

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

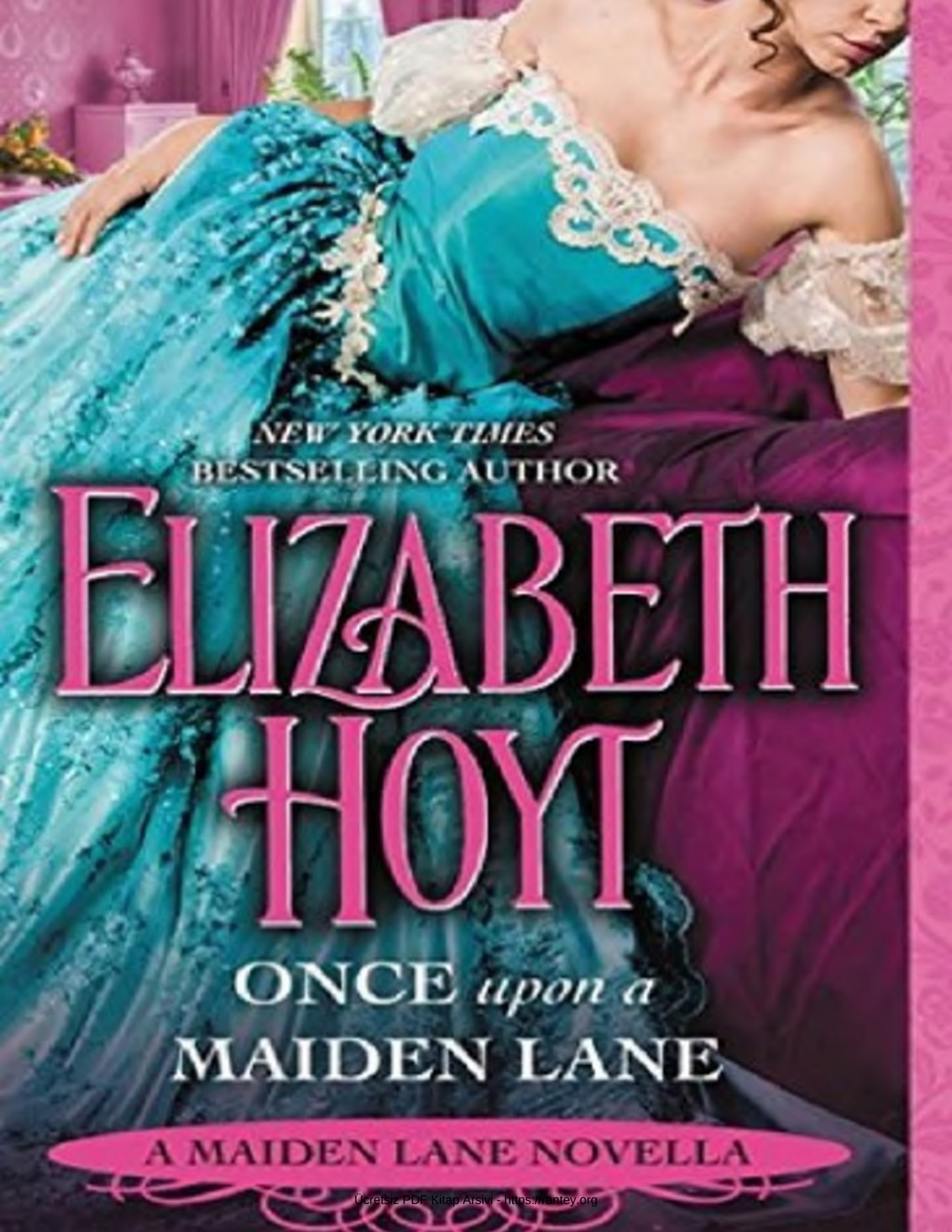
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

ELIZABETH HOYT

ONCE *upon a*
MAIDEN LANE

A MAIDEN LANE NOVELLA

*A Maiden Lane
Novella*

*Once Upon
A Maiden
Lane*

New York Times bestselling author

Elizabeth Hoyt

Bir Zamanlar Maiden Lane

Bir Maiden Lane Romanı

Elizabeth Hoyt

PIATKUS

İlk olarak 2017 yılında ABD'de Hachette Book Group, Inc. şirketinin bir bölümü olan Grand Central Publishing tarafından yayımlanmıştır.

İlk olarak 2017 yılında Piatkus tarafından Büyük Britanya'da yayımlandı

Telif Hakkı © 2017 Nancy M. Finney

Arzu Dükü'nden alıntı © 2017 Nancy M. Finney

No Other Duke Will Do'dan alıntı © 2017 by Grace Burrowes

Yazarın manevi hakları ileri sürülmüştür.

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayımlandığı cilt veya kapak dışında başka bir şekilde dağıtılamaz.

ISBN 9780349419008

Piatkus

Bir baskı

Little, Brown Kitap Grubu

Carmelite House

50 Victoria Embankment

Londra EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK Şirketi www.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

İçindekiler

1. [Kapak](#)
2. [Başlık Sayfası](#)
3. [Telif Hakkı](#)
4. [Teşekkür](#)
5. [Birinci Bölüm](#)
6. [İkinci Bölüm](#)
7. [Üçüncü Bölüm](#)
8. [Dördüncü Bölüm](#)
9. [Beşinci Bölüm](#)
10. [Altıncı Bölüm](#)
11. [Yedinci Bölüm](#)
12. [Sekizinci Bölüm](#)
13. [Dokuzuncu Bölüm](#)
14. [Onuncu Bölüm](#)
15. [On Birinci Bölüm](#)
16. [On İkinci Bölüm](#)
17. [Sonsöz](#)
18. [Yazar Hakkında](#)
19. [DUKE OF DESIRE'dan Bir Alıntı](#)
20. [NO OTHER DUKE WILL DO kitabından bir alıntı](#)
21. [Elizabeth Hoyt yazarının diğer kitapları](#)

Teşekkür

Val ve Bridget'in çocuğuna isim verdikleri için Facebook arkadaşları Alisa Hilde ve Jadi Verdin'e teşekkür ederiz!

Birinci Bölüm

Bir zamanlar çok meraklı bir denizkızı yaşarmış. Adı Clio'ymuş....
-Meraklı Denizkızı'ndan

Eylül 1747
Londra, İngiltere

Mary Whitsun yakışıklı beyefendilerden hoşlanmazdı. Bunun Hristiyanlığa aykırı bir önyargı olduğunu biliyordu ama yine de öyleydi: Onları onaylamıyor ve onlara güvenmiyordu. Tecrübelerine göre -kabul etmek gerekir ki çok kapsamlı değildi, çünkü henüz bir yaşında ve yirmi yaşında değildi- yakışıklı beyler ne kadar yakışıklı olduklarının farkındaydılar. Bir kız sadece kendi işine bakmak istediğinde etkileniyor ve çapkınlık yapıyorlardı ve kız onların saçma tekliflerine karşılık vermezse öfkelenme eğilimleri vardı.

Ve bu sadece sıradan yakışıklı bir beyefendiydi. Bir Aristokrat ve yakışıklı bir beyefendinin, sözde cazibesini onun gibi bir kadına sunmayı aklına koyması çok daha kötüydü.

Aristokratlar hayır kelimesini duymaya alışık değillerdi- özellikle de hizmetçilerden.

Bu yüzden Mary, en sevdiği kitapçada, dayanılmaz derecede çekici bir aristokratın kendisini izlediğini fark ettiğinde hiç de azımsanmayacak bir kızgınlık duydu.

Hepsinin canı cehenneme.

Haftanın tek tam izin günüydü ve yakındaki çay dükkanında tutumlu bir öğle yemeğinden önce Adams and Sons'da satılan ciltleri inceleyerek birkaç güzel saat geçirmeyi planlamıştı. Haftalardır sırf bu gün için para biriktiriyordu ve bu günün şımarık bir tırmıkçı tarafından mahvedilmesini istemezdi.

Mary bir rafın arkasına geçti, gözden uzak olmanın adam için akıldan da uzak olmak anlamına geleceğini umuyordu. Herodot Tarihi'ni aldı ve bir yandan gözünü dükkânın kapısından ayırmadan küçük kitabı tarıyormuş gibi yaptı. Belki de adam kitapçıdan ayrılırdı ve o da devam edebilirdi-

"Tatlım, ne hakkında konuşuyorsun?"

Erkek sesi yumuşak ve derindi ve hemen arkasından kulağına mırıldandı.

Meryem'in çığlık atıp zavallı Herodot'u havaya fırlatmaması ancak kendini kontrol edebilmesiyle mümkün oldu.

Yavaşça döndü ve güzel aristokrata en iyi çocuksu bakışını yöneltti. Bu, küçük çocukların hemen oyuncaklarını bir kenara bırakıp yatmaya hazırlanmalarını sağlayan bir bakıştı ama ne yazık ki iki yaşın üzerindeki erkekler üzerinde etkisiz görünüyordu.

Önündeki en az sekiz yirmi yaşındaydı ve adam ona sırtarak, "Bu bir tür bahis mi?" diye sordu.

Gülümsediğinde güzel aristokrat imkansız başardı ve daha da çekici hale geldi. Zaten koyu mavi gözleri vardı; lacivert ceket, siyah yeleği ve bembeyaz boyunbağı onu harika bir şekilde tamamlıyordu; kuyruk şeklinde geriye taranmış simsiyah saçları, güçlü bir çenesi ve geniş, şehvetli bir ağzı vardı ama adam gülümsediğinde bembeyaz, düzgün dişleri ve ağzının iki yanındaki gamzeleri ortaya çıkıyordu.

Tipik.

Mary Herodot'u rafa geri yerleştirdi ve dükkânın kapısına doğru döndü.

"Bekle!"

Onun emriyle durup ona bakması için hiçbir neden yoktu ama yine de bir şey onu bunu yapmaya zorladı.

Yakışıklı aristokrat artık sırtıtmıyordu. Aslında, biraz şaşkın görünüyordu.

Hizmetçilerin kendisinden uzaklaşmasına alışık olmadığına şüphe yok.

"Bu çok tuhaf bir oyun türü," dedi.

"Bunu bir oyun olarak görmüyorum efendim," diye cevap verdi. "İyi gün."

"Hayır, ama bekle," diye tekrar itiraz etti, bu kez elini onun koluna koydu.

Mary kaskatı kesildi. "Ellerimi çözün, efendim."

"Kitapları sevdiğini bilseydim, seni buraya kendim getirirdim," dedi yavaşça, yüzünü tuhaf bir şekilde inceleyerek. Bakışları gri keten yünlü elbisesine ve düzgün beyaz önlüğüne kaydı. "Yine de neden bu kostümü seçtiğinden emin değilim. Oldukça sade, değil mi?"

Mary kaşlarını çatarak ona baktı. Sarhoş olmak için erken bir saatti ama güzel erkek aristokratların ne yapacağı belli olmazdı. Disiplinsiz bir grup olma eğilimindeydiler. "Şahsım hakkında yorum yapmadığınız için teşekkür ederim ve kitapçıya kadar bana eşlik etmeniz için size ya da başka birine kesinlikle ihtiyacım yok, efendim. Şimdi bırakın gideyim."

Ama onun istediğini yapmak yerine, diğer kolunu kavradı ve yüzünü ona dönmesi için onu çevirdi. Başını eğip ona baktı, kara kaşları ürkütücü mavi gözlerinin üzerinde birleşmişti. "Leydi Joanna?"

Mary sert bir ses tonuyla, "Bu kadarı yeter," dedi. "Benimle eğlendiniz efendim, ama artık bu şaka eskidi. Gitmeme izin verin yoksa işverenime haber vermek zorunda kalacağım. O-"

"Siz Leydi Joanna değilsiniz," diye sözünü kesti, anlaşılan söylediği tek kelimeye bile dikkat etmemişti.

"Bunu sorduğum için üzgünüm ama çocukken başınızın üzerine mi düştünüz?" Mary tatlı tatlı sordu. "Çünkü bu

Basit bir konuşmayı takip edememeyi kesinlikle açıklıyor."

Sırıttı. "Hayır, sen hiç de Leydi Joanna değilsin, değil mi tatlım? Çok fazla ateşlisin."

"Ben," dedi Mary derin bir onaylamazlıkla, "senin sevgilin değilim."

"Aslında bunu göreceğiz," diye mırıldandı nefesinin altından, bu da Mary'nin telaşını hiçbir şekilde yatıştırmadı. "Adın ne senin?"

Sessizce ona baktı. Belki de onun çıkmasını bekleyebilirdi.

"İnatçı," dedi, muhtemelen kendi kendine, çünkü Belli ki onunla konuşmuyordu. "Çok inatçı ama gözleri bunu fazlasıyla telafi ediyor. Ve zekâ. Tanrım, bu inanılmaz..."

Kadın gözlerini kıstı ve çok keskin bir cevap vermek için ağzını açtı ama adam ondan önce davrandı.

"O halde kendimi tanıtabilir miyim? Ben Henry Collins, Vikont Blackwell."

Sanki bir hanımefendiymiş gibi ona özenli ve gösterişli bir selam verdi.

Adam doğrulurken Mary yüzünün alev alev yandığını fark etti. İyi niyetli aristokratlardan bu yüzden nefret ediyordu: kendi eğlenceleri için zavallı kızlarla alay etmekten çekinmiyorlardı.

"İşiniz bitti mi lordum?" diye sordu, sesi donmuştu. "Hayır, korkarım bitmedi," dedi hayıflanarak. "Bana bakın, ben Sanırım size iş yerinize kadar eşlik etmeme izin verirsiniz?" İnanılmaz bir kaşını kaldırdı.

"Hayır, tabii ki hayır," diye mırıldandı. "Sana hiç çok ama çok şüpheli olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Sadece adını ve nerede yaşadığını öğrenmeden gitmene izin veremem."

Mutlak bir öfkeyle iç çekti. "Neden sana böyle şeyler söyleyeyim ki?"

"Çünkü," dedi, o lanet gamzeleri tekrar yıkıcı bir şekilde ortaya çıkarken, "nişanlanmamız gerektiğinden neredeyse eminim."

Küçük hizmetçi ona bir düşesin yüzüne hiç de yakışmayacak dar gözlü, öfkeli bir bakış atarken Henry ağzının kenarlarının kıvrıldığını hissetti.

Ya da bir kontun uzun zamandır kayıp olan kızı.

Karşısındaki kızın çok tanıdık bir yüzü vardı: iri kahve gözleri, gür maun rengi saçları, oval yüzü o kadar mükemmeldi ki bir ortaçağ Madonnası için poz verebilirdi. Aslında nişanlısı Leydi Joanna'ya tıpatıp benziyordu.

Ve aralarındaki benzerlik burada sona erdi.

Leydi Joanna'yla birlikte büyümüştü, onu neredeyse kız kardeşi gibi görüyordu. Leydi Joanna aptal, tatlı ve bazen de belli belirsiz sinir bozucuydu.

Uzun zamandır onunla evlenme fikrine alışmıştı.

Bu kadın dikkatini çekmiş ve onu elinde tutmuştu. Sabırsız ve sivri dilliydi ve onun çoraplarına varıncaya kadar her şeyini onaylamadığına dair sinsi bir kuşkusu vardı.

Onun ekşiliğini dehşet verici bulmalıydı.

Onun yerine ilgisini çekti.

Bir kadının kendisinden bu kadar açıkça hoşlanmamasına alışık değildi. Doğrusunu söylemek gerekirse, çoğunun ayaklarına kapanma eğilimi oldukça ürkütücüydü. Aslında, kadınsı onaya o kadar alışkındı ki, bunu ancak tam tersiyle karşılaştığında fark etti: ince burnunu aşağı doğru kıvrırken güzel kaşlarını ona doğru çatan bir kadın.

Oldukça ferahlatıcıydı.

"Mesele şu ki," diye söze başladı, ancak büyük bir hödük tarafından sözü kesildi.

"İşte buradasın Blackwell," dedi Baron Bramston'ın üçüncü soyundan gelen John Seymour olarak bilinen serseri. "Beni bir kitapçıya sürüklediğine inanamıyorum. Her yer dolu

ve tezgahın arkasında ölü gibi görünen yaşlı bir adam var. Hadi gidelim." Seymour aniden durdu, muhtemelen hizmetçi onun sesiyle döndüğü ve sonunda yüzünü gördüğü için.

Gözlerini
dikti.

Kaşlarını
çattı.

"Siz Leydi Joanna değilsiniz." dedi.

Bu biraz hayal kırıklığı yaratmıştı, çünkü Henry yeni binek kışrağına bahse girerdi ki Seymour da bu esrarengiz benzerlikten en az kendisi kadar etkilenecekti.

Hizmetçinin alını ilk kez aydınlandı ve Neredeyse gülümsüyordu, onca insan arasından Seymour'a. "Hayır, değilim, efendim." "Yine de, onun kız kardeşi olabilecek kadar benziyorsun."

Seymour devam etti.

"Aynen öyle," dedi Henry. "Albright ikizi."

Seymour kaşlarını çattı. "Onun öldüğünü sanıyordum."

Hizmetçi oflayıp pufladı ve uzaklaşmaya başladı.

Henry onun önüne geçerek yolu kapattı, hâlâ Seymour'la konuşuyordu. "Hiç ceset bulunamadı. Bakıcı da aklını kaçırmış."

Seymour tamamen ona döndü.

"Düşünemezsin..." "Ona bir bak."

Seymour kızı inceledi, biraz iri olan soluk kahverengi gözleri büyüdü. "Yüce Tanrım!"

Kız Henry'nin etrafından dolanmaya çalıştı. "Sakıncası var mı?"

Ciddi görünmeye çalışarak dudaklarını hüzünle büzdü. "Korkarım öyle, tatlım."

"Ben senin-"

"Ama mesele de bu," dedi Henry. "Sen benim sevgilim olabilirsin. En azından bana halkının kim olduğunu söyleyebilir misin? Ailen kimdi? Eğer taşrada doğduysan ve hepsi de sana benzeyen yedi kardeşin varsa, o zaman yanılmışız demektir, özür dileyip seni rahat bırakacağım." Kız ona baktı ve işte o an gerçekten anladı - çünkü kız tereddüt etti. "Ben... nerede doğduğumu bilmiyorum," dedi

çenesini kaldırarak. "Ev'de büyüdüm

St Giles'daki Talihsiz Bebekler ve Kimsesiz Çocuklar için. Bebekken, Whitsunday'da onların kapısına bırakılmışım."

"Hangi yıl?" Henry onun bakışlarını tutarak sordu. Kahve rengi gözleri şimdi biraz korkaktı ve bunun yasını tuttu -o kadar gururlu bir küçük şeydi ki- ama bilmek zorundaydı.

Yutkundu. "On yedi yirmi altı."

Dudaklarının yavaşça sırttığını hissetti. "Angrove Kontu William Albright'ın kızları olan Albright ikizlerinin deli bir hemşire tarafından kreşlerinden çalındığı yıldır. İki hafta sonra ikisinden küçüğü, Leydi Joanna, sağlıklı bir şekilde iyileşti. Büyük olan Leydi Cecilia ise hiçbir zaman bulunamadı."

Gül kırmızısı güzel dudakları bir an için aralandı ve ona baktı.

Sonra gözlerini kırptırdı ve gözleri şüpheyile kısıldı. "Bu saçma hikâyeye inanmamı bekleyemezsiniz lordum."

"Aslında oldukça iyi biliniyor," dedi Seymour, özür diler gibi bir sesle. "O zamanlar bir skandaldı. Kulağa çok saçma geldiğini biliyorum ama Leydi Joanna'ya çok benziyorsunuz. Acaba bize adınızı söyleyebilir misiniz?"

O tatlı dudaklarını büzdü ama sonunda şöyle dedi: "Adım Mary Whitsun. Ben bir bakıcıyım. Şimdi izin vererseniz, izin günümün geri kalanını huzur içinde geçirmek istiyorum."

Henry eğildi ve geri çekildi. "Elbette. Ama bana nerede ikamet ettiğinizi söylemeyecek misiniz? Sakıncası yoksa yarın öğleden sonra sizi ziyaret etmek istiyorum."

Kaşları kalktı. "Hizmetçileriniz genellikle evinizde misafir ağırlar mı?"

Sesi çok sertti.

Sırttı. "Bu özel bir durum. Sanırım işvereniniz bir istisna yapmaya ikna olacaktır."

"Size nerede yaşadığımı söylemek istemiyorum. İyi günler lordum." Arkasını döndü ve kitapçıdan dışarı çıktı.

Henry onun uzaklaşmasını izledi. Kapıdan çıkar çıkmaz peşine düştü.

"Ne-?" Seymour başladı ama Henry onu duymazdan geldi.

Kitapçının kapısını tam zamanında açtı ve o asil sırtın kalabalık Londra caddesinde geri çekildiğini gördü.

Dükkânın hemen önünde, on iki yaşlarında üç çocuk aylaklık ediyordu.

"Biraz para kazanmak ister misiniz?" diye sordu onlara. Çocuklar hazır ola geçti.

Henry ihtiyaçlarını çabucak açıkladı ve görevlerini başarıyla yerine getirmeleri halinde daha fazlasını vaat ederek her birine birer sikke verdi.

Sonra da insan kalabalığının arasından geçip gittiler.

Henry döndüğünde Seymour'u yanında gördü.

"Bütün bunlar da neydi?" diye sordu arkadaşı.

Henry sessizce, "Benden şüpheleniyordu," dedi. "Öylece gitmesine izin veremem."

Adam kızın ardından bakakaldı ama kız çoktan kalabalığın içinde kaybolmuştu. Sanki yine kaybolmuş gibi, onu takip etmek için neredeyse karşı konulmaz bir istek duydu. Çok saçmaydı. Zaten peşine üç çocuk takmıştı.

Ayrıca. Onu tanııyordu. Onun için bir yabancıydı. Olsa olsa, bir hanımefendi yerine hizmetçi olarak yetiştirilmiş bir kadına bağlanma ihtimalinden bile dehşete düşmesi gerekirdi.

Yine de garip bir şekilde kız hakkında daha fazla şey öğrenmeye hevesliydi.

Seymour'a baktı. "Pekâlâ. Bu öğleden sonra at müzayedesine katılmayı düşünüyordum ama bence Leydi Joanna ve Angrove Kontesi'ni ziyaret etmeliyiz, sence de öyle değil mi?"

İkinci Bölüm

Clio, her biri birbirinden güzel olan diğer denizkızlarıyla birlikte denizin altında yaşıyordu. Deniz kızları şarkı söylediğinde dalgalar durulur ve denizciler çaresizce büyülenirdi.

Yakınlarda, altın sarayında Deniz Kralı ve yedi oğlu yaşıyordu. Bu oğulların en küçüğü Triton'du. Kayalar gibi omuzları, mercan renginde bir teni, deniz yeşili gözleri ve siyah yosun gibi suda dalgalanan saçları vardı. Triton ve Clio çocukluklarından beri arkadaşlıklar....

-Meraklı Denizkızı'ndan

Mary saat beşi biraz geçe Caire House'a geri döndü; planladığından daha erken ama Vikont'un anlattığı ve gününü mahveden aptalca hikâyeyi aklından çıkaramamıştı. Çalınan bebekler, lordlar ve leydiler... Ne saçmalık.

Ama ya...?

Mary, Lord Blackwell'in şaşırtıcı mavilikteki gözlerini ve onunla nasıl tartıştığını hatırladı. Onunla, güzel, güler yüzlü bir aristokratla evlenmesi gerektiğini söylemişti.

Bir peri masalı gibiydi.

Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. Gerçekten de bir peri masalıydı. Düşünmek bile çok saçmaydı. İyi ki ona adresini vermemişti. Şakasını ne kadar ileri götüreceğini kim bilebilirdi?

Mary, Caire House'un arka kapısını iterek açtı ve sıcak mutfağa girdi.

Kırk beş yaşlarında, zayıf bir kadın olan aşçı, büyük bir hamur kütlesini yoğururken başını kaldırıp baktı. "Erken döndün demek, Mary Whitsun?"

"Korkarım öyle, Bayan Green," diye cevap verdi Mary.

"O zaman sanırım akşam yemeğinde bize katılacaksın." Aşçı, bulaşıkçı hizmetçilerden birine çenesini salladı. "Mary Giving, bu akşam Mary Whitsun için yeterince yemek hazırladığından emin ol."

"Evet, Bayan Green," diye seslendi Mary Giving. Caire House'daki neredeyse tüm hizmetliler gibi o da yetimhaneden gelmişti.

"Teşekkür ederim," dedi Mary ve aceleyle mutfaktan çıktı.

Hizmetçilerin merdivenleri mutfağın hemen dışındaydı. Mary halı kaplı olmayan dar basamakları tırmandı. Lord Blackwell'i düşünmeden edemiyordu. Kendinden ve onun kim olduğunu düşündüğünden o kadar emindi ki. Rütbesi ve ayrıcalığıyla o kadar kibirli ve rahattı ki.

Gülümseyen mavi gözleri, o güne kadar gördüğü en kalın siyah kirpiklerle çevriliydi.

Kendisiyle alay etti. Yakışıklı beyefendilerin sorunu buydu: insanın dikkatini dağıtmanın bir yolunu buluyorlardı.

Evin en üst katına ulaştı ve koridordan aşağı döndü. Her iki tarafta da bir sıra kapı vardı. Onunki sağdan ikinciydi. Diğer hizmetçilerin çoğunun aksine kendine ait bir odası vardı; kızların yatakhaneğinde geçen bir çocukluktan sonra takdir ettiği bir lükstü bu. Odası küçüktü, saçağın hemen altındaydı ama içinde düzgün bir yatak, beyaz taştan bir lavabo ve sürahinin bulunduğu küçük bir masa, bir sandalye ve bir sıra kanca vardı. Sandalye, Caire Evi'nin önündeki meydana bakan bir pencerenin yanında duruyordu. Mary geceleri orada, odası karanlıkken oturup Londra'nın gürültüsünü seyretmeyi severdi. Şehir hiçbir zaman tamamen sakinleşmezdi. Geceleri, balolara ve tiyatroya giden harika giyimli hanımefendileri ve beyefendileri taşıyan arabalar geçip gidiyordu. Sürücüler tartışıyor ve birbirlerine bağırıyorlardı. Gece bekçileri omuzlarında sopalarıyla dolaşıyordu. Sarhoş lordlar ve dilenciler şenlik ateşlerinin etrafında toplanmıştı. Küçük penceresinden tüm dünyayı görebiliyordu.

Mary başlığını çıkarıp şalıyla birlikte bir kancaya astıktan sonra yatağına gidip üzerine oturdu ve soluk mavi örtüyü düzeltti. Yatağın üzerinde küçük bir raf vardı.

duvara sabitlenmişti. Üzerinde, satın almadan önce her biri için özenle para biriktirdiği ve acı çektiği küçük kitap koleksiyonu duruyordu.

Ellerini kucağında birleştirdi.

Leydi Caire'in Lord Caire'le evlendiği on dört yaşından beri bu odada yaşıyordu. Leydi Caire aristokrat bir ailede doğmamıştı. Evlenmeden önce St Giles'daki Talihsiz Bebekler ve Kimsesiz Çocuklar Evi'nin yönetimine yardım etmişti. Mary, Leydi Caire'i hayatı boyunca tanımıştı. En eski anısı, Mary düşüp avuçlarını çizdikten sonra Leydi Caire'in onu kaldırmasıydı. Mary yüzünü Leydi Caire'in omzuna gömmüş, gözyaşlarını bastırmaya çalışmıştı. Yaşlı kadın lavanta ve pişmiş ekmek kokuyordu ve Mary kollarını Leydi Caire'in yumuşak boynuna dolamış ve aşkı tanımıştı.

Leydi Caire onu Caire House'a getirdiğinde Mary mutluluktan havalara uçmuştu. İyi kalpli bir hanımefendiyle böylesine iyi bir iş bulduğu için ne kadar şanslı olduğunu çok iyi biliyordu; özellikle de ailesi olmayan bir yetim olduğu için. Mary içini çekti ve ayağa kalkarak sade odasına göz gezdirdi.

Bu... bu iyi bir hayattı ve o bundan memnundu. Bir hanımefendi olarak yaşama hayalleri aptallıktan başka bir şey değildi - güzel erkek gamzeleri eşlik etse bile.

Kendi kendine başını sallayarak odasından çıktı.

Alt katta çocuk odası vardı ve Mary koridorda yürürken kıkırdamaları duyabiliyordu.

Çocuk odasının kapısına gelip içeri baktı ve neşenin kaynağını hemen keşfetti. Genelde oldukça ağırbaşlı bir hanım olan Leydi Caire yerde yatıyordu, kahverengi saçları yüzünün yan tarafına dökülmüştü, yanakları gülmekten kıpkırmızıydı ve iki yaşındaki oğlu karnına tünemişti. Onun yanında, sırt üstü yerde oturan ve biraz daha çekingen görünen, siyah saçları çarpıcı beyaz bir çizgiyle vurgulanmış bir kadın vardı. Bu Montgomery Düşesi'ydi-Lady Caire'in baldızı. Düşes'in

kucağında üç yaşında küçük, narin bir kız çocuğu ciddiyetle olanları izliyordu.

Tobias Huntington - daha çok Toby olarak bilinir
-Kapı aralığında Meryem'i gördü ve ellerini çırpı. "Mimi! Mimi!"

"Adım Mare-ee," diye açıkça telaffuz etti annesi ama belli ki dikkate alınma umudu yoktu. İçini çekti ve Mary'ye gülümsedi. "Umarım on yıl sonra sana hâlâ Mimi demiyordur."

Mary başını salladı. "Yapacağından şüpheliyim leydim."

Toby şimdi kollarını havada tutuyor ve tombul parmaklarıyla aceleyle sıkma hareketleri yapıyordu. Mary yanına gidip onu kucağına aldı ve yüzünü boynuna yapıştırırken temiz bebek kokusunu içine çekti.

"Oof," dedi Leydi Caire yavaşça doğrulup. "Artık atçılık oynamak için fazla büyümüş olabilir."

Düşes, kızının sarı buklelerine bir öpücük kondurmak için eğilerek, "Oldukça sevimli olmasına rağmen," diye mırıldandı.

Leydi Caire baldızına gülümsedi.

"Anne," dedi odadaki altıncı kişi, kedisi Lord Sneaky ile bir sandalyeye kıvrılmış olan sekiz yaşındaki Annalise Huntington, "Toby ile bu şekilde oynaman gerektiğini düşünmüyorum. Bu hiç uygun değil."

"Hayır, kesinlikle değil," dedi annesi. "Ama seninle atçılık oynarken bu seni rahatsız etmiyor gibiydi."

"Ben," dedi Annalise, küçük burnunu havaya dikerek, "atçılık için çok yaşlıyım. Sadece Toby gibi bebekler atçılık oynar. Babam o kadar büyüdüğümü söylüyor ki, yakında aptal bir midilli yerine gerçek bir ata binebilirim." Kirpiklerinin altından annesine sinsi bir bakış fırlattı.

"Öyle mi?" Leydi Caire, Lord Caire için hayra alamet olmayan oldukça karanlık bir tonda sordu.

Kapı açıldı ve altın sarısı saçları olan güzel bir adam içeri girdi.

Düşesin kucağındaki küçük kız "Baba!" diye bağırdı.

Toby yeni geleni görmek için Mary'nin kollarında o kadar ani döndü ki Mary neredeyse onu düşürüyordu.

"Titania, benim peri kraliçem." Montgomery Dükü odadakileri özenli bir şekilde selamladı. "Leydim ve sevgili eşim, Efendi Tobias, Bayan Annalise ve tabii ki her zaman yanımızda olan Mary Whitsun, hepinize selamlarımı, tebriklerimi ve keyifli bir akşam dileklerimi sunuyorum."

Hanımlar dükü selamlarken Mary'nin dudakları inceldi. İşte güvenilmeyecek yakışıklı bir beyefendinin en iyi örneği.

Dük eğildi ve kızlarını karısının kollarından alırken düşesin kulağına bir şeyler fısıldadı.

Düşesin yüzü pembeye boyandı. "Val."

Karısının sert bakışları karşısında hiç pişmanlık duymadan sırttı ve kızını omuzlarına aldı. "Gel Titania, ceviz kabuğundan araban bekliyor, yusufçuklar tarafından çekiliyor ve küçük siyah bir böcek tarafından yönlendiriliyor. Rüzgarda uçuşan karahindiba tüyleri gibi dans etmeye gidiyoruz!"

Kıkırdayan kızını omuzlarında sıkıca tutarak bir daire çizdi ve kapıdan çıktı.

Düşes ayağa kalktı. "Her fırsatta Titania diyecekse neden kızıma Persephone Eve ismini koymasına izin verdiğimi düşünemiyorum. En azından ben ayak diredim ve ona Clytemnestra Aphrodite ismini vermesine izin vermedim."

"Aman Tanrım, evet," dedi Leydi Claire biraz ürpererek.

Düşes eteklerini düzeltti. "Val'in Persephone ile ne yapmak istediğini öğrensem iyi olacak. Onları son yalnız bıraktığımda neredeyse ona inci bir taş alıyordu." Eğildi ve yanağını Leydi Caire'in yanağına bastırdı. "Öğleden sonra bizi ağırladığınız için teşekkür ederim, sevgili Temperance. Persephone'nin kuzenlerini görmeye bayıldığını biliyorum."

Leydi Caire, "İkinizi de ağırlamaktan keyif aldık," diye cevap verdi.

Düşes ayrılmadan önce hem Annalise'e hem de Toby'ye veda öpücüğü verdi.

"Anne," dedi Annalise, teyzesi kapıdan çıkar çıkmaz, "inci bir taş istiyorum."

Annesi bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten yapar mıydın?"

Annalise, muhtemelen annesinin onu reddetmek üzere olduğunu fark ederek, küçük kaşlarını çattı ve derin bir nefes aldı.

Mary Whitsun yaklaşan fırtınanın işaretlerini fark etti. "Annalise," dedi aceleyle, "sanırım yıkanmanın ve yatmak için giyinmenin vakti geldi. Eminim Mary Thames seni odanda bekliyordur."

Annalise'in konuyla ilgili kısa ve öz yorumu "Oh, tüh," oldu, ama ayağa kalktı ve Lord Sneaky'yi kemiksiz ve mırıltılı bir şekilde kollarının üzerinde tutarak odadan çıktı.

"Bazen bu çocuğun gerçekten benim olup olmadığını merak ediyorum," dedi Leydi Caire düşünceli bir ifadeyle, kızının ardından bakarak. "Küçük bir kızken hiç bu kadar zarif olmadığımı eminim." Mary'ye döndü. "Güzel bir gün geçirdin mi?"

"Oldukça keyifliydim, sorduğunuz için teşekkürler," diye yanıtladı Mary. Yüksek bir masaya geçti ve bir sürahidan leğene su doldurarak Toby'nin yapış yapış olmuş küçük ellerini yıkamaya başladı.

"Beğendiğin bir kitap buldun mu?"

"Korkarım bugün değil." Mary tereddüt etti, gözlerini sorumlusu üzerinde tuttu. Toby'ye fırsat verilirse suya atlamaya meyilliydi. "Leydim?"

"Hmm?"

"Bebekken yetimhanede bulunduğum zamanı hatırlıyor musun?"

Göz ucuyla Leydi Caire'in doğrulduğunu ve ona baktığını gördü. "Hayır," dedi diğer kadın yavaşça. "Ben... Bir bakayım... İlk kocamla yeni evlenmiş olurdum. O zamanlar evde pek çalışmıyordum."

Mary hayal kırıklığını bastırmaya çalışarak başını salladı. "Neden sordunuz?" Leydi Caire nazikçe sordu.

"Oh," dedi Mary, "Ben sadece... Bugün bunu düşündüm ve birden merak ettim..." Yukarı baktı ve Leydi'ye gülümsedi

Caire. "Bu önemli değil."

"En büyük kız kardeşim Bayan Brown hatırlayabilir," dedi Leydi Caire. "Bay Makepeace'in sizin eve ne zaman geldiğinizi hatırlayacağını sanmıyorum, çünkü o zamanlar eve pek sık gelmezdi. Daha on dört yaşındaydı. Ve tabii ki babam artık bizimle değil." Boğazını temizledi. "En çok bilgiye sahip olan kişi o olurdu."

"Teşekkür ederim leydim, ama bunun pek önemi yok," dedi Mary sakın bir sesle.

"Emin misiniz?" Leydi Caire endişeli bir bakışla sordu.

"Evet." Mary ona hızlı bir gülümseme verdi. "Geçici bir şeydi. fantezi."

Ve öyleydi. Doğumunun ve nereden geldiğinin gizemiyle uzun zamandır barışmıştı. O aristokratlar bugün kitapçada onunla oyun oynuyorlardı. Ve bu çok da iyiydi.

Hayatını olduğu gibi seviyordu.

"İzninizle leydim," dedi, "çocukları yatırayım."

O da reverans yaptı ve bunu yapmak için ayrıldı.

Ertesi gün öğleden sonra Mary Whitsun, uşak Freddy ile birlikte günlük yürüyüşlerine çıkarken güneşli bir gündü. Yavaş yavaş ilerliyorlardı. Toby -hâlâ iplerin başındaydı- yürüyüşe her zaman yaptığı gibi Caire House'un ön kapısından çıkarak başlamıştı. Bu nedenle lider ipler. Kırk beş dakika boyunca yakındaki yeşillikte tırıs gitmiş ve tüm "atlara!" dikkat etmişti ve Toby çok daha az enerjikti.

Mary parlak bir sesle, "Neredeyse eve geldik," dedi. "Çay için ekmek ve tereyağı ya da kızarmış ekmek üzerine güzel bir yumurta yiyelim mi?"

Toby küçük ayaklarını sürüyerek, "Seed'ake," diye mırıldandı.

Aşçı bir gece önce tatlı olarak tohum keki yapmıştı ve Toby o zamandan beri bu tatlıya takıntılıydı.

"Kilerde biraz kaşar peyniri de görmüştüm," dedi Mary sakın bir ses tonuyla. "Belki Cook'un aldığı erkenci elmalardan birkaçıyla birlikte yiyebiliriz."

"Elmaları seviyorum," diye şarkı söylüyordu Annalise zıplayarak ilerlerken. Yürüyüş bile onu yoramamıştı. "Elma, peynir, tereyağı ve ekmek istiyorum."

Mary ona gülümseyerek, "O zaman biz de öyle yapalım," dedi.

Bir an için Toby'nin ağzı açıldı ve sanki tohum kekini tekrar isteyip istememeyi tartışıyormuş gibi biraz sallantılı görünüyordu.

Neyse ki Annalise araya girdi. "Bak Toby. Evin önünde dört atlı büyük bir araba var. Oh, bir tane de eyerli, ayakta duruyor. Bu beş at eder."

Mary, seyise başını sallayan parlak kestane rengi atı görünce gözlerini kırıştırdı. Muhteşem bir attı ve Toby en sevdiği hayvanı görünce neşelendi. Elbette Leydi Caire'in pek çok arkadaşı vardı ve Lord Caire'in kız kardeşi ve ailesi de hâlâ Londra'daydı. Belki de sadece ziyarete gelen biriydi.

Ancak küçük grup Caire Evi'ne girerken, Leydi Caire onları giriş salonunda karşıladı. "Merhaba canlarım," dedi çocuklarına, bir yandan da iri gözleriyle Mary'yi işaret ediyordu. "Mary Thames çocuk odasında sizin için çok güzel bir çay hazırladı. Freddy ile yukarı çıkın, olur mu?"

Entrikalara karşı her zaman tetikte olan Annalise şüpheyile annesine baktı. "Mary Whitsun neden bizimle çay içemiyor?"

"Çünkü Mary'nin ziyaretçileri var." Leydi Caire hem oğlunu hem de kızını öpmek için eğildi ve Mary'yi kenara çekmeden önce onları aceleyle yola çıkardı. "Canım, oturma odasında seninle konuşmak için bekleyen bir vikont, bir kontes ve bir de dul markiz var. Tüm bunların ne hakkında olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Mary, işverenin evine çöken karmaşa karşısında yüzünün suçluluk duygusuyla ısındığını hissetti. "Çok özür dilerim leydim. Dün kitapçada iki beyefendi bana yaklaşıp çok... tuhaf bir hikâye anlattılar ama inanılmayacak kadar tuhaftı."

"Gerçekten mi?" Leydi Caire ona araştırarak baktı. "Hikaye neydi?"

Mary dudağını ısırdı. "Ben... Sakıncası yoksa söylememeyi tercih ederim. Eminim şakaydı."

Leydi Caire'in önünde aptal gibi görünmekten nefret ediyordu -ya da daha kötüsü, sanki bir şekilde bulunduğu konumun üstüne çıkmayı arzuluyormuş gibi.

Bir an için fazla güzel Vikont'a duyduğu nefret göğsünde alevlendi. Onu nasıl bulmuştu?

"İçinde kontes ve markiz olan bir şaka mı? Bu pek olası görünmüyor, değil mi?"

Bu şekilde ifade edildiğinde daha ziyade. Mary endişeden ağzının kuruduğunu hissetti.

"Tanrım, ne kadar tuhaf bir durum." Leydi Caire başını salladı ve oturma odasının bulunduğu birinci kata çıkan büyük merdivene yöneldi. "Neyse, umutsuzluğa kapılmayın, yakında bu işi -her neyse- halledeceğiz. Lord Caire'den ziyaretçilerimizle birlikte çay içmesini isteyerek önlemimi aldım." Oturma odasının kapısının önünde durdu ve Mary'yi çabucak kucakladı. "Sen benim için çok değerlisin Mary. Bunu daima hatırla."

Bununla birlikte oturma odasının kapıları açıldı.

İçeride Lord Caire, dudaklarında alaycı bir gülümsemenin hayaleti, misafirleriyle karşı karşıya duruyordu. Oldukça göz korkutucu bir adamdı, uzun boylu ve otoriterdi, beyaz saçlarını geriye doğru taramıştı.

Karşısında Lord Blackwell vardı.

Mary'nin kalbi bu zavallıyı görünce biraz yerinden fırladı. Hatırladığından bile daha gösterişliydi.

Vikont, Lord Caire'in bakışlarına karşılık vermekle meşguldü. Mary'ye biraz, bir bahçede çekişen iki erkek kediye hatırlattılar.

sokak. Neredeyse birinin sırtını kamburlaştırıp hırlamasını bekliyordu. Lord Blackwell'in paltosu bugün yumuşak gri bir yeğin üzerine zümrüt yeşiliydi ve siyah saçları Lord Caire'in fildişi kafasıyla çarpıcı bir tezat oluşturacak şekilde kuzgun kanadı gibi parlıyordu.

Lord Blackwell inanılmaz derecede yakışıklıydı.

Adam girişte durup ikisini de selamlarken bile yüzünün ısındığını hissedebiliyordu.

Doğruldu ve o lanet gamzeleriyle gülümseyerek, "Bayan Whitsun, sizi tekrar görmek ne büyük bir zevk," dedi.

Mary ona ters ters baktı. Şakasını Caire House'a getirmeye nasıl cüret ederdi?

Ama sonra kadınsı bir ses "Cecilia" dedi.

Mary döndü.

Kırışmış sarı saçları dantel bir başlıkla örtülü bir kadın koltuktan kalkıyordu. Yanında, hâlâ oturmakta olan yaşlı bir kadın vardı; saçları bembeyaz kesilmişti, göz kapaklarının sarkık derisi altında gözleri keskin ve kırpık kırpıktı.

Her iki hanım da bir hizmetçinin sırtından şaka yapacak tiplere benzemiyordu. Lord Blackwell'in şakasını bu kadar ileri götürebileceğini hiç düşünmemişti. Ne düşünüyor olabilirdi ki?

Genç kadın ağzını kapattı ve Mary onun gözlerinin dolduğunu görebiliyordu.

Lord Caire sandalyesinden kalkarak, "Leydim, Leydi Angrove, sizi Mary Whitsun ile tanıştırayım. Mary, bu Durnham'ın Dowager Markizesi ve Angrove Kontesi."

Mary dizleri titremesine rağmen derin bir reverans yaptı. Bu bir tür kâbus gibiydi. Hanımlar her an onun düşündükleri kişi olmadığını anlayacak ve küçük düşecekti.

"Sanırım Vikont Blackwell'i zaten tanıyorsunuz," diye devam etti Lord Caire.

Lord Blackwell'in mavi gözleri ona bakarken parıldadı, "Gerçekten de öyle. Dün bir kitapçada tanıştık."

Mary güçlendirici bir nefes aldı ve kararlı bir şekilde, "Bu şakaya hemen son vermelisiniz lordum," dedi.

"Ama korkarım bu bir şaka değil, tatlım." ifadesi artık ağırbaşlıydı ve gözlerinde neredeyse pişmanlık dolu bir bakış vardı.

Bu onu her şeyden daha çok korkutuyordu.

Leydi Angrove usulca, "Tıpkı Joanna'ma benziyor," diye haykırdı. Yüzü solmuştu. "Buna inanamıyorum. Bunca zaman sonra." Dantelli bir mendili ağzına bastırdı. "Seni ne kadar uzun süre aradığımızı bilemezsin Cecilia. Aylarca her gün ağladım."

Mary ne yapacağını bilemez bir halde Leydi Caire'e baktı.

Leydi Caire boğazını temizledi. "Belki de Mary'nin kim ya da ne olduğunu düşündüğünüzü açıklarsanız?"

"Martha bu kızın kendi kızı, Leydi Cecilia Albright olduğuna inanıyor." Markiz ilk kez konuştu, sesi gırtlaktan geliyordu ve telaffuzu çok kesindi.

Leydi Caire keskin bir nefes aldı.

Markiz başını salladı. "Görüyorum ki hikâyeyi duymuşsunuz, duymamak oldukça zor, gerçekten." Mary'ye baktı, artrit ve yaşlılıktan boğum boğum olmuş eliyle işaret etti. "Gel buraya, gel."

Meryem yaşlı kadına yaklaştı ve önünde durdu. Şüphesiz ki onun-

Markiz sabırsızca eliyle işaret etti. "Daha yakına. Gözlerim eskisi gibi değil. Önümde diz çökün."

Mary kendini doğrudan Markiz'in önüne bıraktı, elleri yaşlı kadının eteklerine degecek kadar yaklaştı. Leydi Angrove annesinin yanına oturdu ve nefesini tutmuş gibiydi.

Markiz Mary'ye doğru eğildi ve çenesini mavi damarlarla kaplı elinin arasına aldı.

Mary irkilmemeye çalıştı. Yaşlı kadının güçlü ve oldukça acı verici bir tutuşu vardı.

Meryem'in yüzüne baktı, başını önce bir yana sonra diğer yana eğdi.

Yaşlı kadın sonunda Mary'yi bırakarak, "Sevgili damadıma çok benziyor," dedi. "Çenesi, gözleri ve tabii ki rengi çok belirgin. Albright'lar köpekler kadar gerçek bir ırktır."

Leydi Angrove sessizce nefes verdi ve sanki teftiş edilen kendisiymiş gibi Mary'ye küçük, oldukça ağlamaklı bir gülümseme fırlattı.

Kontesten hoşlanmamak çok zor olurdu, diye düşündü Mary.

Markiz, Leydi Caire'e baktı. "Kocanız bize bu çocuğu bebekliğinden beri tanıdığınızı söyledi."

Leydi Caire başını salladı, kaşları şeri kahverengi gözlerinin üzerinde birbirine yaklaşmıştı. "1726 yılının Whitsunday Pazar günü ailemin yetimhanesinin kapı eşiğinde bulundu. Mary yetimhanede büyüdü ve ben Lord Caire ile evlendiğimde o da benimle geldi."

Markiz dudaklarını büzdü, kırışık göz kapakları gözlerinin üzerine yarıya kadar indi. "Sanırım sözünüze inanabiliriz."

Lord Caire kıpırdandı. "Karım yalan söylemez leydim."

Yaşlı kadın dudaklarını gülümseme olabilecek bir Gekilde büzdü, ama çok alaycı bir gülümsemeydi bu. "Eğer yapmazsa, Londra'da bunu yapmayan tek kadın o olur. Ama dediğim gibi, onun sözüne güveneceğim." Mary'ye el salladı. "Ayağa kalk, çocuğum."

Mary yavaşça ayağa kalktı ve ellerini önünde kavuşturdu. Bu...iyilikti. Bu kesinlikle olamazdı. Ne düşüneceğini bilemiyordu.

Leydi Angrove aniden ayağa kalktı ve Mary'yi kollarının arasına aldı. Saçları portakal çiçeği kokuyordu ve elleri çok yumuşaktı. "Çok garip, değil mi? Yıllar ve yıllar boyunca seni sonsuza dek kaybettiğimizi düşündük ve şimdi buradasın." Leydi Angrove uzaklaşarak Mary'ye baktı. Sesi titrese de renginin bir kısmını geri kazanmıştı. "Bu... bu tek kelimeyle bir mucize. Joanna'ya söylemek için sabırsızlanıyorum, çok heyecanlanacak.

-Ve baban çok memnun olacak. Yapacak çok şey olacak. Bence dans dersleri ve giyim kuşam. Belki de çizim, resim ve müzik dersleri?" Başını eğdi ve sanki dünyadaki en büyüleyici şeymiş gibi Mary'nin yüzüne baktı. Leydi Angrove başını salladı. "Hayır, hepsini birden değil, seni yeni şeylere boğmak istemeyiz. Ama terziler, kesinlikle. Ve Fransızca. Bir hanımefendi Fransızcasız yapamaz. Tanrım, ata biniyor musun canım?"

"I..." Mary şaşkınlıkla ona baktı. Sanki ayağı takılıp başka bir dünyaya düşmüş gibi hissetti. "Hayır leydim. Ama anlamıyorum. Neler oluyor?"

Leydi Angrove'un iri mavi gözleri yaşlarla doldu ve sanki konuşamıyormuş gibi soluk soluğa mendilini dudaklarına bastırdı.

Markiz sadece homurdandı.

"Anneniz ve büyükanneniz sizi aileye nasıl kabul edeceklerini ve sosyeteye nasıl hazırlayacaklarını tartışıyorlar, Leydi Cecilia" diyen Lord Blackwell'di.

Mary dönüp dehşet içinde ona baktı.

Yüzündeki o şeytani gamzeler geri gelmişti. "Oh, ve karım olmak için."

Üçüncü Bölüm

Diğer tüm deniz kızları şarkı söylemekten ve saçlarını taramaktan memnundu ama Clio şarkı söylemeyi pek umursamıyor ve saçlarını taramaktan sıkılıyordu. Karada yaşayanların gemilerini seyretmeyi severdi. Garip, çirkin ve hantaldılar ama yine de onları büyüleyici buluyordu.

Ve bu evlerde yaşayan kuyruklu adamların.... daha büyüleyici olduğunu düşünüyordu.

-Meraklı Deniz kızı'ndan

Henry, Mary'nin -daha doğrusu Leydi Cecilia'nın- yüzündeki dehşet ifadesini alaycı bir ifadeyle izledi. Aristokrasinin, çocuklarının onayı ve hatta rızası olmadan onlara evlilik sözü verme eğilimini dışarıdan bakan birinin anlaması biraz zordu. Tanrı biliyordu ki kendisi de bazen bunu anlamakta zorlanıyordu ve bununla büyümüştü. Damatla birlikte görücü usulü bir evliliğin aniden insanın üzerine yıkılması?

Dehşete düşmüş görünmesine şaşmamalı.

Bunu kişisel olarak bile alamazdı.

"Açıkla," diye tersledi Lord Caire.

Henry yaşlı adama baktı. Lord ve Leydi Caire'in bu küçük baş başa görüşmeye katılmaları ilgisini çekmişti, görünüşe göre kendisinin, Leydi Angrove'un ve dul markizin neden aradıklarından habersizlerdi. Lord Caire'in endişesi neredeyse babacan görünüyordu ve Leydi Caire de sanki onu savunmaya hazırmış gibi bakıcısına yakın oturuyordu.

Belli ki kıza oldukça düşkünlerdi, bu da onu meraklandırırdı - çoğu aristokrat hizmetçileriyle neredeyse hiç konuşmazdı. Onların sadakatini kazanmış olması için özel biri olmalıydı.

Markiz ellerini kucağında kavuşturdu. "Oturun canım," dedi Leydi Cecilia'ya.

"Gel, gel." Leydi Angrove, kanepeye oturup annesinden uzağa doğru kayan kıza işaret etti. "Yanıma otur, olur mu?"

Leydi Cecilia kararsızca başını salladı ve Markiz ile Leydi Angrove arasındaki koltuğa oturdu.

Kontes gülümsedi, gözleri hâlâ yaşlarla parlıyordu.

Markiz, Lord ve Leydi Caire'e döndü. "Damadım sonsuz bilgeliğiyle en büyük kızı Leydi Cecilia'nın doğumuna karar verdi" -yanındaki kıza kısa bir selam verdi- "onu en büyük dostu ve komşusu Keating Kontu'nun oğluyla nişanlamaya karar verdi."

Henry başını eğdi. "Bu benim babam olmalı."

"Oldukça," dedi Markiz, sesi o kadar kuruydu ki toz bile olabilirdi. Henry her ne kadar korkutucu olmaya çalışsa da bu yaşlı kıza karşı her zaman gizli bir sevgi beslemişti. "Hem Leydi Cecilia hem de ikiz kardeşi Leydi Joanna yedi aylıkken kaçırılıp sadece Leydi Joanna kurtarılınca Angrove, Leydi Joanna'nın kız kardeşinin yerine gelin olması için anlaşmanın değiştirilmesine karar verdi."

Markiz okumasına ara verdi ve Leydi Cecilia'yı incelemek için yavaşça döndü. Kız dimdik oturuyordu, ellerini kucağında kavuşturmuştu, yüz ifadesi çekingen ve nötrdü.

Bu görüntü nedense onu rahatsız etmişti; sanki kızın ateşi sönmüş gibiydi. Henry sırf o ateşi tekrar görebilmek için kızın kulağına skandal yaratacak bir şeyler fısıldamak istiyordu.

Leydi Angrove soluk soluğa mendiliyle gözlerini sildi. "Ama şimdi Cecilia bulunduğuna göre..."

Markiz burnunu çekti. "Gerçekten."

Oturma odasının kapısı açıldığında Leydi Caire boğazını temizledi. Elllerinde gösterişli çay tepsileri taşıyan iki hizmetçi içeri girdi. Öndeki hizmetçi başını kaldırıp Leydi Cecilia'yı görünce neredeyse takılıp düşecekti, gözleri büyüdü.

"Devam et Beth," dedi Leydi Caire oldukça sert bir sesle. "Gözlerinizi dikip bakmanıza gerek yok."

Leydi Cecilia dudağını ısırđı, yüzü kızarıırken gözleri kısıldı.

Hizmetçi toparlandı ve tepsisini dikkatle alçak bir masanın üzerine yerleştirdi, arada bir Leydi Cecilia'ya bakıyordu. Tepside küçük kekler, tartlar, bonbonlar ve ince dilimler halinde kesilmiş ve üzerine tereyağı sürülmüş ekmekler vardı.

Henry dudaklarının seğıirdiğini hissetti. Ah. Anlaşma görüşmeleri için uygun bir ziyafet.

Leydi Caire hizmetçiler odadayken sessiz kaldı, reverans yapıp gittiklerinde sadece başını salladı.

Markiz, Leydi Cecilia'ya, "Onları görmezden gelmeyi öğrenmek zorundasınız," dedi. "Artık bir hizmetçi değilsiniz. Artık onlardan biri değilsiniz."

Leydi Caire soğuk bir gülümsemeyle Markiz'e döndü. "Çayınızı nasıl alırsınız leydim?"

Yaşlı kadının kendi gülümsemesi kopuktu. "Biraz süt lütfen."

Katılımcılara çay dağıtıldı ve Henry arkasına yaslanıp Leydi Caire'in ilk yaylım ateşini izledi.

Gelmesi uzun sürmedi.

Çayından zarif bir yudum aldı. "Tüm bunlar Mary Whitsun için çok ani oldu. Bize anlattıklarınızı düşünmek için zaman ayırmasının onun için faydalı olacağını düşünüyorum."

Markiz çay fincanını dikkatle bıraktı ve gözlerini Leydi Caire'e dikti. Sezar da muhtemelen savaş alanının karşısındaki Galyalıları öyle bakmıştı. "Korkarım zaman lüksümüz yok. Eğitime bir an önce başlanmalı. Ne de olsa bir yıl içinde evlenmiş olacak."

Leydi Cecilia ciyakladı.

Henry ona baktı ve yüzünün solduğunu gördü. Böyle olmazdı.

"Bir gün o kadar da büyük bir kayıp olmayacak leydim," diye mırıldandı. "Gerçekten de, nişanlım için ihtiyaç duyacağınız öğretmenleri edinmek

daha fazla zaman alacaktır, değil mi? Leydi Cecilia'nın bir gün dinlenmesine ve çoktan kurtulmasına izin verin."

Yaşlı bakireye kurnazca gülümsedi.

Gözleri yaşlı bir ejderhanın ona dik dik baktığı anlaşılan kadar kısıldı.

Aniden Leydi Caire'e döndü. "Pekala. Bir gün. Yarın jel için geri döneceğiz."

Lord Caire kıpırdandı ve sanki onu duymamış gibi kasıtlı olarak, "Mary Whitsun bu konuyu düşünecek ve sizinle gelmek isteyip istemediğini yarın size bildirecek," dedi. Ayağa kalktı ve zarif e eğildi. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum leydim. Leydi Angrove."

Lord Caire, parçalanmış savaş alanını kadınlara bırakarak odadan  ıktı.

G r n ş e göre nezaket, ateşkesin yirmi dakika daha sürmesini gerektiriyordu; bu süre çay yudumlayarak, minik kekler yiyerek ve bir papazın uykusunu getirecek kadar iyi huylu bir tartışmaya katılarak geçti.

Henry kibar konuşmalara pek kulak asmadı, onun yerine niyetini izledi. Tek kelime etmedi ve konuşmayı yaşlı hanımların sürdürmesine izin verdi.

Belki de böyle bir ortamda eşıt görülmeye alışık değildi. Koltuğunun kenarında kaskatı otururken, çay fincanı kucağında dokunulmamış halde dururken yüz ifadesi dikkatle boştı, ama gözlerinin kısıklığından ve kaşlarının hafifçe  atılmasından mutlu olmadığı anlaşılıyordu.

Nezaketin onunla özel olarak konuşmasına izin vermesini diledi. Belki bir gülümseme ya da en azından neşeli bir kaş  atmaya neden olabilirdi. O  zg n, kederli havadan başka bir şey.

Bu manzara kalbini sızlattı.

Henry sessizce s vd  ve gözlerini kaçırdı. Yasını tuttuğu bir sevgilisi mi vardı? Yoksa istemediğı biri miydi?

G r n ş e göre kendisiyle ilgilenmeyen bir başka nişanlısına daha zincirlenecekti.

Belki de başka bir adamı özlüyordu.

Bu düşünceyi bir kenara itti ve Leydi Cecilia'ya dalgın dalgın bakmamaya çalışarak sohbete katıldı.

Yirmi dakika süren dikkatli konuşmaların sonunda hanımlar ayağa kalktı.

Henry rahatlayarak çay fincanını bir kenara bıraktı ve ev sahibesine teşekkür etmek için ayağa kalktı. Leydi Caire'in iyi düşüncesinin, eski hizmetçisiyle olan davasına yardımcı olmak için uzun bir yol kat edeceğini hissediyordu.

Leydi Cecilia'ya döndü ve onun iri, hüzünlü gözlerinin içine baktı.

Lanet olsun. Tüm iyi niyetleri pencereden uçup gitti. Onu bu halde bırakamazdı.

"Bir dahaki görüşmemize kadar sitem edeceğim," dedi elini tutup üzerine eğilerek.

Kadının direnen elini dudaklarına götürdü ve parmak boğumlarına pek de nazik olmayan bir öpücük kondurdu, kasıtlı olarak biraz fazla uzun tuttu. Çok erkendi, çok cüretkârdı ve hatta biraz da skandaldı ama istediği etkiyi yaratmıştı.

Adam onun öfkeli bakışları karşısında doğruldu, kahve rengi gözleri ateş ve hayatla parılıyordu ve kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

"İşte buradasın tatlım," diye mırıldandı, sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle.

"Bırak elimi," diye tısladı haşlanmış bir kedi gibi.

"Leydim ne isterse," diye mırıldanarak parmaklarını yavaşça teslim etti.

Bekleyen hanımlara döndüğünde Leydi Caire'in kalkık kaşları ve Markiz'in düşünceli bakışlarıyla karşılaştı.

Canı cehenneme.

Leydi Cecilia'nın moralinin yükseldiğini görmek için her gün Leydi Caire'in gözünden düşmeyi göze alırdı.

Henry başıyla selam verdi, vedalaştı ve Caire Evi'nin ön kapısına doğru yürüdü. Dışarı çıktığında kısırağına bindi ve onu sokağın aşağısına doğru dörtnala koşturdu.

Bu sabahki maskaralık boyunca uysal bir maymun gibi oturmuştu. Babasının varisi olarak kendisinden beklenen her şeyi yapmıştı, hatta ateşli gözleri olan güzel bir kadın pahasına bile.

Farklı koşullarda, kendi başına kur yapıp kazanabileceği bir kadın.

Henry bu düşünce karşısında dişlerini gıcırdattı, at arabasına çarpıp boynunu kırmadan önce kısırağını dizginledi. Ailesinin beklentilerine boyun eğmek üzere doğmuş ve yetiştirilmişti - eninde sonunda miras alacağı unvanın beklentilerine. Her zaman böyle olmuştu.

Her zaman böyle olacaktı.

Yulara karşı koymanın faydası yoktu ve o da biliyordu ki o.

Yine de Leydi Cecilia'nın onu kaybetmiş olması üzücüydü. özgürlük de.

Leydi Caire ertesi sabah Mary Whitsun'a ciddi bir tavırla, "İstemiyorsan Angrove House'a gitmene gerek olmadığını biliyorsun," dedi.

Caire Evi'nin arka bahçesinde kol kola geziniyorlardı, sadece ikisi vardı. Mary, Leydi Caire'le baş başa kalabildiği zamanların değerini biliyordu ve aniden bir sızı hissetti. Albright'larla yaşamaya başlarsa, Leydi Caire'i, Annalise'i ya da Toby'yi eskisi kadar göremeyecekti.

Ama giderse, bir ailesi olacaktı; onu görünce ağlayan bir annesi, bir büyükannesi, henüz tanışmadığı bir babası ve kız kardeşi.

Bir gece önce zar zor uyumuştı. Nasıl uyuyabilirdi ki? Kendisi hakkında bildiği her şeyin tamamen yanlış olduğunu öğrenmek. Anladığı şekliyle dünya tersine dönmüştü.

Sadece bir aristokrat olması değil, bir yabancıyla evlenmesi de bekleniyordu.

Onu bu kadar kışkırtan bir yabancı. Lord Blackwell'in onun elini öpme şekli kesinlikle utanmazcaydı. Hayatını bir hizmetçi olarak yaşamış olabilirdi ama beyefendilerin elini öpmemesi gerektiğini yeterince iyi biliyordu.

bir bayanın elini öpmek. Onunla alay mı ediyordu? Yoksa onun öfkesini üzerine çekmekten zevk mi alıyordu?

Adam elini tuttuğunda, nemli nefesi parmak eklemlerine değdiğinde kendini kontrolden çıkmış hissetmişti. Sanki onu geride tutan tüm ipleri koparıyormuş gibi.

Eğer onun tüm kısıtlamalarını yok etmesine izin verirse, o zaman ne hissedecekti?

Mary titredi.

Leydi Caire altın sarısı gözlerinde endişeyle ona baktı, dudaklarını birbirine bastırdı. Mary, onun ve Lord Caire'in sözlerinin eri olduklarını biliyordu. Leydi Cecilia olmak istemezse onu korumaya çalışacaklarını biliyordu. Ama ya koruyamazlarsa? Ne de olsa bir kont, bir barondan daha üstündü. Ve eğer Albrightlar onu gerçekten kızları olarak istiyorlarsa, onu istediklerini yapmaya zorlayabileceklerinden şüphe duymuyordu. Mary tereddüt ederse, hayatı boyunca ona sadece sevgi ve dostluk göstermiş olan bu kadının başına bir felaket mi getirecekti?

Bunu yapabileceğini sanmıyordu.

"Teşekkür ederim leydim," dedi. "Ben... ne yapacağımı tam olarak bilmiyorum. Leydi Angrove onun kızı olduğumdan oldukça emin görünüyordu."

Leydi Caire ciddiyetle, "Öyle," diye cevap verdi.

Mary iç çekti. Bir markizin zarif kızının annesi olabileceğini düşünmek ne tuhaf bir şeydi. Leydi Angrove'u henüz tam olarak annesi olarak düşünemiyordu. Belki de Leydi'nin nazik tavrına ve ona duyduğu bariz özleme rağmen bunu asla yapamayacaktı.

Bir kerede çok fazla şey oldu.

Leydi Caire endişeli bir sesle, "Daha birkaç saatiniz var," diye mırıldandı. "Ve eğer... eğer Albright'lara gidersen ve daha sonra onlarla kalmak istemediğine karar verirsen, lütfen bil ki Lord Caire ve benim yanımda her zaman bir evin olacak." Dönüp Mary'nin ellerini tuttu ve sıcak bir şekilde sıktı. "Seni uzun zamandır bir dost olarak görüyorum, Mary." Biraz hüzünle gülümsedi. "Bir arkadaş ve evlatlık bir kız. Umarım ne karar verirsen ver, benim arkadaşım olarak kalırsın."

"Ah evet leydim," dedi Mary, gözlerinin yaşardığını hissederek. Soğukkanlılığını tamamen kaybetmek istemediği için gözlerini hızla kırptırdı.

Leydi Caire onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Karar vermeniz gereken çok şey var, bu yüzden sizi düşünmeniz için yalnız bırakacağım. Yine de unutmayın ki, ne yapmayı seçerseniz seçin, sizi destekleyeceğim."

Mary başını salladı, boğazındaki şişlik yüzünden cevap veremiyordu.

Leydi Caire ellerini son kez sıvazladı ve Caire Evi'ne geri dönmek için döndü.

Mary ne yapması gerektiğini düşünürken avuçlarını yanaklarına bastırarak nefes aldı. Bahçe yılın bu zamanında çok güzeldi. Michaelmas papatyaları yeni yeni çiçeklenmeye başlamıştı, küçük mor çiçekler neşeyle başlarını sallıyordu. Kollarını boynuna dolamış, ince çakıllı yolda yavaşça yürüyor, geleceğini düşünüyordu.

Lord Blackwell'i ve onun ona hissettirdiklerini düşünüyordu.

Kontrolünü kaybetmek mi istiyordu? Karnındaki o vahşi sıcaklığı, o yükselen, pervasız duyguları yeniden yaşamak mı? Ona hissettirdikleri hiç de hanımefendice görünmüyordu. Ve onun kendisinde kıskırttığı duygulara karşı temkinliydi. Elbette evlendiği adam onu kontrollü ve dingin yapmalıydı, öfkeye ve... ve ateşe teşvik etmemeliydi.

Bahçenin sonunda Mary, Caire atlarının ve arabalarının bulunduğu ahırlara açılan kapıya geldi. Tam dönüp patikadan geri dönecekti ki garip bir ses duydu.

"Hist!"

Mary
gözlerini
kırptırdı.

"Diyorum ki,
hist!"

Mary kapıya doğru yürüdü ve aralıktan içeri baktı.

Geniş kahverengi bir göz ona bakıyordu. "Beni içeri alır mısın?"

Merak eden Mary kapının kilidini açtı.

Diğer tarafta başı bir kukuleta ile örtülü, pelerinli bir figür duruyordu. Kukuletalı figürün yanında, yüzünde onaylamayan bir ifade olan kısa boylu, tombul bir hizmetçi vardı.

Kukuletalı figür hemen Mary'nin yanından geçip bahçeye girdi, sonra da hâlâ koridorda olan hizmetçiye baktı. "İçeri gel, Pickering!"

Hizmetçi yüzünü buruşturdu ve isteksizce bahçeye doğru yürüdü.

Hanımı Mary'ye döndü ve kapüşonunu geri attı.

Mary bakakaldı. Bu çok garip bir şeydi. Bir an için diğer kadını tanıdığını düşündü. Adı dilinin ucunda olan iyi bir arkadaşı olmalıydı.

Ve sonra fark etti.

Hayır. Yüzdü, onunkiyle aynı olan yüz.

Hanımefendi -bir hanımefendi olmalı- aynı derecede ürkmüş görünerek arkasına baktı. "Aman Tanrım. Bu doğru, değil mi?" Bir adım öne çıkarak Mary'ye baktı. "Gerçekten doğru." Birdenbire geniş ve mutlu bir şekilde gülümsedi. "Sen benim kız kardeşimsin."

Mary'nin dudakları aralandı, zihni şaşkınlıktan bomboştu. "I..."

"Ah, nerede benim terbiyem?" diye devam etti diğer kız. "Adım Joanna, ama isterseniz bana Jo diyebilirsiniz. Hep birinin bana Jo demesini istemişimdir. Kulağa çok şık geliyor, sence de öyle değil mi? Sen de Cecilia'sın. Sana Cece diyeyim mi? O zaman Jo ve Cece olabiliriz."

Işıl ışıl parlıyordu.

"Erm..." Mary bu kadına kibar bir cevap vermeye çalıştı -Ama aklına gelen tek şey, kendisine Cece denmesini istediğinden emin olmadığı oldu.

"Oh, bu harika!" Jo, Mary'nin cevap vermesine fırsat vermeden onu sımsıkı kucakladı. "Küçükken seni ne kadar sık hayal ettiğimi anlayamazsın. Senden bahsedildiğinde annem ağlardı ve babam çenelerini birbirine kenetler ve hiçbir şey söylemezdi." Mary'nin yüzüne bakmak için geri çekildi. "Belki de senin

Bir hayalet ya da bir peri masalı, gerçek olmayan biri. Ama sen değilsin. Sen buradasın."

Mary yutkundu, boğazının yeniden düğümlendiğini hissetti. "İnanması zor, değil mi? Senden hiç haberim yoktu." Titreyen bir parmağıyla Jo'nun yanağına dokundu.

Kız kardeşi. Etrafında başka kızlarla büyümüştü, bazıları iyi arkadaştı ama onunla akraba değillerdi. Gözlerini ve ağzını diğer kızlarda tanıyamamıştı.

Aileden değillerdi.

"Ama şimdi seni bulduk," dedi Jo.

Hizmetçi arkalarından yüksek sesle boğazını temizledi. "Leydim. Neden geldiğinizi hatırlamaya çalışın."

"Oh, evet. Evet, teşekkür ederim Pickering." Jo'nun etkileyici yüzü düştü ve Mary'ye bakarken trajik bir hal aldı. "Yapacaksın, değil mi?"

"Ne yapmak?" Mary temkinli bir şekilde sordu.

"Leydi Cecilia ol," diye haykırdı Jo. "Gel Angrove Evi'nde yaşa ve benim kız kardeşim ol. Olmalısın, kesinlikle olmalısın. Yapacağına söz ver, yap!"

Mary konuşmanın bir kısmını bir şekilde kaçırdığı gibi tuhaf bir hisse kapıldı. "I..."

"Sadece..." Ellerini çenesinin altında birleştiren Jo'nun iri kahverengi gözleri parlayan yaşlarla doldu. "Onu sevmiyorum. Lord Blackwell."

Oh.

Son birkaç dakikadır Mary Vikont'u neredeyse unutmuştu. Ama sorun oydu, değil mi? Eğer sevgi dolu bir aileyle tamamlanan bu masalsı hayatı kabul ederse, onu nişanlısı olarak da kabul etmek zorunda kalacaktı.

O ve ona hissettirdiği her şey.

Onu en son önceki öğleden sonra gördüğü haliyle hatırlıyordu. Elinden başını kaldırdığında mavi gözleri şeytani bir hal almıştı, sanki onun içini görebiliyordu. Sanki onun tüm gizli arzularını bilebilirmiş gibi.

Titredi... ve Jo'nun hâlâ konuşmakta olduğunu fark etti.

"...Oldukça çekici, esprili ve çok yakışıklı -eminim herkes öyle düşünüyordur- ama onu hayatım boyunca tanıdım. Benim için bir kardeş gibidir. Onunla evlenseydim enest ilişki olurdu. Ayrıca, onu seviyorum... seviyorum..." Konuşmadan hıçkırarak hıçkırarak ağladı ve kendini aniden Mary'nin üzerine attı.

Mary sendeledi ama diğer kızı yakaladı ve Jo'nun omzunun üzerinden hizmetçiye bakarken çaresizce sırtını sıvazladı.

Pickering içini çekti. "Leydim başkasını seviyor, hanımefendi." Jo hizmetçisinin sözleri karşısında daha çok hıçkırdı.

Pickering sesini duyurabilmek için sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Leydim bir başkasını severken Lord Blackwell'le evleneceği düşüncesiyle çılgına dönmüştü. Sonunda sizin bulunduğunuzu duyduğunda, Lord Blackwell'le evlenirken onun yerini alabileceğiniz düşüncesiyle leydim zihninden büyük bir yükün kalktığını hissetti."

"Oh, Cece!" Jo inledi. "Yapabilir misin? Onunla evlenebilir misin? Pişman olmayacağına yemin ederim. Tüm arkadaşlarım onun erkeksi bir şıklık ve zarafet timsali olduğunu düşünüyor. Ben sadece... Ben Johnny'mi çok seviyorum."

Jo başını Mary'nin omzundan kaldırdı, gözleri kızarmış, yanakları ıslanmış ve dudakları yalvarırcasına aralanmıştı.

Bu kadın onun kız kardeşiymiş ve Mary'nin ona Jo demesini istiyordu.

Mary çaresizce cevap verdi, "Evet, yapacağım."

Dördüncü Bölüm

Triton, Clio'nun karada yaşayanların gemilerine olan ilgisini elbette onaylamıyordu.

"Neden onları izliyorsun?" diye sorardı şaşkınlıkla, ağır kaşları çatılmıştı.

Ama sonra Triton büyük maceralara atıldı, dünya denizlerinde yüzdü ve dev mürekkep balıklarıyla heyecanlı savaşlar yaptı. Alçakgönüllü bir denizkızı olarak, Clio asla böyle harika şeyler yapamadı.

Triton.... egzotiğin cazibesini anlayamadı.

-Meraklı Denizkızı'ndan

O gece Henry, babası Keating Kontu'na ait olan Londra'daki Keating House'un merdivenlerini koşarak çıktı. Henry beş yıldan daha uzun bir süre önce kendi evine taşınmıştı ama annesi haftada bir akşam yemeğinde tüm aileyi ağırlamakta ısrar ediyordu. Bu kesin bir emirdi ve vebadan yatalak olmak dışında hiçbir mazerete tahammül edilmiyordu.

Aslında Henry hem annesini hem de küçük kız kardeşlerini görmekten ve o hafta dikkatlerini çeken dedikodu ve skandalları dinlemekten hoşlanıyordu.

Zaman zaman denerken bulduğu kişi babasıydı.

Phillips kapıyı açtı ve Henry içeri girerken yaşlı uşağa sırtıttı. "Henüz oturmadılar mı?"

Phillips, Henry'nin şapkasını ve eldivenlerini alırken alaycı bir bakışla, "Sanırım kont ve kontes az önce içeri girdiler," dedi.

"O zaman acele etsem iyi olur."

Henry beyaz mermer merdivenden yukarı sıçradı. Ailenin yemek odası evin arka tarafındaki üst kattaydı.

ev. Koridorda ilerledi ve soluk mavi bir kapıyı iterek açtı.

İçeride, annesi, babası ve iki küçük kız kardeşi Kate ve Becca uzun abanoz masada oturuyorlardı.

Kate ona bir gülümseme fırlatırken Becca uyarı gibi görünen bir ifadeyle gözlerini büyüttü.

"Henry!" Annesi gülümsemesini gizlemek için dudaklarını büzdü ve ellerini ona doğru uzattı. "Görüyorum ki yine geç kalmışsın."

Henry annesinin ellerini tutup ikisini de öpmek için eğilirken, "Eyvah," dedi. Selamından başını kaldırıp baktı. "Ama bir hediye getirdim."

Annesi sert ifadesini korumaya çalışıyor gibi görünüyordu ama hediyelere bayılıyordu, o da bunu çok iyi biliyordu. "Peki o zaman, göster bana."

Elini ceketinin cebine soktu ve ince, küçük bir kitap çıkardı. "Bunu dün Adams and Sons'da buldum ve eğlenebileceğinizi düşündüm."

Annesi kitabı aldı ve açtı. Başlık sayfasını gördüğünde yüzünde bir gülümseme belirdi. Kitap William Shakespeare'in sonelerinin yeni bir baskısıydı. "Hmm. Şiir. Zaaflarımdan nasıl yararlanacağını biliyorsun. O zaman seni affetmekten başka yapacak bir şey yok sanırım."

Henry cevap vermek için ağzını açmıştı ki, babası sözünü kesti. "Duyduğuma göre Adams ve Oğulları'nda bulduğun tek şey o kitap değilmiş."

Henry babasının önünde eğilirken gülümsemesinin solduğunu hissetti. "Gerçekten de efendim. Dedikodunun benden önce geldiğini görüyorum."

Kontun yüzünde sinirli bir ifade vardı, beyaz peruğunun altındaki iri gıdıları kızarmıştı.

"Dedikodu!" Babası sanki Henry onun karakterini kötülemiş gibi patlarcasına homurdandı. "Kayıp Albright kızının bulunduğu haberi dedikodu sayılmaz. Angrove bana kontesin kızın gerçekten Leydi Cecilia olduğuna ikna olduğunu söyledi." Devam etmeden önce şarabından uzun bir yudum almak için durakladı, "Adam benim en eski dostumdur, ancak

Keating'in bir sonraki kontesi olarak bir hizmetçi istiyor. Kızın okuma yazması bile var mı?"

Henry çenesinin sıkıştığını hissetti; bu, babasıyla konuşurken her zaman yaptığı bir şeydi. "Onunla bir kitapçada tanıştım baba. Okumayı bilmeseydi orada olacağını pek sanmıyorum."

Masayı yuvarlayıp Becca'nın yanına oturdu ve uşak Thomas'tan bir kadeh şarap alıp minnetle içti. Babasıyla tartışmak gibi bir niyeti yoktu.

"Öyle olabilir," dedi yaşlı adam kaşlarını çatarak, "ama biz Leydi Joanna'yı bebekliğinden beri tanırız. Kontes olmak için oldukça uygun bir kız; güzel, iyi dans ediyor ve sohbet edebiliyor. Ondan oldukça hoşlanıyorum."

Henry sakince, "Ben de öyle," dedi. Joanna'nın ilgisinin başka bir şeye yöneldiğinden uzun zamandır kuşkulandığını söylemeye gerek yoktu. Müstakbel gelininin duyguları ve düşünceleri babası için pek önemli değildi. "Joanna'yı her zaman sevmişimdir. Ama Leydi Cecilia da en az kız kardeşi kadar güzel -ne de olsa ikizler- ve karım olmak için ne gerekiyorsa öğrenecek kadar zeki olduğunu düşünüyorum."

Savunmasının sonunda gülümsemeyi başardı.

Babası fark etmemişti. Önündeki bifteğe odaklanmıştı. "Ha. Öyle mi? Yine de. Leydi Joanna'yı tanıyoruz."

Karşısındaki Kate iri gözlerle ona bakarken, masanın diğer ucunda Kont'un karşısında oturan annesi sanki kadehinde kötü bir şey varmış gibi bakıyordu.

Becca boğazını temizledi. "İtiraf etmeliyim ki Leydi Cecilia ile tanışmak için oldukça hevesliyim."

"Ah evet," diye hemen söze girdi Kate. "Yaşadığı hayat neden... şey... büyüleyici olmalı."

Kate yüzünü buruşturdu ve Henry'ye özür dileyen bir bakış fırlattı.

Gözlerini devirme isteğini bastırdı ve Thomas ona servis yaparken yana doğru eğildi. Kız kardeşleri sadece yardımcı olmaya çalışıyordu.

Annem çatalını bıraktı. "Bence bu konuda Henry'nin düşüncelerine güvenmeliyiz. Ne de olsa Leydi Cecilia'yla gerçekten evlenecek olan o."

"Humph," diye homurdandı kont. "Benim adımı taşıyacak." Henry yumuşak bir sesle, "Ve benimkini de," dedi.

Yanında Becca, ayağa fırlayıp hışımla dışarı çıkmasını engellemek istercesine elini bacağına koymuştu.

On yıl önce bunu yapmış olabilirdi ama artık aceleci bir çocuk değildi.

"George," dedi annesi yumuşak ve azarlayıcı bir ses tonuyla kocasına.

"Oh, pekâlâ," diye homurdandı Kont biraz zarafetle. "Bekleyip kızı izleyeceğim. Ama şunu unutma ki" -çatalını Henry'ye doğru salladı- "Leydi Cecilia'yı yetersiz bulursam, Leydi Joanna'da ısrar ederim."

Becca parmaklarını acı verici bir şekilde bacağına geçirirken Henry'nin çenesi sıkıştı. Bıçağını tabağına bıraktı ve bıçak takırdayarak yere düştü. "Baba, ben-"

Ama Kate hemen konuşmaya başladı. "Bugün çok skandal bir hikâye duydum. Letheridge malikânesindeki o aptallığı biliyor musun? Şey..."

Henry yavaşça gevşedi ve ailenin kadınlarının öfkesini yatıştırmasına izin verdi. Sorun da buydu, değil mi? Annesini seviyordu, hem Becca'yı hem de Kate'i seviyordu ve davranışları onları da etkiliyordu. O veliahttı ve yaptığı her şey sadece babası tarafından değil, tüm toplum tarafından inceleniyordu. Eğer skandal yaratacak bir şey yaparsa, örneğin başroldeyken yapılan bir nişanı bozarsa

-Bu leke Becca ve Kate'e de bulaşacaktı. Sosyetedeki konumları, etkinliklere davet edilmeleri, hatta evlilik ihtimalleri bile düşebilirdi.

Sonunda bedelini kız kardeşleri ve annesi ödediğinde babasıyla tartışmanın bir faydası yoktu.

Ayrıca. Amacına ulaşmıştı.

Leydi Cecilia'yı gelini yapacaktı.

Ertesi sabah Mary, Angrove House'daki yeni yatak odasında titreyerek nefes aldı. Oda, çocukken yetimhanede kaldığı yatakhane'nin büyüklüğündeydi. O odada yirmi kız kalıyordu.

Bu oda sadece onun için tasarlanmıştı.

Mary etrafına bakındı ve paniğe çok benzeyen bir şeyi bastırmaya çalıştı.

Duvarlar ilkbaharda yeni açmış yapraklar gibi narin, soluk bir yeşile boyanmıştı. İnce beyaz pilastrlar duvarları panellere bölüyordu ve her panelin içinde pembe, mavi, kırmızı ve sarı renklerle boyanmış çiçekler ve kuşlardan oluşan hoş bir kabartma vardı. Sarı perdelerle örtülü bir yatak odanın bir tarafında, beyaz döşemeli şöminenin karşısında duruyordu. Şöminenin önünde mavi şam kumaşıyla döşenmiş zarif sandalyeler oturuyordu ve odanın etrafında zarif bir tuvalet masası, bir çekmeceli dolap ve birkaç masa duruyordu.

Çok güzeldi. Zarif. Aristokratik.

O buraya ait değildi. O bir leydi değildi. Bir kontun oğluyla evlenmeye hazır değildi. Bundan sonra ne yapması gerektiğinden bile emin değildi.

Mary yutkundu, dönüp evin büyük merdivenlerinden geri kaçsa ve ön kapıdan çıksa ne olacağını merak ediyordu.

Jo ve Leydi Angrove onu kapıda sıcak bir şekilde karşılamışlardı, ama Earl -babası- iş nedeniyle gecikmişti. Mary bu konuda ne düşüneceğinden hiç emin değildi. Belki de onu görmek istememişti?

Belki de hiç bulunmamış olmasını diliyordu.

Nemli avuçlarını eteklerinin altında düzeltti.

"Hepsi bu kadar mı leydim?" diye sordu Mary'nin hizmetçisi olarak tanıtılan genç kadın. Adı Lane'di ve kırmızı-beyaz çizgili, küçük askılı ve eteklerinde bolca fırır bulunan elbisesi Mary'nin giydiği düz gri elbiseden çok daha güzeldi.

Lane'in parlak kızıl saçları ve yuvarlak çilli bir yüzü vardı. Hizmetçi kadın dudaklarını büzerek temiz ama iyi yıpranmış bir kombinezonu kaldırdı. Leydi Angrove Mary'yi onunla tanıştırdığı andan itibaren çok kibar davranmıştı. Mary'ye saygıyla hitap etmiş ve yüzünü ifadesiz tutmuştu.

Yine de Mary, hizmetçinin iki gün önce sosyal skalada Lane'in altında yer alan bir kadına hizmet etmekten pek memnun olmadığını söyleyebilirdi.

Mary hiç kimseye emir vermemişti.

Öte yandan, dizginleri hemen ele almazsa, hanımefendinin hizmetçisi ona asla saygı duymayabilirdi.

Nefes aldı ve Lane'in yatağın üzerine koyduğu yumuşak çantaya baktı. İçinde Mary'nin dünyada sahip olduğu her şey vardı. Hizmetçiye dikkatle baktı ve "Evet, hepsi bu kadar" dedi.

Lane bir an tereddüt etti ve sonra kombinezonu katladı. "Anlıyorum leydim."

Hizmetçi çekmeceli sandığa doğru ilerledi ve Mary'nin eşyalarını içine yerleştirmeye başladı.

"Annem," dedi Mary, hizmetçiye kim olduğunu hatırlatmak için hafifçe vurgulayarak, "terzinin bu öğleden sonra beni çağıracağını söyledi. Eminim yakında yeni giysilerim olacak."

"Evet leydim. Ama bu arada bugün Leydi Joanna'nın elbiselerinden birini giymenize yardım etmem istendi."

Lane uzun bir dolaba doğru yürüdü ve bir sıra çekmecenin üzerindeki geniş rafları ortaya çıkaracak şekilde dolabı açtı. Katlanmış bir elbise çıkardı ve yatağın üzerine koymadan önce silkeledi. Elbise krem rengindeydi ve kumaşına mavi, kırmızı, sarı ve pembe çiçeklerden oluşan narin bir desen işlenmişti.

Lane ona sinsi bir yan bakış attı. "Sanırım bu şimdiye kadar giydiğin en görkemli elbise."

Elbette öyleydi. Elbise Jo'nun döküntülerinden olabilirdi ama Mary'nin bir yılda kazanacağından daha pahalıya mal olmuştu. Sade, kullanışlı keten yünlü kumaştan başka bir şey giymemişti.

Ama Lane'in yanağını alıp gitmesine izin veremezdi.

Mary bir keresinde Leydi Caire'in küstah bir hizmetçiyi sadece bir bakışıyla yola getirdiğini görmüştü.

Mary çenesini kaldırdı, cevap vermedi, bakışları sabit ve sakindi.

Bir süre sonra Lane dudağını ısırdı ve yere baktı. Bakışlarını kaçırarak elbiseyi okşadı. Sesi daha yumuşaktı: "İki yıllık ama hâlâ moda. Gelin, giyinmenize yardım edeyim leydim."

Mary başını salladı ve bir adım öne çıktı.

Başka bir kadının onu küçük bir çocuk gibi soyması garipti. Leydi'nin hizmetçisi, Mary'nin yıpranmış elbisesini ve elbiselerini etkili bir şekilde çıkardı ve sonra Mary'nin kombinezonuna baktı.

Düzdü ve birkaç yeri onarılmıştı.

Lane tekrar dolaba döndü ve birkaç çekmeceyi açtı. "Leydi Joanna'nın ikiziniz olması büyük şans, değil mi leydim? Onun iç çamaşırları size de uyacaktır."

Hizmetçi neredeyse saydam olacak kadar ince, güzel bir çimen kombinezon ve bir çift ipek çorap getirdi. Mary içini çekti ve kendini örtmemek için mücadele ederek eski kombinezonunu ve çoraplarını çıkardı. Bir hanımefendi hizmetçisinin önünde çıplak durmayı aklından bile geçirmezdi.

O artık bir hanımefendiydi.

Kombinezon başının üzerinden indirilip Lane onu yeni askılara bağlarken Mary kıpırdamadan durdu. Sırada çoraplar vardı, sonra da hizmetçi Mary'nin beline kafesleri bağlıyordu. İnce ahşap çerçeveler kalçalarının her iki yanında birer küçük tümsek gibi yükseliyordu. Mary daha önce hiç panniers giymemişti ve garip hissettirdiler, kalçalarının aşırı derecede farkında olmasına neden oldular.

Elbise en son geldi, önce etekler panniers'in üzerine döküldü ve beline bağlandı, sonra da korse ve üst etek tek parça halinde. Her şey bir banyan ya da bornoz gibi çizilmişti. Korsenin yanları, ön tarafta dekoltesinden beline kadar uzanan, işlemeli V şeklinde hoş bir eklentiden oluşan bir mideye tutturulmuştu. Elbisenin etekleri

Önü açıktı ve altındaki etek ortaya çıkıyordu. Meryem'in arkasında, omuzlarından yere kadar zarif bir fazlalıkla dökülen büyük bir kumaş perdesi vardı.

Lane diz çökerek Mary'nin giymesi için iki topuklu terlik tuttu. Sonra Lane Mary'nin saçlarını tarayıp yeniden giydirirken Mary tuvalet masasına oturdu.

Hanımefendinin hizmetçisi memnun bir sesle, "İşte," dedi. "Çok güzel görünüyorsunuz leydim. Bu elbise size çok yakışmış."

Mary tuvalet masasının üzerindeki aynadaki yansımasına baktı. Karşısında zarif bir Fransız sabahlığı giymiş, saçları bukleler halinde ve başında kurdeleler olan bir kadın duruyordu.

Aynadaki kadın sakin ve dingin görünüyordu; hiç de Mary'nin içinde hissettiği gibi değildi. Lord Blackwell bu kadını çekici bulur muydu?

Belki de çekici?

Titredi, onun kendisini bu kıyafetler içinde görmesini isteyip istemediğinden emin değildi. Görürse onun olmadığı bir şey olduğunu mu düşünecekti?

Mary aynaya arkasını döndü. Bir hanımefendi gibi giyinmiş olabilirdi ama kendini öyle hissetmiyordu. "Teşekkür ederim Lane."

Mary yatak odasından çıkarken hizmetçi kadın reverans yaptı.

Mary merdivenlerden inerken etekleri her adımda yeri süpürüyordu. Bir elini tırabzanın üzerinde tutmaya dikkat ediyordu, çünkü ne elbisenin ağırlığına ne de hareket ettikçe çantaların devrilmesine alışkındı.

Alt kattaki oturma odalarından birinde Leydi Angrove ve Markiz'e katılacaktı. Mary'ye yeni yatak odasına götürülmeden önce yol gösterilmişti ama şimdi alt kata ulaştığında durakladı. Koridor hem sağa hem de sola doğru uzanıyordu ve her iki yönde de kapılar vardı. Oturma odası hangi taraftaydı?

Mary sırtının alt kısmında boncuk boncuk ter hissetti.

Sağa döndü, topuklu ayakkabılarıyla yürürken çantaları hafifçe sallanıyordu. Geniş kare topuklu, pratik tokalı ayakkabılara daha alışkındı. Bu zarif

Giydiği terliklerin burnu minik çiçeklerle işlenmişti ve sivri küçük bir topuğu vardı. Bu terlikleri St Giles'ta sokakta giyse bir gün içinde mahvolurlardı.

Mary başını iki yana salladı. Oturma odasını bulması gerekiyordu, güzel, anlamsız ayakkabıları düşünmesi değil.

Sağdaki üçüncü kapıda durakladı. Burası doğru oda olabilirdi ama tam olarak emin değildi.

Mary omuzlarını dikleştirdi ve kapıyı açtı.

Yanlış odaya geldiğini hemen anladı. Aradığı aydınlık ve havadar oturma odasının aksine, burası penceresiz, koyu renk panelli bir odaydı. Büyük bir masa odanın neredeyse yarısını kaplarken, diğer uçta kükreyen bir ateşin önünde birkaç sandalye gruplanmıştı.

Orta yaşlarda, şişman bir beyefendi masanın arkasında oturmuş, başını eğmiş bir kâğıda bir şeyler yazıyordu.

Mary kapı aralığında donmuş bir halde dururken başını kaldırdı ve gözlüklerinin üzerinden sabırsızlıkla ona baktı. "Sana meşgul olduğumu söylemiştim, Joanna."

Mary yutkundu. "Ben Jo değilim."

Beşinci Bölüm

Bir gün bir kara prensi denize düşmüş ve dalgaların altında kalmış. Clio güzel adamı yakalamış ve kıyıya getirmiş. Akli başına gelene kadar denizden onu izlemiş.

Ama tam ona seslenecek cesareti bulmuşken, bir kara hizmetçisi oradan geçti ve adam onu kurtarıcısı olarak selamladı.

Clio daha sonra bunu Triton'a anlattığında gözlerini devirdi ve kalın kafalı kara adamları hakkında mırıldandı....

-Meraklı Denizkızı'ndan

Mary beyefendiye baktı. İri kahverengi gözleri dışında oldukça sıradan bir yüze sahip olan beyefendi altıncı on yaşlarında görünüyordu. Pantolon ve gömleğinin üzerine yumuşak bir şapka ve şarap rengi bir bandan giymişti.

"Joanna değil mi?" Kalemını yavaşça bir kenara bırakıp ona baktı. "O zaman diğeri sensin."

Yutkundu. "Evet?"

"Ah." Adam sonunda ayağa kalktı ve kadın onun kendisinden sadece birkaç santim daha uzun olduğunu gördü. "Ben William Albright, Angrove Kontu."

Gecikmeli olarak reverans yaptı. "Sizinle tanışmak bir zevk." Baba demedi, çünkü bunun "öteki" tarafından hoş karşılanmayacağından şüpheleniyordu.

"Joanna'ya çok benziyorsun." Adam onu kayıtsız gibi görünen bir tavırla inceledi. "Martha'nın senin Cecilia olabileceğini düşünmesine şaşmamalı."

Olabilir mi? Diğer herkes onun Cecilia olduğundan emin görünüyordu.

Mary sırtının küçük bir bölümünde ter başladığını hissetti. Kontun kendisi de onun bir sahtekâr olduğunu mu düşünüyordu?

Masanın etrafında döndü. "Sanırım sana Cecilia demeliyim."

Mary alaycı görünmemeye çalışarak -ve muhtemelen başaramayarak-, "Eğer istersen," diye mırıldandı.

Kont onun ses tonunu fark ettiyse de belli etmedi. "Bebeğin hayatta kaldığına inanmakta güçlük çekiyorum." Bir eliyle belli belirsiz bir işaret yaptı. "Martha'nın umut beslediğini biliyorum ama ben hiç umutlanmadım. Ne de olsa yirmi yıl oldu."

Mary buna ne cevap vereceğinden tam olarak emin değildi. Sonunda, "Ben de şaşırdım," demeye karar verdi.

Homurdandı. "Blackwell seni bir kitapçada buldu, değil mi?" Kadın başını salladı.

"Anladığım kadarıyla Lord Caire'in evinde hizmetçiymişsiniz. Size iyi davranıldı mı?"

"Ah evet," dedi. "Leydi Caire her zaman en nazik ve en sevgi dolu hanımefendi olmuştur. Gerçekten daha iyi bir pozisyon umamazdım."

"Güzel. Güzel. Evet, şey..." diye cevap verdi Earl, sözünü keserek. Masasına bir göz attı. "Korkarım hâlâ yazmam gereken mektuplar var. Kural olarak saat altıdan önce rahatsız edilmekten hoşlanmam."

"Sözünüzü kestiğim için özür dilerim." Adamın soğukkanlı bir şekilde kovulmasından duyduğu hayal kırıklığını belli etmemek için tırnaklarını avuçlarının içine bastırdı. "Oturma odasına gidiyordum ama tam olarak nerede olduğundan emin değilim."

Başını salladı ve onun arkasından kapıya doğru yürüdü.

Döndü ve kapının yanında asılı duran, fantastik yaldızlı buklelerle çerçevelenmiş büyük bir ayna gördü.

İkisi de içinde yansıyor.

Kont durakladı. "Buraya bakın." Yansımalarını işaret etti. "Sadece Joanna'ya değil, bana da benziyorsunuz."

Adam haklıydı. Mary aynaya bakarken nefesini tuttu. Gözleri Kont'unkilerle aynı şekil ve renkteydi. Dahası, yüksek alnı ve yuvarlak çenesi de, düz burnu gibi onunkiydi.

Kont düşünceli bir ifadeyle, "Albright gözlerine sahiptiniz, tıpkı babam ve ondan önceki babası gibi. Ailemizdeki soylar doğrudur, hiç kuşkunuz olmasın."

Ailemiz. Mary bu sözler karşısında nefesini tuttu.

"Sen bir Albright'sın, tamam mı?" diye umursamazca devam etti. "Tek soru Cecilia Albright olup olmadığınız." Kapıya doğru gitti ve koridorun aşağısını işaret etti. "Bu taraftan devam edin. Koridordaki son kapı gri oturma odasına açılıyor."

Bununla birlikte çalışma odasına tekrar girdi ve kapıyı kapattı.

Mary titreyerek nefes aldı ve tekrar koridorda ilerlemeye başladı. Kont onun bir Albright olduğunu ama muhtemelen Cecilia olmadığını söyleyerek ne demek istemişti? Başka kayıp Albrightlar da var mıydı?

Ve daha da önemlisi, onun Cecilia olmadığına karar verirse, onu tekrar dışarı atacak mıydı?

Tüm bu kargaşa boşuna mıydı?

Koridorun bir tarafı evin önündeki yola bakan pencerelerle kaplıydı. Mary bir tanesinin önünden geçerken aşağı baktı ve Lord Blackwell'in kestane rengi kısırağında indiğini gördü. Adamın kısırağın başına doğru yürüdüğünü, dizginini tuttuğunu ve ona bir şeyler mırıldandığını izlemek için yavaşladı. Kuzgun kanadı başını kısırağa doğru eğmişti ve at sanki onun söylediklerini dinliyormuş gibi kulaklarını çevirmişti.

Hareketleri emin ve nazikti, geniş eli parlak boynu okşuyordu. At başını ona doğru salladığında kıkırdadı ve Mary bunu anladı:

Lord Blackwell o atı severdi.

Bu düşünce omurgasında bir gıdıklanma hissi uyandırdı. Tuhaftı. Onun bir hayvana böylesine şefkatle bakacak türden bir adam olduğunu düşünmemişti. Kitapçada ona kibirli ve küstah görünmüştü.

Ama onu gerçekten tanı mıydı, değil mi?

Onu tanımak istiyordu. Ani ve eksiksiz bir farkındalıktı bu. Kısırağını böylesine şefkatle okşayan adamın, onu kasıtlı olarak vahşi duygulara sürükleyen adamlarla nasıl aynı kişi olabileceğini öğrenmek istiyordu.

O zaman sanki onun düşüncelerini duymuş gibi başını kaldırdı ve sustuğunda, kız onun kendisini izlediğini gördüğünü anladı.

pencereden. Adam ona alçak bir selam verdi ve kadın bir yandan yanakları ısınırken bir yandan da gülümsemekten kendini alamadı.

Mary başını sallayarak pencereden döndü ve oturma odasına doğru ilerledi.

İçeri girmeden önce durakladı ve sakinleştirici bir elini eteklerinde gezdirdi. Sonra kapıyı açtı.

Odanın gri oturma odası olarak adlandırılmasının nedeni duvarların ve sandalyelerin rengiydi; her ikisi de beyaz ve lacivertle vurgulanmış sakinleştirici bir güvercin grisiydi. Odanın ortasında Leydi Angrove ve Markiz bir kanepede yan yana oturuyor, Jo da yakınlardaki bir sandalyede oturuyordu.

"Oh, Cece, işte buradasın!" Jo haykırdı. Kız kardeşi gülümsedi ve ellerini tutmak için ayağa kalktı. "Aşağı inmen o kadar uzun sürdü ki kaybolduğunu düşünmeye başladım."

"Korkarım öyleydim," diye cevap verdi Mary. "Konttan yol tarifi almak zorundaydım."

Jo'nun gözleri büyüdü. "Babamla mı tanıştın?"

"Evet. Çalışma odasıdaydı. Korkarım çalışmasını böldüm."

"Aman Tanrım," dedi Jo, aynı anda Markiz de tehlikeli bir şekilde homurdanmaya yakın bir ses çıkardı.

Leydi Angrove hemen konuşmaya başladı. "Kocam elbette meşgul bir adam ama bu senin bulunmana sevinmediği anlamına gelmiyor Cecilia."

Leydi Angrove iyi bir kadındı ama Mary kontla tanıştıktan sonra onun sözlerinden şüphe duymaya başlamıştı. Yine de bu konudaki düşüncelerini dile getirmekten daha iyisini biliyordu.

"Çok güzel görünüyorsun canım," diye devam etti Leydi Angrove.

"Leydi Cecilia'nın güzelliği insanın nefesini kesiyor," dedi Mary'nin arkasından gelen derin bir ses.

Yavaşça döndü, kalbinin daha hızlı atmaya başladığının farkındaydı.

Lord Blackwell oturma odasının kapısında durmuş, parlak mavi gözleriyle onu özenle kıvrılmış saçlarının tepesinden ayak parmaklarının işlemeli uçlarına kadar inceliyordu.

Mary onun bakışları altında gözlerini kaçırmamak için mücadele etti. Vikont'un bakışları yakıcıydı. Onu sanki korsajının ipeğinden, kalçalarının balina kemiğinden, altındaki tüm savunmasız yerlerine kadar görebiliyormuş gibi inceledi.

Adam onu izlerken meme uçlarının neredeyse acı verecek şekilde gerildiğini hissetti ve çılgınca merak etti: Adam muayenesinin ona ne yaptığını biliyor muydu?

Onun gözleri yüzünden merkezinin eridiğini biliyor muydu?

Onun mavi bakışlarını tutmak neredeyse dayanılmaz bir işkenceydi.

Adam kızın gözlerinin içine bakarken ağzının bir köşesi kıvrıldı ve kız cevabını aldı.

Oh, o iyi biliyordu.

Bu farkındalık onu utanç içinde odadan kaçmaya itmeliydi. Ama öyle olmadı.

Onun yerine meydan okurcasına çenesini kaldırdı.

Dudaklarının kıvrımı genişleyerek gerçek bir gülümsemeye dönüştü.

Markiz kamburunu çıkararak Mary'yi aniden odaya geri getirdi.

"Jel yeterince güzel," dedi yaşlı kadın. "Bir eşeğe çiçekli bir şapka takarsan o da harika görünür. Asıl sınav, ona toplumun tüm kurallarını ve nazik davranışları aşılıp aşılayamayacağımızdır."

Mary gözlerini kıstı. Kendisinden bir oyuncak bebekmiş gibi bahsedilmesinden pek hoşlanmıyordu. "Nezaketiniz için teşekkür ederim leydim."

"Bu nezaket değil," dedi Markiz açıkça. "Bu bir görev neyse odur."

"Anne..." diye mırıldandı Leydi Angrove. "Bugün Cecilia'nın keyfini çıkaramaz mıyız? Onunla konuşmak istediğim çok şey var ve eminim Angrove Evi'ne taşınmak onun için şimdiden oldukça yorucu olmuştur."

"Oh, ben de onu parkta faytonla gezdirecektim." Jo suratını astı.

Yaşlı kadın başını salladı. "Jöleyi şımartmanın ona bir faydası olmaz Martha." Mary'yi kartal bakışlarıyla yakaladı.

"Ailen için bir değer olmalısın, canım. Başka seçeneğimiz yok. İstemediğim yaptığın bir görgüsüzlükle bu evi utandırmana izin veremeyiz. Bu amaçla Angrove, Angrove Kontu'nun kızı olarak rolünde tam bir yetkinliğe ulaşman için gereken tüm öğretmenleri tutacaktır. Ama sen -sen ve başka hiç kimse- ihtiyacın olan her şeyi öğrenmeye kararlı olmalısın. Anladın mı, Gel?"

Mary tereddüt etmeden cevap verdi. "Evet, leydim."

Markiz gülümsemedi ama yüzündeki bir şey biraz yumuşadı ve başıyla onayladı. "Güzel. Şimdi başlayalım. Başlayalım."

Leydi Cecilia'nın gözlerinde Henry'nin kız kardeşinin yüzünde hiç görmediği kararlı bir kıvılcım vardı ve o güzel çene inatçı bir açıyla duruyordu. Henry onu olduğu gibi karısına almaya hazırdı -zeki bir kadındı ama bazen saçma sapan sosyete adabını bilmemesi onu engelliyordu. Ama bir hanımefendinin genellikle yıllar süren derslerle edindiği şeyleri haftalar içinde öğrenebilecek biri varsa o da Leydi Cecilia'ydı.

Markiz onu Leydi Angrove ile karşısındaki koltuğa oturtup rejimine başlarken onu inceledi. Leydi Cecilia odaya ilk girdiğinde gergindi ama şimdi annesi ve büyükannesinin karşısında dimdik ve sakin oturuyordu. En azından duruşu için onu suçlayamazlardı. Zaten bir kontes duruşuna sahipti.

Kontesi, diye hatırlattı Henry kendine, neredeyse sahiplenme duygusuyla. Leydi Cecilia bir ay içinde onun gelini olacaktı. Yatağını ısıtacak ve çocuklarını doğuracaktı. Peki ya bunun ötesinde? Joanna'yla sahip olmayı hiç düşünmediği bir şeye sahip olabilirdi: ortak bir zihin. Akıl, zekâ ve ilgi alanlarında gerçek bir arkadaşlık olasılığı.

Leydi Cecilia asla sahip olmayı ummadığı karısı olabilirdi.

Leydi Joanna kız kardeşinin yanına oturmuştu ve ikisi arasındaki benzerlik dikkat çekiciydi.

Yine de onları kolayca ayırt edebiliyordu.

Leydi Cecilia kendini daha farklı tutuyor, daha sakin ve çekingen davranıyordu ve Markiz'i dinlerken ağzının küçük kıvrımlarında keskin zekâsı ortaya çıkıyordu.

Kendi dudakları da kıpırdadı. Cecilia ateşini bastırmayı ve uysallık taklidi yapmayı öğrenmiş olabilirdi ama onun küçük, huysuz bir şey olduğunu çok iyi biliyordu.

İçindeki gülü bulmak için onun dikenleri arasında gezinmeyi dört gözle bekliyordu.

Hanımların sorularını sakin bir tavırla yanıtladı ve Markiz'in kullandığı ders verici ses tonundan rahatsız olmadı. Açık ve kibardı ama ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu.

Henry arkasına yaslanıp onu izledi. Genel olarak, kitapçada tanıştığı şakacı bayanı tercih ederdi. Bu ciddi yüz ifadesini okumak çok zordu.

Talihinin değişmesi hakkında ne düşünüyordu?

Daha da önemlisi, birdenbire müstakbel bir kocaya sahip olmakla ilgili ne düşünüyordu? Onunla nişanlı olmak hakkında?

Onun kayıtsızlığı, kibarlığı onu kızdırdı. Ateşli hizmetçisinin tamamen ortadan kaybolmasını istemiyordu.

Büyükannesi konuştukça oldukça sıkılmış görünen Joanna bir bahane uydurarak odadan çıktı.

Henry gülümsemesini bastırdı ve ayağa kalktı. Odanın içinde boş boş dolaşarak Leydi Cecilia'nın şu anda tek başına oturduğu kanepeye yaklaştı.

Bunu çok iyi saklasa da, onun hareketlerinin farkındaydı.

Kadının koltuğunun yanında durdu ve boğazının titrediğini gördü. Ona bakışını gizlemek istercesine başını eğdi.

Gülümsemenin başlangıcını kovdu ve kanepenin arkasına geçti. Başı biraz aşağıya doğru eğilmişti ve boynunun arkası hassas ve savunmasızdı. Saçlarının birkaç maun rengi tutamı saç örtüsünden kaçmıştı ve

ensesine doğru kıvrılıyordu ve onlara dokunmak için bir dürtü duydu. Çıplak teninin sıcaklığını hissetmek için.

Elbette yapamazdı. Leydi Cecilia ile arasındaki her türlü temas toplum kurallarına göre sıkı bir şekilde düzenlenmişti. Elinin arkasını öpebilirdi. Parmaklarının kolunda durmasına izin verebilirdi. Dans ettiklerinde elini tutabilirdi.

Diğer tüm dokunuşlar yasaktı.

Henry parmaklarını kanepenin kenarında gezdirdi ve eli omuzlarından geçerken kadının titremesini izledi. Evet, konuşmasının ortasında bile onun farkındaydı.

Kanepenin diğer ucuna doğru yürüdü ve rahatça arkaya doğru eğilerek sağ dirseğini kadının omzundan bir karış uzağa koydu.

Kadın gerildi ve adam başını yana çevirerek kadının yanaklarında hafif bir kızarıklık oluştuğunu gördü.

"...Terzi de öğle yemeğinden hemen sonra gelecek," diyordu Markiz, Leydi Cecilia için hazırladığı uzun görev ve randevu listesinin sonuna gelirken. Bakışları aniden Henry'nin üzerinde sabitlendi. "Öğle yemeği servis edilmeden önce az bir zamanımız olduğuna göre, belki Lord Blackwell sana bahçede eşlik eder, Cecilia."

Henry doğruldu. "Onur duyarım." Leydi Cecilia'ya doğru yürüdü ve elini uzattı. "İzninizle leydim?"

"Teşekkür ederim lordum." Elini onun elinin içine koyarken gözlerine bakmadı.

Başka bir kadında olsa utangaçlıktan şüphelenirdi. Ama onu bu kadar az tanımasına rağmen, bakışlarını yüzüne dikmemesinin nedeninin çekingenlik olduğundan şüpheliydi. Ona karşı tepkisini gizlemeye çalışıyordu.

Aralarında yükselen sıcaklığı gizlemeye çalışıyordu.

Biraz daha yaklaşırsa onu koklayabileceğini, kadın kokusunu alabileceğini hayal etti.

Bu düşünce taşaklarını sıkılaştırdı.

Parmaklarını onun küçük elinin etrafına doladı, bazı parmaklarının ucundaki nasırları hissedebiliyordu. Bunlar neden olmuştu? Caire çocuklarına bakmaktan başka ne tür bir iş yapmak zorundaydı?

Yoksa sadece ellerine bir hanımefendi gibi bakacak zamanı olmadığı için mi? Pürüzleri gidermek, tırnaklarına şekil vermek, her gece krem sürmek?

Elleri pratikti. Kullanışlıydı.

Elini dudaklarına götürmek ve her bir nasırı öpmek istedi.

Leydi Cecilia'nın ayağa kalkmasına yardım etti ve yaşlı hanımların yanından ayrılmadan önce elini dirseğinin içine soktu.

Kapıdan çıktılar ve koridordan evin arka tarafına doğru yürüdüler.

Yanında sessiz bir varlıktı, başı sadece omzuna geliyordu. Ona şöyle bir baktı. "Anneniz ve büyükanneniz oldukça kapsamlı bir eğitim programı hazırladılar leydim. Umarım çok bunaltıcı bulmazsınız."

"Benden beklenenle yetiniyorum lordum," diye cevap verdi soğukkanlılıkla.

Kasaba evinin bahçe kapısını açarken ona tekrar baktı. "Gerçekten mi? Çok zahmetli olursa bana haber vereceğinize inanıyorum."

Kadın durup ona döndü ve adam onun iri kahverengi gözlerinin kısıldığını gördü. "Peki size artık bir leydi olmak istemediğimi söylersem bu konuda tam olarak ne yapacaksınız?"

Tereddüt etti, ona baktı.

Sertçe başını salladı. "Kesinlikle."

Ağzı sertleşti. "Sizin adınıza avukatlık yapabilirim leydim."

Geniş granit basamaklardan bahçeye inerken omzunun üzerinden umursamazca, "Yapabilir misin?" diye seslendi. "Bunu pek olası bulmuyorum lordum."

Küçük büyücü. Peşinden yürüdü ve onu döndürmek için kolundan tuttu. "Senin kocan olacağım."

Dudaklarını büzdü. "Ama henüz değilsin. Artık ailem tarafından yönetiliyorum. Lütfen aksini iddia etmeyin."

"Cecilia," diye hırladı.

"Bana öyle deme." Oval yüzü aniden tutkuyla aydınlandı.

Muhteşemdi.

Gözlerini kırıştırtarak zihnini konuşmaya geri döndürmeye çalıştı. "Ne?"

"Benim adım Mary," diye tısladı, yaklaştı ve başını kaldırıp ona baktı. Ateşinin söndüğüne nasıl inanmıştı ki? Ateş sadece sönmüştü. Herkesin gözünden saklanmıştı. "Artık Leydi Cecilia olabilirim ama bu isim bir yabancıya ait. Bana oda ve pansiyon verenler adımları Mary koydular. Sırf başkalarının işine yarayacak diye ismimden, kim olduğumdan vazgeçmeyeceğim. Ben Mary'yim, Cecilia değil ve bunu hatırladığınız için size teşekkür ederim."

"Pekâlâ, Mary," diye

mırıldandı. Çekmemeliydi.

Bitmedi.

Yine de kendine engel olamıyordu.

O alev alev yanan, yaşayan, nefes alan, karşı koyamadığı bir kadındı.

Yüzünü çerçeveledi ve onu öptü.

Altıncı Bölüm

Clio kara prensini ve onun güzelliğini düşünmeden edemiyordu. Triton'u kızdıracak şekilde uzun saatler boyunca onun hakkında konuştu.

Kara prensiyle tanışma fikrini öylesine saplantı haline getirmişti ki sonunda Deniz Büyücüsü'ne gitti ve bir pazarlık yaptı: Sesi karşılığında ona kara bacakları verecekti. Ama bir bit yeniği vardı; eğer güzel kara adamı Clio'yu bir hafta içinde öpmezse, Clio kuruyup ölecekti....

-Meraklı Denizkızı'ndan

Mary nefesini tuttu ve içgüdüsel olarak Lord Blackwell'in kucağından uzaklaşmaya çalıştı.

Ama onu sıkıca kavramıştı, geri çekilmesine izin vermedi. Bunun yerine onu daha sıkı tuttu... ve ağzını onunkinin üzerine açtı.

Adam onu duyulara boğmuştu. Dudaklarının yumuşaklığı, yanağının hafifçe törpülenmesi, parmaklarının yanaklarında uzun ve güçlü olması.

Daha önce hiç öpülmemişti.

Bu... bu... bir keşifti. Ağız onunkinde sıcaktı, göğsü sıkıydı. Onun kokusunu alabiliyordu. Limon kokusu, belki de saçlarından geliyordu ve biraz da çay.

Kontrolünün kaydığını hissetti. Adamın onu emin olmadığı bir şeye doğru ittiğini hissetti. Yapmamalıydı. Yapmamalıydı.

Ama bir yanı onun sunduğu şeyi istiyordu. Özgürlük. Şehvet. Mutluluk.

Dili alt dudağında gezindi. Kadın ağzını açarak ona cevap verdi ve adamın dilinin kendi diline değdiğini hissettiğinde ani bir ateşle nefesi kesildi.

Sadece onu aniden bırakıp geri çekilmesi için.

"Özür dilerim," dedi sesi boğuklaşarak. "Bunu yapmamalıydım."

Yapması gerekmez miydi?

Düşünceli bir şekilde ona baktı. Elmacık kemiklerine renk gelmişti ve ağzı kızarmış, siyah saçları ve mavi gözleri öne çıkmıştı.

Lord Blackwell gerçekten çok yakışıklı bir beyefendiydi.

Ve onun kendisini öpmeyi bırakmasını istediğinden de tam olarak emin değildi.

Daha fazlasını istiyordu. Öpücükten daha fazlasını.

Ondan daha fazlasını. Daha fazla... bir şey.

Ve sinir bozucu bir şekilde, şimdi bunu sağlamanın zamanı olmadığına karar vermişti.

Onunla oynuyor muydu?

Mary yüzünü saklamak ve kendini toparlamak için döndü ve bahçeye doğru yürüdü.

Vikont arkasından, "Mary," diye seslendi.

Mary durmadı.

Adam nefesinin altından küfretti ve adam peşinden gelirken çakılların çıtırtısını duydu.

Omuzlarını dikleştirerek bahçeye odaklandı. Caire House'un arka bahçesinde ve kamuya açık park alanlarında görevlerini denetlemek için pek çok saat harcamıştı ama hiçbir zaman sadece zevk için bir bahçede yürümemişti. Kendisi için.

Bir şekilde çökmüş görünüyordu.

Angrove House'un bahçesi dikdörtgen şeklindeydi ve taş bir duvarla çevriliydi. Çakıldan bir yol bahçenin etrafında bir halka oluşturuyor, ortada geometrik yataklar bulunuyordu. Küçük, kırılmış şimşir çitlerin arasında düzenli gruplar halinde birkaç çiçek açmış ve duvarlara birkaç elma ağacı dikilmişti.

Mary, yanında Lord Blackwell olduğu halde bahçeye indi.

"Umarım sizi kırmamışımdır," dedi sonunda.

Adamın uzun boyunun farkındaydı. Ona doğru yayılan sıcaklığının.

Nedense bu onu özellikle sinirlendirmişti. "Neden olayım ki?"

Güzel gözlerini kısarak ona bir bakış fırlattı. "İ seni izinsiz kucakladı."

"Yakında bundan çok daha fazlasını yapacaksın," dedi kendini durduramadan ve sonra yanaklarında bir sıcaklık hissetti. Kahretsin.

Göz ucuyla adamın ağzının bir tarafının kıvrıldığını görebiliyordu ama adam müstehcen bir şey söylemek için eline geçen fırsatı değerlendirmede. "Bu görücü usulü evlilik sana çok garip geliyor olmalı."

Ona baktı ve sonra tekrar uzaklaştı. Adam oldukça samimi görünüyordu.

"Öyle," diye itiraf etti, sorusunun ima ettiği düşüncelilik karşısında biraz şaşkınlık hissetti. "Neden acı çektiğinizi bilmiyorum."

"Başka seçeneğim yok," diye cevap verdi, sesi alçaktı. Kadın ona baktı ve yüz ifadesinin alaycı olduğunu gördü. "Babamın senin babanla yaptığı anlaşmaya uymak zorundayım. Aksini yapmak ailemin ve ismimin şerefine lekelemek olur." Durdu ve onunla yüzleştirdi. "Ben bir gün Keating Kontu olmak için doğdum. Bu evlilik o kaderin sadece küçük bir parçası."

"Ama..." Herhangi bir şüphe aramak için onun yüzünü inceledi. "Tüm bunlardan özgürce uçmak isteyen bir parçan yok mu? Unvanınızın tüm... kısıtlamalarından?"

Adam duraksadı, bir an için gözlerini kaçırdı ve kadın onun kendisine basit bir cevap vereceğini düşündü. İçeriği olmayan bir cevap.

Sonra tekrar ona baktı ve hareketli ağzının bir köşesi kıvrılırken, parlak mavi gözlerinde bir parça melankoli vardı. "Evet, bazen. Düşünmeden ya da hissetmeden hareket eden bir otomat değilim. Bazen babama karşı isyan etmeyi, Londra'yı terk etmeyi ve onun tüm mekanizmalarını altüst etmeyi düşünüyorum." Dudakları kıvrıldı. "Ama görüyorsunuz, düşünmem gereken sadece kendim değilim. Bir annem ve kız kardeşlerim var. Sorumlulukları içeren bir rütbe

toprakların ve insanların. Söyleyin bana, sadece kendi isteklerimi düşünecek kadar bencil mi olmalıyım?"

Dudaklarını ayırırken kaşları birbirine yaklaştı.

Bir parmağını kızın ağzına bastırarak yanıt vermesini engelledi. "Ve eğer... eğer bunu yaparsam -sadece kendimi düşünürsem- böyle bir gidişatın hiçbir durumda mutluluk getirmeyeceğini düşündün mü? En azından benim için." Bakışları hüzünlüydü. "Annemi ve kız kardeşlerimi seviyorum. Onlardan uzaklaşmak istemiyorum. Çok az konuda aynı fikirde olsak da babama karşı bile bir sevgi hissediyorum." Nefes aldı. "Hiçbir eylem boşlukta yapılmaz. Yapmaya karar verdiğim şey başkalarını da etkiler. Bu yüzden babamın seninle evlenme sözünü yerine getireceğim."

Mary ona baktı. Bu adam hiç de ilk başta düşündüğü gibi biri değildi. Yakışıklıydı, doğru, ama dış görünüşünün altında düşünceli bir adam vardı. Bir aristokrat olabilirdi ama bu soy ona görev ve başkalarının beklentilerini yüklüyordu. Dahası, diğer insanları düşünüyordu. Hareketlerinin onları nasıl etkileyeceği konusunda endişeliydi.

Bunu oldukça asilce buldu aslında.

Mary bu düşünceden rahatsız olarak gözlerini kaçırdı. Lord Blackwell'in kim olduğunu hiç bilmediğini fark etti... ve bilmek istiyordu.

Nefes aldı ve ona döndü, omuzlarını dikleştirdi ve dün oturma odasında merak ettiği soruyu sordu. "Aslında Leydi Joanna ile nişanlıydınız... ve şimdi benimle evleneceksiniz. Hangi kadını eş olarak aldığınız umurunuzda değil mi? İkimiz de senin için aynı mıyız?"

Başını öne eğdi. "Leydi Joanna ile hiç şikâyet etmeden evlenirdim ama bu evlendiğim kadın hakkında bir fikrim olmadığı anlamına gelmez." Mavi gözleri delici bir şekilde ona baktı. "Kendimi... seninle evlenme olasılığından memnun buluyorum, Mary."

"Gerçekten mi?" diye sordu usulca, onun sözleri karşısında yüreği ısınmıştı. "Ama beni pek tanıımıyorsunuz lordum."

"Hayır, haklısınız, bilmiyorum," diye cevap verdi. "Leydi Joanna'yı anlamak için yıllarım vardı, şimdi ise sizi keşfetmek için sadece kısa bir süre." Göğsü neredeyse kadının göğüslerinin ucuna değecek kadar yaklaştı ve kadın gözlerini onunkilere kilitleyebilmek için başını geriye eğmek zorunda kaldı. Eğildi ve kulağına usulca mırıldandı. Samimi bir şekilde. "Hoşlandığın ve hoşlanmadığın şeyleri öğrenmek için sadece kısa bir zaman. En sevdiğin yemekleri. Seni en çok iğrendiren şeyi." Adam kızın etrafında volta atarken, kız adamın oturma odasında onu nasıl sinsice izlediğini hatırladı. Sesi sol omzunun üzerinden geliyordu. "Hangi yazarları okumaktan hoşlanırsın. Karnınızdan güldüğünüzde neye benzediğinizi. Gözyaşlarınız nasıl dökülür. Sabahları yürüyüşe çıkmayı mı seversin, yoksa tembellik etmeyi mi tercih edersin. Bir orkestranın sesi kalbinize şarkı mı söyler yoksa sizi hareketsiz mi bırakır. Sizi nasıl güldüreceğimi ve nasıl hıçkırıklara boğacağımı."

Adamın nefesi sağ kulağında sıcaktı ve Mary titreyerek kendini sakinleştirmek için gözlerini kapattı.

"Hepinizi öğrenmek istiyorum. Karşılığında senin de beni tanımanı istiyorum. Seni bir daha öptüğümde, dudaklarımı bir yabancı gibi değil, bir sevgili gibi karşılamanı istiyorum."

Sertçe nefes aldı. Bu adamın, bu büyüleyici, yakışıklı aristokratın onunla bu kadar açık konuşması bir rüya gibiydi.

Çok tutkulu.

"Bunu da ister misin?" Adam şimdi onun önündeydi.

"Evet," dedi kadın, gözlerini açıp onun bakışlarıyla cesurca buluştu.

"Evet, biliyorum."

Henry, Mary'nin ciddi yüzüne baktı. Mary kararlı görünüyordu, sanki onu tanımak Leydi Cecilia olabilmek için yerine getirmesi gereken bir başka görevmiş gibi. Bu

istediği şey bu değildi. Bunun aralarında bir görev olmasını istemiyordu.

Bu bir kur olmalı.

Bu amaçla kolunu uzattı. "Ben planımı ana hatlarıyla anlatırken biraz yürüyelim mi?"

Başını salladı, koluna girdi ve bahçe yolunda ilerlemeye devam ettiler, çakıllar topuklarının altında çıtırdıyordu.

"Yavaşça," dedi, "sırayla birbirimize sorular sormayı öneriyorum."

Kaşlarını kaldırarak temkinli bir şekilde ona baktı. "Herhangi bir sorunuz var mı?"

Dudakları kıvrıldı. "Evet, ama bir uyarım var: Soruyu soran kişi de soruya cevap vermeli."

Bir çardağın altına yerleştirilmiş mermer bankın yanına geldiklerinde bir an için bunu düşündü. Çardaktaki güller açmamıştı elbette ama turuncu-kırmızı kuşburnu çiçekleri yine de hoş bir sonbahar görüntüsü oluşturunuyordu.

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Bu uygulanabilir bir plan gibi görünüyor."

Sesi bir sözleşmeyi tartışan bir avukat kadar ciddiydi.

Gülümsemesini bastırarak eğildi. "O zaman ilk soruyu size veriyorum."

Hiç tereddüt etmedi. "Tanıştığımız gün neden Adams and Sons'daydın?"

Henry ona şaşkınlıkla baktı. Soru çok basit görünüyordu. "Kitap almak için."

Kaşlarını sertçe çattı. "Evet, ama hangi kitaplar? Belirli bir cilt mi arıyordunuz? Yoksa sadece koridorlarda dolaşmak için mi gittiniz?"

Ah. Bu daha ilginçti. "Bir kitapçada dolaşmaktan hoşlanırım," diye yanıtladı. "İstedığimi bilmediğim kitapları başka nasıl keşfedebilirim ki?"

Küçük bir gülümseme yüzünü aydınlattı. "Ben de bunu yapmayı seviyorum. Bütün bir günü bir kitapçada geçirebileceğime ve zamanın nasıl geçtiğini anlamayacağıma yemin edebilirim."

"Orada hangi kitabı arıyordun?"

Başını ona doğru salladı ama bu hareket kızgınlık yerine alaycıydı. "Soruma henüz cevap vermediğinizi fark etmediğimi sanmayın. Ama önce ben başlayayım: Binbir Gece Masalları'nın yedinci cildini arıyordum, en yeni baskısıyla-"

"On yedi kırk dört," diye bitirdi Henry onun yerine. "Kütüphanemde o baskının tüm seti var. Matbaacının kullandığı güzel kırmızı deri cildi görünce hemen satın aldım."

"Sende mi?" Durdu ve belirgin bir heyecanla ona döndü. "Dışarı çıkıp aklına esen kitabı almak ne kadar güzel bir şey olmalı! Sadece bir cilt alabilmek için aylardır maaşımı biriktiriyordum."

Henry yakında bir düzine Binbir Gece Masalları koleksiyonu alabileceğini söylemekten kaçındı. "Seti size ödünç vermekten onur duyarım."

"Teşekkür ederim," dedi sessizce, çardaktaki kuşburnulardan birini parmaklayarak. "Bu hoşuma giderdi."

Ama Adams and Sons'da hangi kitapları aradığınızı söylemediniz." "İki kitabım vardı," dedi. "Birincisi, bir şiir kitabı.

annem, ve t-"

Mary'nin yüzünün hemen sağındaki bir kuşburnu patladı.

Bir an için Henry'nin akli karıştı. Ve sonra patlama geldi!

Mary'ye doğru hamle yaptı, onu belinden kavradı ve altına alarak yere düşürdü. Düşerken yuvarlandı, sadece omzuyla yere vuracak kadar, onu darbeden koruyacak kadar.

Kadın ciyakladı ve onu itmeye çalıştı.

"Kıpırdama," diye hırladı adam ona.

Dondu kaldı, gözleri büyüdü.

Yüz yüze yatıyorlardı, adamın burnu kadınıninkinden sadece birkaç santim ötedeydi, adamın bacaklarından biri kadınıninkinin arasındaydı. Başka bir durum olsaydı, bu pozisyon ona fikir verirdi. Bu haliyle-

"O ses neydi?" diye sordu. "Silah sesi."

Kadının nefesini yanağında ve göğüslerinin hızla inip kalkışını hissedebiliyordu. Başını kaldırıp arkalarındaki Angrove Evi'ne baktı ama kimseyi göremedi. Çevredeki binaları taradı. Ne tür bir embesil Londra'nın ortasında silahlarla oynardı?

Angrove Evi'nin kapısı çarparak açıldı.

Kont dışarı fırladı, onu uşak ve iki uşak izledi. Angrove çılginca etrafına bakındıktan sonra onları bahçenin dibinde gördü. "Tanrım, duyduğum silah sesi miydi?"

Ateş eden her kimse, muazzam hatasının farkına varmış görünüyordu. Başka ateş edilmemişti.

"Silah sesiydi," diye bağırdı Henry. "Ama biz yaralanmadık."

Kont çoktan uşaklarıyla birlikte onlara doğru koşmaya başlamıştı. "Tanrı aşkına! Hangi aptal evlerin bu kadar yakınına ateş eder?"

Adam en azından kızını sorabilirdi, diye düşündü Henry sinirli bir şekilde, kendini Mary'nin üzerinden yavaşça kaldırırken.

Altındaki kadına baktı. Kahverengi gözleri iriydi ve saçında bir yaprak vardı ama onun dışında sakın görünüyordu. "İyi misiniz?"

"Evet," diye cevap verdi hemen. "Yine de çantalarım asla iyileşmeyebilir."

Babasının bahçesinde vurulmaya bu kadar yaklaşmış olması onu hâlâ öfkeliendiriyor olsa da dudakları bu söz karşısında kıvrıldı. "Belki sana yeni bir çift panniers alabilirim."

"Bana bir hanımefendinin bir beyefendiden asla giysi, hele hele iç çamaşırı kabul etmemesi gerektiği söylendi." Gözleri kısılmıştı ama küçük, sert ağzı seğiriyordu.

İçinden bir farkındalık şimşeği çaktı. Onunla flört ediyordu.

Onu ayağa kaldırdı ve saçındaki yaprağı kopararak kulağına fısıldadı: "Başka bir beyefendiden elbette. Ama bence müstakbel kocandan hediye kabul edebilirsin, hatta yakınlarından bile."

O daha cevap veremedi babası yanlarına geldi. "Bu vicdansızlık! Nöbetçileri uyarması için bir uşak gönderdim, böylece bu ahlaksızı tutuklayabiliriz."

Henry özel olarak, nöbetçilerin ateş eden kişiyi bulmalarının pek olası olmadığını düşünüyordu. Atışlarının özel bir bahçeye yapıldığını fark ettiklerinde hemen kaçacaklarına emindi.

Kont sonunda kızına döndü ve kibarca, "Umarım iyisinizdir?" dedi.

"Ben gayet iyiyim lordum," dedi Mary. "Sorduğunuz için teşekkür ederim."

Babası alaycılıktan şüphelenmiş gibi ona sertçe baktı ama konuyu ele almamaya karar verdi. "Neyse, her halükarda eve gidelim." Angrove tedirginlikle komşularının çatılarına baktı. "Eminim öğle yemeği servis edilmek üzeredir."

Henry, tetikçinin Mary'yle baş başa görüşmesini yarıda kestiği için bir öfke patlaması hissetti ama sakince, "İyi fikir," diye cevap verdi. Kolunu Mary'ye doğru uzattı. "Leydim?"

Onu kontun peşinden götürdü ama granit basamaklardan arka kapıya çıktıklarında Henry etrafına bir kez daha bakmaktan kendini alamadı. Kaşlarını çatı. Bahçenin duvarları en az üç metre yüksekliğindeydi. Birinin bahçeye ateş edebilmesi için, kasabadaki evlerden birinin üst katında ya da çatıda olması gerekirdi.

Bir ürperti ensesini sızlattı.

Her iki durumda da atışın nasıl kazara yapılmış olabileceğini anlamak zordu.

Yedinci Bölüm

Triton dehşete düşmüştü.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü pazarlık," dedi Clio'ya. "Açıkçası ben de sizinle gelmek zorundayım."

Bu yüzden Deniz Büyücüsü ile benzer şartlarda bir pazarlık yaptı - gerçi onunki tam olarak aynı değildi.

O gece Clio ve Triton kıyıya kadar yüzdüler ve kara bacakları üzerinde dalgaların arasından topallayarak çıktılar. İkisi de konuşamıyordu ama bu Triton'un Clio'ya gözlerini devirmesine engel olmadı....

-Meraklı Denizkızı'ndan

Mary, Kont'u içeride takip ederken Lord Blackwell'in sert ve ağır bedenini hâlâ üzerinde hissedebiliyordu. Gül ağacı yanı başında patladığında o kadar hızlı hareket etmişti ki. Yere düşene kadar ne olduğunun farkına bile varmamıştı, adamın ağırlığı üzerine çökmüştü.

Onu korumak.

Onu

koruyorum.

Heyecan vericiydi.

Bunu düşündü ve Lord Blackwell'in kendisini korumak için bedenini kullanmasının onda neden böyle bir heyecan uyandırması gerektiğini anlamaya çalıştı. Belki de hayatını kendi başının çaresine bakarak geçirdiği içindi. Yetimhane ona bir yuva sağlamıştı -öğrenecek bir yer, yemek ve yatak- ama orada çok ama çok fazla çocuk vardı. Leydi Caire ve kardeşi Bay Makepeace ne kadar nazik olurlarsa olsunlar, zamanlarını -dikkatlerini- düzinelerce çocuk arasında bölüştürmek zorunda kalmışlardı. Evdeki diğer çocuklar gibi Mary de çok küçük yaşta bağımsızlığını kazanmıştı.

Tek bir kişinin, tek bir erkeğin tamamen ona ve onun iyiliğine odaklanması baş döndürücü bir deneyimdi. Kendisiyle başka birinin ilgilenmesine alışık değildi ve bu ona oldukça hoş gelmişti.

Duygusal tepkisinin yanı sıra başka bir tepki daha vardı. Onun altında kendini küçük hissetmişti. Küçük ve bir o kadar da kadın. Adamın omuzları kadının omuzlarından daha genişti ve bacağı onunkilerin arasına girmişti. Eteklerin ve atletlerin arasından bile adamın kalçasındaki kasları hissetmişti.

Mary rperdi. Aralarında kıyafet olmadan o kalçayı hissetmek nasıl bir şey olurdu?

"İyi misiniz?" Eve girdiklerinde Lord Blackwell mırıldandı. Kont önlerinde ilerliyor, onlara yol gösteriyordu. "Seni yere atarken oldukça kaba davrandım."

"Ben iyiyim." Mary utangaç bir ifadeyle ona baktı ve yüzünde beliren rahatlamış ifadeyi yakaladı.

"Güzel," dedi, bir kez daha elini dirseğinin kıvrımına sıkıştırarak. "Seni hiçbir şekilde incitmek istemem."

Buna yarı gülümsedi. "Vurulmamak için birkaç morluğun adil bir karşılık olacağı kesin."

Onu merdivenlerden yukarı çıkarırken başını salladı. "Herhangi bir yaralanma kabul edilemez."

"İlginiz için ikinize de teşekkür ederim." Konuşurken yanaklarında sıcaklığın yükseldiğini hissetti. "Ve hayatımı kurtardığınız için."

Gözlerinin ardında ciddi bir şeyler gördüğünü düşünse de, o yıkıcı gamzeler devreye girdi. "İnan bana, bu benim için bir zevkti."

Sözleri içinde bir şeylerin ısınmasına neden oldu. Onunla ilgilenme şekli çok baştan ıkarıcıydı. Kontrolü teslim etmek için can atıyordu. Kendini serbest bırakmak ve tüm endişeleri ve şüpheleri için onun endişelenmesine izin vermek.

Gerçekten baştan ıkarıcı. Belki de fazla baştan ıkarıcı?

Mary dudağını ısırđı. Kontrolü müstakbel kocasına bile bırakma düşüncesi onu huzursuz ediyordu. O çok fazla

uzun bağımsız.

Üst kata çıktılar ve kontun peşinden daha büyük olan yemek odasına gittiler. Mary içeriden gelen kahkahaları duyabiliyordu. Uşaklardan biri kırmızı boyalı kapıyı açtı ve hemen ardından Leydi Angrove'un sesi duyuldu. "William! Bak bakalım Joanna öğle yemeği için kimi getirmiş."

Leydi Angrove uzun bir masanın bir ucunda oturuyordu; Markiz onun solunda, Jo ise sağında oturuyordu. Jo'nun yanında, beyaz peruğunun altında açık kahverengi gözleri hafifçe irileşmiş, iri yarı genç bir adam oturuyordu. İri bir çenesi ve büyük bir burnu vardı ve yüzündeki geniş gülümseme olmasa çirkin görünebilirdi.

Girişte durdu ve Mary onu hemen tanıdı. "Efendim, sizi tekrar görmek ne güzel, gerçi doğru dürüst tanıştırıldığımızı hiç sanmıyorum."

"Leydim," dedi eğilerek. "Ben John Seymour ve ailenizi bulduğunuza sevindim."

"Johnny'yi tanıyor musun?" Jo aralarına bakarak sordu.

Bu isim Mary'nin hafızasında bir şeyler canlandırdı ama Bay Seymour konuşmaya başlamıştı bile: "Leydi Cecilia'yı kitapçada bulduğunda Blackwell'in yanındaydım."

"Ama bana hiç söylemedin." Mary, Vikont ve Kont yerlerini alırken Jo oldukça çekici bir şekilde somurttu. Kont masanın diğer ucunda karısının yanındaydı, Mary ise kendini Markiz ile Lord Blackwell'in arasında buldu.

Uşaklar ellerinde balık tabaklarıyla yemek odasına doluşmaya başladılar.

"Özür dilerim," diye cevap verdi Bay Seymour Jo'ya, yeniden yerine otururken. "Size hemen söylemeliydim."

"Yemin ederim, bugün konuşmana izin verseydim konuşurdun." Jo güldü, Mary'ye baktı. "Parkta Johnny'yi görür görmez konuşmaya başladım ve sanırım o zamandan beri hiç durmadım." Tekrar Bay Seymour'a döndü. "Affedildiniz efendim."

Bay Seymour bir elini göğsüne götürdü. "Beni nasıl rahatlattığınızı anlatamam leydim. Bir daha asla

senin kötü huyların."

Mary, Johnny adını daha önce nerede duyduğunu nihayet hatırladığında dudaklarının seğirdiğini fark etti-Jo, gizemli aşkına Johnny diye hitap etmişti.

Kız kardeşi ile Bay Seymour'un arasına baktı ve bunu fark edince daha büyük bir ilgiyle baktı.

Kont boğazını temizledi, balık yerken alını ağırlaşmıştı. "Kıtaya gittiğini sanıyordum, Seymour."

"Ben de orada olmayı planlıyordum," dedi Bay Seymour hayıflanarak. "Ama Paris'te gerçek bir veba salgını var ve kurbağalar arasında hastalık riskine girmektense eve dönmenin daha iyi olacağını düşündüm."

Leydi Angrove endişeyle, "Aman Tanrım," diye haykırdı. "Gerçekten de doğru olanı yaptın, John."

Mary balığından dikkatli bir ısırık aldı ve "Neden Paris'teydin?" diye sormadan önce yuttuğuna emin oldu.

Bay Seymour ona döndü. "Büyük bir tura çıkmıştım. Kafam biraz karıştı ve bir süreliğine yurtdışına çıkmanın en iyisi olacağını düşündüm." Mary, Jo'nun bu sözler üzerine tabağına baktığını fark etti. "Roma, Atina ve Viyana. Bütün ilginç yerler. Geçen yılın büyük bir kısmını aldı ve bunun için ne gösterdim? İtalya'da aldığım iki kırık büst ve Venedik'te bir ayak izi."

"Bir yara izi!" diye haykırdı Jo.

Ona baktı, yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Sadece küçük bir yara, o da sertlikten kaçarken ayağım takılıp düştüğüm için oldu. Sonunda pantolonum yırtıldı ve dizimden bir parça çakıl çıkarmak zorunda kaldım - bu yüzden yara izi var. Çok utanç verici olduğunu söyleyebilirim."

Kont, "Korkaklıkla övünmeye o kadar hevesli olacağımı sanmıyorum," dedi.

Yanındaki Lord Blackwell kaskatı kesildi. Jo endişeyle babasına baktı.

Seymour'un gülümsemesi düştü. "Hayır, tabii ki hayır. Daha çok bir tür şakaydı."

Kont cevap vermeden balıktan bir ısırık aldı.

"Pekâlâ," dedi Leydi Angrove biraz yüksek sesle. "Londra'ya döndüğünüze sevindim. Cecilia'yı sosyeteye tanıtmak için düzenlediğimiz baloya katılabileceksin."

Mary çatalını kavradı. "Top mu?"

"Evet, canım," dedi Markiz. "Sizi kabul ettiğimizi hemen göstermek en iyisi. Eğer beklersek, bu sadece dedikoduları körükler."

"Anlıyorum." Mary balığına baktı, biraz midesi bulanmıştı.

"Çok heyecanlı olacak!" Jo ellerini çırpı. "Biz de yeni balo elbiseleri ve dans terlikleri."

Markiz kesin bir tavırla, "İki hafta sonra," dedi ve bakışlarıyla Mary'yi kısırdı. "Balo iki hafta içinde olacak."

Mary yutkundu. İki hafta. Toplum içinde hareket etmek için ihtiyaç duyduğu her şeyi - ilgi odağı olacağı bir baloda - sadece iki hafta içinde nasıl öğrenecekti?

Markiz onun ne düşündüğünü biliyor gibiydi, çünkü ince bir şekilde gülümsedi. "Öğle yemeğinden hemen sonra talimatlarınıza devam etmenizi öneririm."

Henry, Mary'nin yüzünün solmasını, gözlerini tabağına dikmesini izledi. Dersler yüzünden oldukça endişelendiği belliydi.

Kadının yüzündeki endişe kalbini sızlattı. Onu rahatlatmak ve yüzündeki o ifadeyi silmek istedi.

Ona doğru eğildi ve "Sana dans etmeyi öğretmek için sabırsızlanıyorum" diye fısıldadı.

Ona döndü. "Bir dans ustam olacağını sanıyordum?"

Omuz silkti. "Ama pratik yapman gerekecek, değil mi? Nişanlından daha iyi kim olabilir?"

Gözlerini ona dikmişti ama en azından artık o kısık ifadeyi takınmıyordu. "Soruma tam olarak cevap vermediniz."

"Ne sorusu?"

"Adams and Sons'da hangi kitabı arıyordunuz?"

"Ah." Bir uşak kadehini doldururken arkasına yaslandı. Kızın vurulmaya ne kadar yaklaştığını hatırlayınca kaşlarını çatı. "İşimiz yarıda kesildi, değil mi?"

"Evet." Ona bakarken dudakları kıpırdadı. "Adams and Sons'a gittiğin kitabı bana anlatmaktan kaçınmaya mı çalışıyorsun? Şimdi bunun oldukça skandal olduğuna ikna oldum."

"Ne yazık ki hayır," dedi. "Korkarım ben sadece Mr. Izaak Walton'ın "The Compleat Angler" kitabı.

"Gerçekten mi?" Kadın ona ilgiyle baktı. "Bu kadar yavan bir kitabın ve hobinin ilginizi çekeceğini düşünmemiştim."

Kaşlarının kalktığını hissetti. Onun bu kadar kuş beyinli olduğunu mu düşünüyordu? "Gerçekten de ilgimi çeken pek çok şey var, bazıları sizi şaşırtabilir."

"Oh?" Şarabından bir yudum aldı. "Mesela?"

Sırıttı, çünkü kız onu zor durumda bırakmıştı ve bu tamamen kendi suçuuydu. Hızla beynini yokladı. "Kuşlara karşı büyük bir ilgim var."

Ona şüpheyile baktı. "Kuşlar."

Yapabileceği tüm samimiyetle başını salladı. "Ah, evet. Serçeler, şahinler, tek tük kızılgerdan ya da baştankara. Hepsi tamamen büyüleyici."

"Güvercinler de dahil mi?" diye sordu ciddiyetle.

Ona, düz siyah kaşlarına ve kendisini ciddiyetle ama yine de bir mizah kıvılcımıyla izleyen iri kahverengi gözlerine baktı ve sanki göğsünde bir şey tersine döndü. Onunla oynuyordu bu kadın. Kendisinin de kullandığı türden bir zekâyla onun seviyesinde oynuyordu.

Sırıtmak istedi. Onu yakalamak ve sallamak için.

Ama ona cevap vermesi biraz uzun sürmüştü; şimdi kaşlarını kaldırmış ona bakıyordu.

"Bağışlayın beni," dedi hemen. "Güvercinleri düşünürken kendimi kaybettim, çünkü beni çok etkiliyorlardı."

Dudakları seğirdi. "Doğal olarak."

"Gerçekten de." İfadesini ölçülü tutmak için mücadele etti.
"Gri olanlar, mavi-yeşil olanlar ve tabii ki beyaz olanlar."

"Bunlar güvercin, değil mi?"

"Hayır," dedi kibarca.

"Güvercinler öter." "Güvercinler de ötmüyor mu?"

"Evet, ama kumrular kahverengi ya da gridir ve boyunlarında bir halka vardır - tabii beyaz olanlar hariç. Ayrıca, ağaçlarda tünerler ve akşamları kederli bir şekilde öterler, böylece insan birinin ağladığını düşünür."

"Biliyor musun," dedi düşünceli bir şekilde, "güvercinlerle kumrular arasındaki farkı bildiğimden emin değilim. Yani boyun halkası dışında. İkisi de birbirine çok benziyor."

"Ama güvercinler ve kumrular aralarındaki farkı anlamalı, öyle değil mi?" Ona gülümsedi. "Ne de olsa güvercin güvercinle yanlış bir ilişki kurmaz."

"Hayır," dedi, sesi nedense sıkıntılı geliyordu. "Sanırım onlar da bizim gibiler."

"Nasıl yani?"

Ona açık yüreklilikle baktı. "O gün kitapçada beni Angrove kızı olarak tanımamış olsaydınız benimle evlenmeyi asla düşünmezsiniz. Sadece isimsiz bir hizmetçi olsaydım, beni ikinci kez bakmadan geçip giderdin. Biz insanlar sınıflar arasında evlenmeyiz, tıpkı güvercinlerin kumrularla çiftleştiği gibi."

Henry ağzını açtı, çünkü onu yalanlamak istiyordu.

Ama Mary doğruyu söylüyordu.

Kaşlarını çattı, huzursuzdu. "Haklısınız. Seninle evlenmeyi düşünmezdim, ancak bir noktada tamamen yanılıyorsun: Sana kesinlikle ikinci kez bakardım."

Başını hafifçe salladı. "Eğer bakmış olsaydın, bu evlilikten tamamen farklı bir düşünceyle olurdu."

Başını öne eğdi. "Sizi aşağılamak istememiştim."

"Hayır," dedi. "Ben sadece doğruyu söylüyorum, çünkü her iki tarafta da bulundum. Hem güvercin hem de kumru oldum. Biz

bizi ayıran çok az şey olduğunu düşünebilir. Bir kadın da diğerleri gibidir; gözleri ve kulakları, ağzı ve boğazı, atan bir kalbi ve düşünen bir zihni vardır. Kadınlar arasındaki farkların küçük olduğunu düşünebiliriz: bir kadın sabaha kadar dans edebilirken, diğeri basamakları süpürmek için şafakta kalkmalıdır. Ama aynı farklılıklar evlilik söz konusu olduğunda her şeydir." Kadın biraz hüzünlü bir şekilde gülümsedi, iri kahverengi gözleri adamın nefesini kesecek kadar keskin ve yumuşaktı: "Senin gibi bir adam bir hizmetçiyi eş olarak almayı asla düşünmez, tıpkı halkalı güvercinin mavi-yeşil güvercini uygun bir eş olarak görmesi gibi. Dünyanın düzeni böyledir -hem insanlarda hem de kuşlarda- ve bence bunu hiçbir şey değiştiremez."

Tabağının yanında duran elini tutup dudaklarına götürdü ve parmak boğumlarına yaklaşarak mırıldandı: "Sen benim anlayışımın ötesinde bir bilgesin. Kader seni bana evlenmem için verdiği için kendimi inanılmaz şanslı saymalıyım." Başını kaldırıp onun gözlerine baktı ve ona en içten duygularını ifade etmeye çalıştı. "Leydi Cecilia Angrove olduğunuz ve dolayısıyla eşim olacağınız için çok şanslıyım ve bunu asla unutmamayı umuyorum."

Ona utangaç bir şekilde gülümsedi.

Doğruldu ve başını çevirerek Angrove Kontu'yla göz göze geldi. Adam yeni bulduğu kızını mutlu gördüğüne pek sevinmiş görünmüyordu ama Henry onun her zaman biraz soğuk bir balık olduğunu düşünmüştü. Henry ona vurulduklarını söylediğinde bile Angrove pek tedirgin olmamıştı.

Tek umudu Kont'un kızının güvenliği için endişelenecek kadar önemsiyor olmasıydı.

Sekizinci Bölüm

Kıydan bir kale görülebiliyordu ve Clio, Triton'un arkasında asık suratla tepinerek oraya doğru yola çıktı. Karşılaştıkları ilk kara adamı Clio'nun iyi bir eş olacağını düşünmüş, ancak Triton onun karnına yumruk atarak fikrini değiştirmiş. Kaleye varmadan önce dört potansiyel talibi daha vazgeçirmek zorunda kalmış ama sonra şansları yaver gitmiş: Prens.... kale kapısının önünde atının üzerindeymiş.

-Meraklı Denizkızı'ndan

Ertesi sabah geç saatlerde Mary derin bir nefes aldı ve sadece dans etmeyi öğrenmek değil, aynı zamanda dans ustası Bay Pierre Lafitte'e bedensel zarar vermekten kaçınmak konusundaki kararlılığını bir kez daha teyit etti.

"Yine mi!" Bay Lafitte, Mary'nin ciddi şüpheler duymaya başladığı korkunç bir Fransız aksanıyla bağırdı. Zaman tutmak için kullandığı uzun bastonunu yere vurdu.

Bay Lafitte'in asistanı, dolgun beyaz peruklu yaşlı bir adam, klavsenin başındaki yerinde uyandı ve aceleyle çalmaya başladı.

Talihsiz dans partneri Lord Blackwell, ağzında küçük bir gülümsemeyle eğildi.

Dün gece rüyasında gördüğü dudak. Rüyasında onu tekrar öpmüştü ve bu öpücük bahçedeki öpücük kadar heyecan vericiydi.

Gerçekte ikinci bir öpücük ilkinin yaşatabilir mi?

Utancını bastırmaya çalışarak reverans yaptı. Nişanlısının önünde dans etmeyi öğrenmek çok acı vericiydi. Kendini beceriksiz bir aptal gibi hissediyordu.

"Daha aşağı!" diye tersledi Bay Lafitte. Abartılı bir şekilde kıvrılmış beyaz peruğu olan kısa boylu bir adamdı ve kendini bir kral kadar önemli görüyordu.

Mary bu azarlama karşısında yanaklarının ısındığını hissetti ama itaatkâr bir şekilde daha da alçaldı.

Lord Blackwell elini uzattı ve birbirlerinin etrafında yavaşça dönerlerken Mary parmaklarını onun avucuna yerleştirdi.

"Neşelen," diye fısıldadı. "Zaten dans pistinde eşlik ettiğim kadınların yarısından daha iyi dans ediyorsun."

Bay Lafitte daha fazla talimat verirken Mary ona küçük bir gülümseme verdi.

"İşte buradasın," diye fısıldadı yan yana durduklarında, kollarını kaldırmış, ellerini birleştirmiş ve dikkatle ilerliyorlardı. "Beyler seninle dans etmek için sıraya girecekler. Kıskançlığıma yenik düşeceğim ve hepsini dışarı çağırarak zorunda kalacağım."

Ayrıldıklarında ona azarlayıcı bir bakış gönderdi ve aralarında görünmez bir dansçı çizgisi oluşturarak odaya geri döndü. Tekrar karşılaştıklarında, "Saçmalama," diye mırıldandı.

Dansın adımları arasında ilerlerken başını ona doğru eğdi. "Seni isteyecek erkeklere karşı onurunu koruman hiç de saçma değil." Birbirlerinin etrafında dönerlerken daha kasvetli görünüyordu. "Ve seni isteyen erkekler olacak."

"İstiyor musun?" diye sordu daha iyi düşünmeden. "Beni istiyor musun?"

"Ah evet." Bakışları artık tamamen ciddiydi ve mavi gözlerinin ardında bir şeyler yanıyor gibiydi. "Geceleri yatağımdayken seni düşünüyorum ve keşke orada olsaydın da-"

"Yeter!" Bay Lafitte aniden bağırarak yardımcısına uyumsuz bir nota çaldırdı. "Dansı bir kez daha deneyeceğiz, bu sefer tartışmadan."

Mary bu kesinti karşısında ağlamak istedi. Lord Blackwell ne söylemek üzereydi?

Bay Lafitte sopasını tekrar kaldırdı, muhtemelen yere vurmak için, ama bunu yapamadan Vikont konuştu.

"Dersi sonlandırdığım için çok üzgünüm," dedi, hiç de üzgün görünmüyordu, "ama sanırım nişanlımı Hyde Park'ta bir tura çıkarmanın zamanı geldi."

Mary rahatlamış bir ifadeyle ona gülümsedi.

Bay Lafitte kaşlarını çatı. "Bunu yaparsanız Leydi Cecilia'nın dansının zarar göreceğini düşünüyorum, lordum."

"Her şeye rağmen." Lord Blackwell Mary'nin elini öperken ona hitap etti. "En sadık dansçılar bile ara sıra kendilerini yenilemelidir."

"A-hem." Markiz kapı aralığından boğazını temizledi. "Bu da ne?"

"Leydim." Lord Blackwell yaşlı kadını selamladı. "Leydi Cecilia'yı parkta bir gezintiye çıkarmak üzereyim."

Markiz kaşlarını çatarak, "Jölenin derse ihtiyacı var," dedi.

Vikont yumuşak bir sesle, "Elbette," diye cevap verdi. "Ayrıca benimle birlikte görülmesi gerekiyor ki toplum bu eşleşmeden memnun olduğumu bilsin. Parkta bir gezinti tam da bunu sağlar."

Mary nefesini tutarak Lord Blackwell ile Markiz arasında gidip geldi.

Yaşlı kadın aniden başını salladı. "Sadece güzel bir yüz olmadığınızı gördüğüme sevindim lordum. O zaman torunumu görmeye götürün. Size eşlik etmesi için hizmetçisini göndereceğim."

Lord Blackwell sırtı. "Size çok teşekkür ederim leydim."

Mary'yi, onlar geçerken kamburunu çıkaran Markiz'in yanından geçirdi.

"Teşekkür ederim," dedi Mary dış koridora çıktıklarında ve artık Markiz'in duyamayacağından emin olduğunda. "Sanırım o kadar volta atmaktan başım dönüyor olmalı."

Vikont onu aşığı indirirken, "Yani benimle dans etmekten hoşlanmadın mı?" diye sordu. Yüzünde komik bir skandal ifadesi belirdi.

Mary gülümsemekten kendini alamadı. Dansın kendisi olmasa da onunla birlikte olmak hoşuna gitmişti. Daha birkaç gün önce bu adamı yakışıklı yüzüyle yargılamış olduğunu düşünmek garipti.

Düşüncelere dalarak başını salladı. "Dans etmenin bir hanımefendi olmak için bu kadar önemli olması oldukça saçma görünüyor."

"Öyle mi?" diye sordu alt kata indiklerinde. "Sanırım kız kardeşlerim dans etmekten hoşlanıyorlar - ama belki de daha çok beyefendilerle flört etmek için bir fırsat olarak."

Mary ona merakla baktı. "Bana kız kardeşleriniz hakkında pek bir şey anlatmadınız."

"Aman Tanrım, öyle mi?" dedi. "Bu hatamı hemen düzeltmememe izin verin. İki kız kardeşim var, ikisi de küçük: Kate ve Becca. Çay içmeye geldiğinizde onlarla tanışacaksınız, annem ve babamla birlikte."

"Oh," dedi, oldukça korkmuş bir halde.

Onun sıkıntısını hissetmiş gibiydi, çünkü elini dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı. "Ama şu anda kız kardeşler ve yeni insanlarla tanışmak konusunda endişelenmene gerek yok. Amacım seni günün geri kalanının tadını çıkarman için uzaklaştırmak ve yapacağım şey de bu. Tek yapman gereken oturup usta sürüşüm için bana iltifat etmek."

"Ama ya değilse?" diye sordu ciddi bir ilgiyle.

Kaşlarını çatma sırası ondaydı. "İnan bana tatlım, bu bir sorun olmayacak. Huysuz kısraklarla başa çıkma konusunda oldukça deneyimliyimdir."

"Gerçekten mi?" Gülmemek için kendini zor tuttu. "Umarım bu oldukça beceriksizce bir çift anlamlı söz değildir."

"Beceriksiz mi?" Komik bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Hayır, hayır, hiç de değil."

Giriş holüne vardıklarında Mary usulca kıkırdıyordu. Lane onları bekliyordu, omuzlarında bir şal ve başında bir bone vardı.

Tabii ki. Mary artık bir hanımefendiydi ve dışarı çıkamazdı.

bir erkekle yalnız. Bu oldukça ironikti, diye düşündü.

Lane'in yardımıyla kendi şapkasını taktı. Tüm hayatını Londra sokaklarında kimsenin umurunda olmadan tek başına yürüyerek geçirmişti. Ne de olsa o sadece bir hizmetçiydi. Ama şimdi aniden tüm görgü kurallarına uyulması gerekiyordu.

"Gidelim mi?" Lord Blackwell kapıyı açtı. "Yeni bir at takımım var ve korkarım onlarla aşırı derecede gurur duyuyorum."

Güneşli bir sonbahar günüydü. Hafif tempolu havayı içine çekti ve Lane açık arabasına binmesine yardım ederken ona gülümsemek için döndü. Önde yan yana oturdular ve Lane arkaya dönük olarak arkaya oturdu.

"Sanırım şimdi soru sorma sırası sizde," dedi Mary atlara cıvıldarken. Hayvanlar çok güzeldi
-Mükemmel uyumlu bir defne çifti.

Dizginler eldivenli parmaklarından geçirilmişti ve iki atı da çok iyi idare ediyordu.

"Hmm." Konuşurken gözlerini atlardan ayırmadı. "Peki, küçük bir kızken evcil hayvanınız var mıydı?"

"Bir fino köpeği mi demek istiyorsun?" diye sordu eğlenerek. Adam ona hızlı bir bakış attı. "Evet."

"Hayır." Başını salladı ve nazikçe, "Ben bir yetimhanede büyüdüm, hatırlıyor musun? Kendi evcil hayvanlarımız yoktu. Orada yaşayan ve fareleri yakalayan bir kedi vardı, adı Soot'tu. Ben evden ayrılmadan hemen önce, ona arkadaşlık eden küçük beyaz bir köpeği olan genç bir kız geldi. Köpeğin adı Dodo'ydu. Onun için bir istisna yapıldı ama Dodo benim değildi. Ve tabii ki hizmetçi olarak bir evcil hayvana sahip olmama izin verilmedi."

Başını salladı, kaşları birbirine çarpılmıştı. "Fark etmeliydim."

Ona şöyle bir baktı. "Neden? Sen hiç hizmetçi olmadın ki."

"Ama etrafımda hep onlar var. Sanki hiç hizmetçim olmamış gibi.

bir hizmetçinin hayatının nasıl olduğunu görmek için."

"Belki de bakmadınız," dedi. "Sanırım çoğu bakmıyor, sadece aristokrasi değil, hizmetçiler, esnaflar ve

her türlü insan için de geçerlidir. Başkalarının nasıl yaşadığını düşünmüyoruz. Belki de bu insanların doğasında vardır."

"Haklı olabilirsin," diye yanıtladı ciddiyetle, "ama bu daha iyi bir şey için çabalamayacağım anlamına gelmez."

Ona, mükemmele yakın profiline ve yetkin, güçlü ellerine baktı. "Eğer yaparsan, o zaman çoğu insandan farklı olacaksın."

Adam ona sadece gülümsedi, dudakları duygusal bir şekilde kıvrılmıştı ve kadın bu bakış karşısında göğsünde bir sıcaklık hissetti. Birden ne kadar yakın oturduklarının farkına vardı. Adam hareket ettiğinde kolu onun kine değişiyordu ve araba bir köşeyi döndüğünde kadın hafifçe adamın omzuna yaslandı.

Nefes aldı. "Peki ya sen? Çocukken evcil hayvanınız var mıydı?" "Evet, birkaç tane," diye yanıtladı. "Köpekler ve kediler. Şimdi benim de iki tazi, Köstebek ve Timberline."

"Köstebek mi?"

"Kulakları çok yumuşak," dedi biraz savunmacı bir tavırla.

"Oh." Gülmemek için kendini zor tuttu. "İkisiyle de tanışmak isterim."

"Ve yapacaksın," dedi.

"Güzel." Nefes aldı. "Ve şimdi sanırım soru sırası bende. Kız kardeşimi hiç öptün mü?"

Henry, Mary'nin sorusu üzerine ona bakmak istedi ama Londra caddesi kalabalıklaştı ve gözlerini onların yolundan ayırmaya cesaret edemedi.

Kaşlarını çattı. Yalan söyleyebilirdi ama bu bir evliliğe başlamak için iyi bir yol olmazdı.

Ayrıca ona yalan söylemek istemiyordu. "Evet, Leydi Joanna'yı öptüm," dedi.

Kadından kısa bir sessizlik geldi ve adam bu sessizliği bahanelerle doldurmamak için mücadele etti: Yirmi yılı aşkın bir süredir Leydi Joanna ile evlenmek üzere nişanlıydı. Müstakbel eşini kucaklamanın nasıl bir şey olduğunu hiç test

etmemiş olmak çok saçmaydı.

Ama sonunda basitçe "Seni öptüğüm zamanki gibi değildi" dedi.

Bunun üzerine kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Leydi Joanna'ya oldukça düşkünüm," dedi yavaşça. "Ne de olsa onunla birlikte büyüdüm. Ama ona olan saygım kardeşçe. Onu öptüğümde Becca ya da Kate'i öpmüşüm gibi hissettim: şefkatli. Tutkulu değil."

Göz ucuyla onun ellerini kucağında birbirine kenetlediğini görebiliyordu. "Bana karşı hissettiğin bu değil mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Sana karşı hissettiklerim kardeşçe olmaktan çok uzak."

Ona, onu tekrar öpmek istediğini söylemeye devam edebilirdi. Ağzına almak ve ateşinin yükseldiğini hissetmek için. Göğüslerinin elbiselerinin altında göründükleri kadar gür olup olmadıklarını öğrenmek için. Başını boynuna doğru eğip kokusunu iliklerine kadar içine çekmek, asla unutulmayacak bir anıya dönüştürmek için.

Ama hanımefendinin hizmetçisi arabada hemen arkalarından geliyordu. Hizmetçi muhtemelen ağzı sıkı biriydi ama Mary'ye bütün bunları anlatırken, kimsenin duymayacağı bir yerde onunla yalnız kalmak istemişti.

Onun yerine boğazını temizledi. "Peki benden başka bir erkeği öptün mü?"

"Hayır," dedi. "Ama birkaçı beni öpmeye çalıştı."

Yol bu kadar kalabalık olmasaydı, başını çevirip ona bakabilirdi.

"Birkaç tane." Parmakları dizginleri sıkıca kavradı. "Kaç kişi azdır?"

"Şey, evden ayrılırken Bay Makepeace beni yanağımdan öptü ama tam olarak bunu kastettiğinizi sanmıyorum" diye cevap verirken sesi eğleniyor gibiydi.

Rahatlamaya başladı.

"Ve on altı yaşımıdayken balıkçının oğlu beni arka kapıdan köşeye sıkıştırmaya çalıştı."

Bu onu sertleştirdi.

"Aslında iki kez daha denedi," dedi düşünceli bir ifadeyle ve onun giderek artan telaşına karşılık. "Ama sonra gelmeyi bıraktı. Ben on dokuz yaşındayken çok küstah bir uşak vardı. Uzun boylu, sarışın ve yeşil gözlüydü. Adı Sam'di ve ben onu teşvik etmesem de bana çiçekler ve saç kurdeleleri verirdi. Sanırım o da bana kur yapardı, ama korkarım onu oldukça... basit buldum." Sesi özür diler gibiydi. "Hiç kitap okumamış ve başbakan hakkındaki görüşlerini sorduğumda bana hayretle bakan bir adamla evlenme düşüncesine katlanamazdım." İçini çekti. "Sonunda bulaşıkçı hizmetçilerden biriyle evlendi ve kâhya olabileceği başka bir yere gitti. Onu geri çevirdiğim için hiç pişman olmadım."

Aklına gecikmiş bir düşünce gelince hızla ona baktı. "O zaman seni Adams and Sons'da bulduğumda herhangi bir erkekle dışarı çıkmıyordun?"

"Fark eder mi?"

Hyde Park'a döndüklerinde, "Evet, öyle olurdu," dedi. "Seni ilgi duyduğun bir adamdan uzaklaştırdığımı düşünmek hoşuma gitmezdi."

"Ama yine de yapacak mısın?" diye sordu sessizce.

Kaşlarını çattı. "Evlilik sözleşmesi, duyguların ne olursa olsun seninle evlenmem gerektiğini söylüyor."

"Peki ya senin duyguların?" diye sordu dikkatle. "Bir uşak ya da kasap çocuğuyla çıktığımı bilseydin ne hissederdin?"

"Seni her halükârda eşim olarak kabul ederim," dedi, açık sözlü cevabının onu dehşete düşürmemesini umarak. "Seni üzmemek istemezdim ama senin üzerindeki hakkımı da geri almazdım - daha önce bir aşk yaşamış olsan bile."

"Anlıyorum," diye mırıldandı ve adam onun ne düşündüğünü anlayamadı.

Atları Rotten Row'a doğru çevirdi ve birkaç olgun meşe ağacının gölgesi altından geçti.

"Sen-?" diye başlamıştı ki yakınlarda bir patlama oldu.

Henry'nin silah sesini düşünecek zamanı oldu ve sonra ekibi kaçtı.

"Dayan!" Henry dizginlerle boğuşuyor, onları tutmak için mücadele ederken deri eldivenli parmaklarına batıyordu. Dizginleri kaybederse atları bir daha asla kontrol altına alamazdı.

Sağdaki kısarak yoldan çıktı ve onları toprak yoldan çıkarıp çimenlere sürükledi. Sol at arabasının tekerlekleri bir şeye çarptı ve tüm araç sağa doğru devrildi. Henry bir an için her şeyin bittiğini sandı.

Sonra araba bir sarsıntıyla kendini düzeltti. Doğruca yeni süs havuzlarından birine doğru gidiyorlardı.

Henry dizginleri dikkatle ve sürekli bir baskıyla çekerek atları göletin sağına doğru koşmaya teşvik etti.

Gölet geçip gitti. Atlar yavaşladı. Henry onları titreyerek durdurdu.

Arabanın frenini çekti ve Mary'ye dönmeden önce dizginleri bağladı. "Sen iyi misin?"

"Evet." Gözleri kocaman açılmıştı ve hâlâ arabanın kenarına ve koltuğuna tutunuyordu ama son derece sakindi.

At sırtında bir beyefendi koşarak geldi, ardından bir başkası. Binici çizmeleri ve kırmızı bir ceket giyen ilk adam eğildi ve Henry'nin sağ atının dizginini yakaladı. "Ne güzel bir yolculuk yaptınız. Herkes memnun mu?"

Henry, "Sanırım öyle, teşekkür ederim, efendim," diye cevap verdi. "Bay Coplin, değil mi?"

Coplin, "Elbette lordum," diye cevap verdi.

"Leydim." Hanımefendinin hizmetçisinin sesi titriyordu.

Henry kızı rahatlatmak için döndüğünde sol kolunun kan içinde olduğunu gördü.

"Lane!" Mary arabanın koltuğunda dizlerinin üzerine çöktü. Boynundaki fichu'yu çıkardı ve çürük bezi hizmetçinin koluna bastırdı.

Lane nefesini içine çekti, yüzü bembeyazdı.

"Yüce Tanrım." Coplin'in arkasındaki beyefendi -Henry adının Berkley olduğunu sanıyordu- atını arabanın arkasına doğru itti ve Lane'e bakmak için eğildi. Kaşlarını çatı. "Kız vurulmuş."

"Hangi aptal Hyde Park'ta silahla ateş etti?" Coplin'in sesi öfkeliydi. "Ya seni ya da kadını vurabilirdi, Blackwell. Hizmetçiniz kafasına ya da kalbine isabet etmediği için şanslı."

Henry mendilini Berkley'e geri verirken yüzünü nötr tutmaya çalıştı. "Gerçekten de efendim, aynı fikirdeyim."

Berkley mendili hizmetçinin koluna dolayarak Lane'in acı içinde inlemesine neden oldu.

Henry Coplin'e dönmeden önce adama, "Teşekkür ederim," dedi. "İkinize de teşekkür ederim."

Coplin başını salladı. "Sadece sana yardım etmek zorunda kaldığımız için üzgünüm, Blackwell." Eğildi ve şapkasını Mary'ye doğru eğdi. "Hanımefendinin yaralanmamış olmasına sevindim."

Henry beyefendilere başıyla onay verdi. "Gerçekten de öyle. Size tekrar teşekkür ediyorum ve şimdi gidiyorum. Lane ve hanımımı eve götürmem ve zavallı kız için doktor çağırmam gerekiyor."

Çılgınca dörtmala koşmaktan yorulmuş olan atlarını gıdıkladı ve Hyde Park'tan çıkan yola doğru döndü.

Yine de bunu yaparken izlemeye devam etti.

Bir tanesinin silahla vurulduğu düşünülebilir.

İki tanesi suikast girişimi olduğunu gösteriyor.

Birisi Mary'sini öldürmeye çalışıyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Kara prensi Clio'dan çok etkilenmiş ve ona nereden geldiğini ve adının ne olduğunu sormuş. Ama Clio'nun sesi olmadığı için cevap verememiş. Prens hayal kırıklığına uğramış ama yine de onu kale kapılarından içeri sokmuş ve hizmetçi yapmış.

Triton'a gelince.... ahırları kürekle temizlemekle görevlendirildi.

-Meraklı Denizkızı'ndan

Angrove House'un uşağı Lane'i mutfağa götürürken Mary dişleriyle dudağını sıkıyordu. Hanımefendinin hizmetçisi cesur davranıyordu ama titriyordu ve Mary onun için endişeleniyordu.

"Gelin leydim," dedi Lord Blackwell onun yanında. "Biraz çay içmek için oturma odasına geçelim."

"Ne?" Etrafına bakındı ve adamın yüzünde endişeli bir ifadeyle onu izlediğini gördü.

Bu adamın ilk izleniminden ne kadar farklı olduğunu bir kez daha fark etti. Onun beceriksiz bir aristokrat olduğunu düşünmüştü - etrafındaki insanlardan çok kendi güzellikleri ve ayakkabı tokalarındaki elmaslarla ilgilenen adamlardan biri. Yakışıklı beyefendilerle olan kendi geçmişine dayanarak onun hakkında aceleci ve gülünç derecede önyargılı bir yargıya varmıştı. Ama Vikont hiç de onlar gibi değildi.

Ona ve hizmetçisi Lane'e gerçekten değer veriyordu. Döndüklerinde zavallı Lane için hemen bir doktor çağırması ve kahyanın, onlar evdeyken hanımefendinin hizmetçisini kucağına aldığını görmüştü.

"Mary?" diye sordu, kaşları birbirine yaklaşmıştı. "İyi misin?"

"Evet." Başını salladı ve titrek bir gülümseme yaydı. "Özür dilerim, yün topluyordum."

Gülümsemesi pek inandırıcı olmamış olacak ki kaşları çatıldı. "Eminim bu öğleden sonra korkunç bir şok olmuştur. Gelin. Çay bizi kendimize getirir."

Elini nazikçe dirseğinin içine soktu ve onu merdivenlerden yukarı çıkardı.

Silah sesi şok etkisi yaratmıştı ve Lane'i kolunda kanlar içinde görmek çok üzücüydü ama Mary'nin asıl endişesi bu değildi.

Bu, iki gün içinde onlara yöneltilen ikinci silah atışydı.

Lord Blackwell'in bir düşmanı olduğunu düşünmeden edemiyordu.

Oturma odasına girdiklerinde bu düşünceyle ürperdi.

Mary, Vikont'un kendisine bir kanepeyi göstermesini bekledikten sonra, "Sen babanın varisisin, değil mi?" diye sordu.

Sağındaki sandalyeye otururken ona tuhaf bir bakış attı. "Evet, tabii ki."

Nefes aldı ama gerçekten de soruyu sormanın nazik bir yolu yoktu. "Eğer sen ölürsen, kontluk kime kalır?"

Lord Blackwell'in gözleri büyüdü, ama cevap veremeden oturma odasının kapısı açıldı ve çay getiren iki hizmetçi içeri girdi.

Hizmetçiler çayı koyarken hem o hem de Vikont bir an sessiz kaldılar - çok güzel küçük muhallebi tartları da getirmişlerdi - ve sonra gittiler.

Lord Blackwell kapı tekrar kapanır kapanmaz, "Kuzenim Richard," diye cevap verdi. "Ama o sizin düşündüğünüz şeyi yapmazdı."

"Ne düşünüyorum ben?" Mary çayı doldururken tarafsız bir şekilde sordu.

Vikont kesin bir ifadeyle, "Ateş eden o," dedi. "Richard biraz götün teki ama beni öldürmeye çalışmaz. Ayrıca berbat bir nişancıdır."

"Suikastçılar kiralanabilir," diye cevap verdi ona çay tabağını uzatırken.

Kaşları kanatlandı. "Yüce Tanrım. Bunu nereden biliyorsun?"

"St Giles'da büyüdüm." Çayını alıp arkasına yaslandı.

"Doğru," dedi ve bir yudum aldı. "Ama ben olduğumdan şüpheliyim

vurmaya çalışıyorlar."

"Lordum-"

Sinirli bir şekilde elini salladı. "Lütfen. Bana Henry de. Artık benim nişanlımsın. Seni öptüğümünden bahsetmiyorum bile."

Elini tart tabağının üzerinde gezdirirken duraksadı ve adamın yüzüne hızlıca bir bakış fırlattı. Yetimhanedeki çocuklardan biri olsaydı, yüzündeki ifadeye "mulish" derdi.

Bir tart seçti ve onu narin bir porselen tabağa yerleştirdi. "Çok güzel Henry, yine de öpücüğün oldukça kısa sürdüğünü belirtmeliyim."

"Öyleydi, değil mi?" dedi, sesi daha derindi.

"Bunun bir öpücük sayılmayacağı sonucuna bile varılabilir," diye düşündü. Tartı ısıtırken kirpiklerini ağırbaşlı bir şekilde indirdi ve nefes nefese onun cevabını bekledi.

Bir anlık bir sessizlik oldu ve bu sırada duyduğu tek şey nabzının atışıydı.

Sonra Henry çay fincanını masaya sertçe bıraktı, ayağa kalktı ve Mary'nin yanındaki kanepeye doğru ilerledi. Çay fincanını ve tabağını Mary'nin direnmeyen ellerinden aldı, bir kenara koydu ve onu kollarına çekti.

Onu öptü.

Hiç tereddüt etmeden dudaklarını ele geçirdi, onları ayırdı ve dilini alt dudağının iç kenarı boyunca gezdirdi.

Zevk vücudunda patlarken Mary bir iniltiyi bastırdı.

O ilk öpücükte hissettiklerinin sadece bir tuhaflık olup olmadığını merak etmişti. Tekrarlanamayacak bir şey.

Ama öyle olmadı.

O Henry'ydi.

Dilini kızın ağzına soktu, yüzünü kızın yüzüne yaklaştırmak bile güçlü bir şekilde hareket ediyordu, kolları onu göğsüne doğru çekiyordu.

Alındığını hissetti. Ele geçirilmiş. Sanki o anda ona hükmediyormuş gibi.

Sanki ona bir şey yapabilirmiş gibi.

Adamın eli kızın ensesindeydi ve bırakmadan önce alt dudağını hafifçe ısırıldı.

Bir sonraki sefer dilini içine soktuğunda onu emdi - ve bu sefer iniltisini bastıramadı.

Bir öpücüğün bu kadar erotik olabileceğini hiç düşünmemişti. İçinde bu kadar aciliyet yaratabileceğini.

Bacaklarını ayırmak istedi. İsteddiği her yere dokunması için onu davet etmek istedi.

Bu düşünce bile onu ateşlendirdi.

Sonra birdenbire kanepeye doğru itildi ve adam onu terk etti.

Kadın gözlerini kırpıştırarak adama baktı, şimdi sandalyede oturuyordu. "Kapıda biri var," diye tısladı.

Oturma odasının kapısı açılıp da Leydi Angrove ve Jo içeri girmeden önce toparlanmaya vakit bulabilmişti; onları bir papazın siyah elbisesini ve peruğunu takmış bir adam ile iri yarı, pembe yanaklı bir kadın takip ediyordu.

"Canlarım," dedi Leydi Angrove aceleyle Mary ve Henry'nin yanına gelerek. "Lane'in siz ata binerken vurulduğu haberini aldım! Bu genç beylerin günün her saatinde içki içmeleri Londra'yı ne hale getiriyor anlamıyorum. Daha geçen ay Bayan Tremble-Bull, Grosvenor Meydanı'ndaki evinin hemen önündeki sokakta üç sarhoş gencin sendeleyerek yürüdüğünü gördü ve saat öğleden sonra birdi." Leydi Angrove derin bir nefes aldı. "Ama umarım yaralanmamışsındır, Cecilia?"

"Ben gayet iyiyim," diye cevap verdi Mary. Neyse ki yaşlı kadın çok konuşkandı. Bu ona kendini toparlaması için biraz zaman kazandırmıştı. Henry'ye bakmaya cesaret edemiyordu, çünkü bakarsa korkunç bir şekilde kızaracağını biliyordu.

Hâlâ dilinde onun tadını alabiliyordu.

Jo, Mary'nin yanına otururken Leydi Angrove, "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun!" diye haykırdı.

Diğer kız ona doğru eğildi ve fısıldayarak, "Vikontla iyi anlaşmanıza çok sevindim!" dedi.

Mary ona baktı, yüzünün kızarmasının yapabileceği her türlü itirazı boşa çıkaracağını çok iyi biliyordu. Kız kardeşinin gülen kahverengi gözleriyle karşılaştığında Mary'nin içinde kıkırdamak gibi saçma bir dürtü oluştu.

Birden bir kız kardeşi olduğu ve onun da Jo olduğu için çok mutlu oldu.

Diğer kız sanki Mary'nin ne düşündüğünü biliyormuş gibi onun elini tuttu ve dostça sıktı.

Girişte duran Henry çayı işaret etti. "Biraz çay içmez misiniz leydim? Bana harika bir onarıcı olduğu söylendi."

"Oh, teşekkür ederim." Kontes kapıya doğru ilerledi. "Daha fazlasını getirteceğim."

Ama peruklu beyefendi şimdi kaşlarını çatıyordu. "Kuzenimle yalnız mı kaldınız, efendim? Bu utanç verici!"

Henry dönüp kendisini nişanlısıyla haince işler yapmakla kabaca suçlayan beyefendiye baktı. Adam en az altmış yaşındaydı, uzun bacakları, yıpranmış, kızarmış bir yüzü ve onaylamayan bir ifadesi vardı.

Henry bir kaşını kaldırdı. "Peki ya sen?"

"Kuzen Lancelot," diye iç geçirdi Leydi Angrove, uşaktan çay sipariş ettiği kapıdan dönerken. "Lordum, bunlar kuzenim Lancelot Fitzgerald ve karısı Lillian. Kuzenim Cambridge'in dışındaki küçük bir kilisede papaz. Kuzen Lancelot, bu Lord Henry Blackwell, Keating Kontu'nun varisi ve Cecilia'nın nişanlısı."

Yaşlı adam ofladı, Henry'nin soyağacından hiç etkilenmemiş gibiydi. "Evet, öyle olabilir, ama onlar

henüz evli değilsiniz." Kendini önemli bir şekilde toparladı. "Lordum, karısının ruhani refahıyla ilgilenmesi gereken kişi kocasıdır ve böyle skandal bir şekilde başlayacağımı hiç sanmıyorum-"

Leydi Angrove kızlarının yanına otururken, "Evet, evet kuzen," diye araya girdi aceleyle. "Ama bence çay soğumadan oturmalıyız."

Leydi Angrove kızlarına bir şeyler söylemek için döndüğünde Henry yine yorum yapmadan oturdu. Fitzgerald kaba saba bir herifti ama haklı olduğu bir nokta vardı.

Henry, diğerleri içeri girmeden birkaç saniye önce Mary'ye kesinlikle skandal yaratacak davranışlarda bulunmuştu. Utanması gerekiyordu ama bunu hissedecek gücü kendinde bulamıyordu. Mary ona o kadar kolay, o kadar özgürce karşılık vermişti ki. Şimdi bile onun kokusunu alabildiğini hayal ediyordu: narin bir menekşe kokusu. Kadının ağzının içine girerken neredeyse kendini unutmuştu, kanı ısınıyor, aleti kıpırdanıyordu. Dışarıdaki koridorda Leydi Angrove'un sesini duymasaydı, diğerleri çok skandal bir sahnenin içine girmiş olacaktı.

Mary'ye bir bakış fırlattı. Sakin bir şekilde oturmuş, ellerini kucağında kavuşturmuş, pür dikkat annesine bakıyordu. Kimse ona bakarak, daha birkaç dakika önce ağzının içinde nefes nefese kaldığını tahmin edemezdi.

Bu düşünce belini sıkılaştırdı ve paltosunun eteğini kucağının üzerinde rahatça çevirdi.

Leydi Angrove, "Ama canım, saçların aşağıya doğru kıvrılıyor," diyordu. Mary'nin saçından bir tutamı kulağının üzerine tutturmak için uzandı. "Parktaki heyecan yüzünden olmalı. Sanırım..." Sesi kesildi ve bir an için kızının kulağına baktı. Sonra Leydi Angrove gülümsedi ve ellerini kaldırdı. "İşte oldu. Yeni gibi oldu."

Kapı açıldı ve hizmetçiler daha fazla çayla telaşla içeri girdi. Birkaç dakika boyunca çay takımlarının yerleştirilmesi hanımların tüm dikkatini çekti.

Hizmetçiler gitti ve Leydi Angrove çayı doldurmaya başladı.

Fitzgerald, "Bu genç kadının gerçekten de uzun süredir kayıp olan Angrove'un çocuğu olduğuna dair nasıl bir kanıtınız olduğundan emin değilim," dedi.

Henry başını kaldırdı, gözleri kısılmıştı. "Kanıt onun içinde Yüzü. Kız kardeşine tıpatıp benzediğini inkâr mı ediyorsunuz?" Fitzgerald yumuşak bir sesle, "Hayır, hiç de değil," diye cevap verdi. "Ama belki

Kontun şehirdeki erkeklerden biri olduğunun farkında değilsiniz. Yanılmıyorsa birkaç öz çocuğu var ve bu kızın olmadığını kim söyleyebilir-"

Uzun soluklu teorisi Leydi Angrove'un yüksek sesle ve dikkatle boğazını temizlemesiyle kesildi.

"Kuzen Lancelot, oturma odamdayken dedikodu yapmaktan, özellikle de şimdiki misafirlerimizi incitecek dedikodulardan kaçınırsanız sevinirim." Kadının yüzü gök gürültüsü gibiydi.

Fitzgerald'ın yüzü daha da kızardı. "Özür dilerim kuzen, ama lütfen sadece senin iyiliğini düşündüğümü bilmeni isterim. Tek bildiğiniz, bu kızın sizin nazik yapınızdan faydalanmak isteyen bir tür şarlatan olabileceğidir."

"Lancelot," diye mırıldandı Bayan Fitzgerald, ilk kez konuşuyordu.

Leydi Joanna'nın sesi neredeyse diğer kadınıninkini bastırıyordu. "Bu söylediğin çok çirkin bir şey, Kuzen Lancelot. Kız kardeşimin asla bir entrikacı olamayacağına eminim!"

Henry uydurma sözcüğe gülmemeye çalışarak öksürdü. "Gerçekten de Leydi Cecilia tanıdığım en uysal hanımefendi."

Bu, siyah kirpiklerinin altından nişanlısının ona ters ters bakmasına neden oldu.

Henry çayından bir yudum alırken gözlerini masumca araladı. "Kesinlikle," dedi Leydi Angrove, anlaşılan kızını hâlâ tam olarak tanıımıyordu. "Cecilia kadar tatlı bir hanımefendiyle tanıştığımı sanmıyorum, tabii kız kardeşi Joanna değilse.

İkisi de benim kızlarım."

Joanna aldığı övgülerden memnun, Mary ise kuşkulu bir ifadeyle arkasına yaslandı.

Henry ay fincanını yere bıraktı. "Bu tartışma her ne kadar büyüleyici olsa da, ben adamımı görmeye gitmeliyim.

iş. Hanımlar." Ayağa kalktı ve önce Leydi Joanna ile Leydi Angrove'u, ardından da Bayan Fitzgerald'ı ayrı ayrı selamladı. "Cecilia." Cecilia'nın elini tuttu ve üzerine eğilerek menekşe kokusunu bir kez daha içine çekti. "Yarın annemin çayında görüşürüz umarım?"

"Evet, gerçekten," diye mırıldandı. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Gözlerini kapadı ve dudaklarını onun parmak boğumlarına değdirdi, o kadar hafifti ki bu hiç gerçekleşmemiş olabilirdi. Onu kollarına alabilmeyi diledi. Onu öpmek ve ona değer vermeye başladığını söylemek. Ona saatlerce sarılabilmeyi.

Ama yapamazdı - ne burada, ne de şimdi - o yüzden döndü ve gitti. Yine de Mary'nin güvenliğini babasıyla konuşacağına yemin etti. Ya ondan sonra? Mary'yi bulacak ve onunla ilgilenecekti.

Onu öldürmeye çalışan piç.

Onuncu Bölüm

Hizmetçi olmak Clio'nun tam olarak umduğu şey değildi ama en azından prenze yakındı. Gece gündüz onun yanında hizmet ediyor, onun güzel mavi gözlerine bakabiliyor ve ona sırlarını anlatırken onu dinleyebiliyordu. Akşamları kalenin bahçesinde Triton'la buluşuyordu. Her gece Triton soru sormak için kaşlarını kaldırıyor ve Clio üzüntüyle başını sallıyordu; çünkü prens onu henüz öpmemişti....

-Meraklı Denizkızı'ndan

Henry'nin annesi tek kelimeyle çok hoştu. Leydi Diane ertesi gün Mary çaya geldiğinde onu karşılamak için ayağa kalktı. Söğüt gibi bir kadındı, gümüş rengi siyah saçları ve oğlunun parlak mavi gözleri vardı.

"Canım," dedi Leydi Diane, Mary'nin ellerini kendi ellerinin arasına alarak. "Sonunda seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

Kontes Mary'yi bir kanepeye götürdü ve sırasıyla Becca ve Kate adındaki kızlarını, Leydi Rebecca ve Leydi Katherine'i tanıttı. Kate daha büyüktü, annesinin parlak siyah saçları ve dingin havası vardı. Becca on sekiz yaşında ailenin en küçüğüydü ve muzip bir gülümsemesi vardı. Mary, çayın yarısında annesinin söylediği bir şeye gözlerini devirirken yakaladı onu.

Sonuç olarak güzel bir öğleden sonraydı. Mary, son moda kıyafetler giymeye alışık olmasa da bunları kesinlikle tartışabileceğini fark edince bir süre sonra rahatladı. Ayrıca Becca ve Kate'in harika dedikoducular oldukları ortaya çıktı; ona sosyetenin her türünden bahsettiler. Leydi Diane dedikodu yapmakla ilgili olarak dudak büktü ama Mary onun da en son haberleri duymak için aynı derecede yakınına eğildiğini fark etti.

Çayların hepsi içilip tabaklardaki kek kırıntıları bittiğinde Henry odaya girdi.

Annesini yanağına bir öpücük kondurarak selamladı. "Nişanlımı çalmamın bir sakıncası var mı?"

"Hiç de değil," diye yanıtladı Leydi Diane.

Mary ayağa kalktı ve elini Henry'nin uzattığı koluna koydu. Ne kadar uygun olursa olsun, bu dokunuşla yanaklarında yükselen sıcaklığa engel olamadı. Adamın sıcaklığını kolunun altından hissedebiliyordu ve kendisinin de kasları hissettiğini hayal etti.

Adam onu odadan çıkarırken bir ürpertiye bastırdı.

"Sana portakal bahçesini göstermek istedim," dedi, yürürken başını onunkine yaklaştırarak. Adamın nefesinin yanağına değdiğini hissedebiliyordu.

Yutkundu. "Portakal mı yetiştiriyorsun?"

"Portakallar ve diğer sera bitkileri," diye yanıtladı. "Gerçi yetiştirme işini annemin gözetimi altında bahçıvan yapıyor. Ben çocukken portakal bahçesi en sevdiğim yerdi." Ona bir sırtıfış fırlattı. "Özellikle de öğretmenimden saklandığım zamanlarda."

"Londra'da mı büyüdün?" diye sordu.

Başını salladı. "Burada ve taşradaki malikânemizde. Atalarımızdan kalma düzinelerce tablonun ve duvarlarında sergilenen bir iki silahın bulunduğu büyük ve eski bir malikane."

"Şimdi nerede yaşıyorsun?"

"Benim bir şehir evim var." Adam kıza hüzünle baktı. "Ne yazık ki evlenmeden önce sana gösteremem ama seni oraya götürebilirim."

"Bu hoşuma giderdi," diye düşündü alt kata indiklerinde ve adam onu kütüphaneden geçirip bir dizi cam kapıya yönlendirdi. "Sonra orada mı yaşayacağız?"

"Orada ve kır evimde. Kontluk koltuğunun yanı sıra kendime ait bir evim var. Londra'da ya da taşrada yaşayabiliriz, hangisini tercih edersen." Adam kızın yüzünü inceliyor gibiydi. "Ya da istersen seyahat edebiliriz."

Onun arzularını dikkate aldığı için minnettardı. "Belki de birlikte karar vermeliyiz." Başını kaldırıp ona baktı, mavi gözleriyle buluştu. "Sonuçta nereye gidersek gidelim ikimiz de yaşıyor olacağız."

Gülümsemesi sıcaktı. "Bu fikri sevdim."

Bir şey hatırladı. "Henry..." Tereddüt etti. "Evet?" Elini cam kapıların üzerine koyarak durakladı.

"Annen bugün kuzenin Richard'ın kasabaya geldiğinden bahsetti." Bir nefes aldı ve ona ciddiyetle baktı. "Son iki haftadır şehirdeymiş."

"Ne olmuş yani?"

"Sadece o hep buradaydı. Bize ateş edildiğinde buradaydı."

Yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Sana söyledim. Richard değil. Adam bir fareden bile daha ürkek."

"Beni bir fareden daha ürkek olarak tanımlayanlar var."

"Evet, ama senin gizli derinliklerin var," dedi ona doğru eğilerek ve dudaklarını büktü. "Richard bir tabak su kadar derinliksiz."

Sinirli bir nefes çekti. "Onun şehirde olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır," dedi nazikçe, "ama fark etmez. Hedef alınan ben değilim."

"Neden biri bana ateş etsin ki?"

Sanki bu konuşmayı hiç yapmak istemiyormuş gibi gözlerini kaçırdı ve sonra tekrar ona baktı. "Bilmiyorum ama endişelenmeni istemiyorum. Babanla konuştum ve bana senin korunacağına dair güvence verdi. O kişiyi bulacağım, asla korkma."

"Kendim için korkmuyorum," dedi oldukça sert bir şekilde - birinin onu öldürecek kadar umursayacağı fikri gülünçtü. "Senin için endişeleniyorum. Lane kolundan vurulduğu için hâlâ uyuyor. Dün ıskaladı. Ya seni kafandan vursaydı?"

"Hiç düşmanınız yok mu?" diye sordu yüzüne bakarak. "Belki de Leydi Cecilia olduğunuzu öğrendiği için sizi kıskanan biri vardır?"

"Hayır." Bunu düşünmesine bile gerek yoktu. "Zaten o kadar çok insan tanımıyorum ve seni temin ederim ki düşman edinecek hiçbir şey yapmadım. En azından kuzeninle konuşman gerekmez mi?"

İç çekti. "Richard'la konuşacağıma söz verirsem, bu tartışmayı bir süreliğine kesebilir miyiz?"

Dudaklarını sıktı ama gerçekten de umabileceğinin en iyisi buydu. Henry neden onun hedef olduğuna karar vermişti ki? O bir kontluğun varisi değildi. "Pekâlâ."

"Güzel." Portakal bahçesinin kapısını açıp kenara çekildi ve ona önden içeri girmesini işaret etti.

Nemli bir harikalar diyarına girdi. Her taraf yeşildi: portakal ve limon veren saksılardaki ağaçlar, sıra sıra açan yemyeşil çiçekler ve güneşi içeri alan cam duvarlar.

"Oh, bu çok güzel," diye nefes aldı.

"Dur sana göstereyim," dedi ve kızın elinden tutup onu yeşilliklerin içine doğru götürdü.

Her tarafta parlak pembe, kırmızı ve turuncu çiçekler vardı. Mary bu çiçekleri tanıyamadı ama o zamanlar sadece Caire Evi'nin bahçelerinde yetişen çiçeklere alışkındı.

Portakallığın arka tarafında, büyük saksılar içindeki portakal ağaçlarıyla çevrili taş bir bank vardı. O ve Henry banka oturdular ve Mary portakalların, nemli toprağın ve gizemli çiçeklerin kokusunu içine çekti.

Sonra Henry'ye döndü. "Sanırım soru sorma sırası sende."

Mavi gözlerinin kenarları kırıştı. "Pekâlâ. Rüyanda ne görüyorsun?"

Şaşırmış bir halde gözlerini kırıştırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim," dedi alçak bir sesle, dudakları kızın yanağına değecek kadar yaklaşarak fısıldadı, "gecenin geç saatlerinde ne düşünüyorsun? Ne gibi şeyler

Özlemine çektiğiniz ama gün ışığında kelimelere dökemediğiniz? En derin arzularınız nelerdir?"

Yutkundu, onun yanındaki iri bedeninin, hızlanmaya başlayan nefes alışının, bacaklarının arasındaki sıcaklığın farkındaydı. "Herhangi bir şeyi hayal ettiğimi nereden biliyorsun?" Kadının yüzünü kendi yüzüne doğru çevirirken kıkırdaması karanlıktı.

"Çünkü seni artık tanıyorum Mary. Dış görünüşün a ғ ı r b a ş l ı olabilir, ilkel bir görgü kuralına, sert bir duruşa ve kolalı ketenlere sahip olabilirsin, ama içten içe..." Ağzını kızın boynuna doğru açtı ve kız dilini çenesinin hemen altındaki noktada hissedince nefesi kesildi. "Altında, ruhlu bir şeysin, sorgulayan ve merak ediyorum. İzin verin keşfetmenize yardımcı olayım."

Dudaklarını kızın ağzına götürdü ve onu kuvvetle kavrayarak altında açtı.

Saldırı karşısında başı çaresizce geriye düştü. Gece yarısı karanlıkta ne düşündüğünü nereden biliyordu? Çünkü haklıydı:

Merak etti ve istedi. Onu istiyordu.

"Henry," diye fısıldadı, sesi tanınmaz haldeydi, sadece bir ses kabuğuydu.

Ama onun ne istediğini biliyor gibiydi.

"Sevgilim, izin ver," diye fısıldadı.

Eteklerinin hareket ettiğini hissetti. Dudaklarını tekrar alırken bir eliyle eteklerini yukarı çekiyordu.

Adamın sıcak eli baldırında gezindiğinde ürkmüş bir kısırak gibi titredi. Adamın hareketlerinin çılgınca farkındaydı. Parmakları onun merkezine yaklaşıyordu.

"Şşşt," diye fısıldadı dudaklarına. "Sadece izin ver..." Onun için bacaklarını ayırdı.

Parmak uçları kızın narin, ıslak etine değene kadar kızın iç baldırında kıvrımlı bir desen çizdi, gittikçe yükseldi.

Nefes nefese kaldı ve öpüşmelerini kesti. Daha önce ondan başka kimse oraya dokunmamıştı ve nereye bakacağını, nasıl tepki vereceğini bilmiyordu.

Onun sıkıntısını anlıyor gibiydi.

"Sorun değil," diye fısıldadı, ağzının kenarına ağzı açık öpücükler kondurarak. "Durmamı ister misin?"

"Hayır," diye nefes aldı, titreyerek. "Hayır, durma, lütfen."

Adamın kıkırdadığını duyduğunu sandı ve sonra parmakları-

O kalın, bilgili parmaklar kıvrımlarını ayırıyordu. Ona karşı okşuyordu. İçine doğru okşuyordu.

Nefes alamıyordu. Düşünemiyordu.

İnledi ve iki eliyle adamın yüzünü kavrayarak onu aceleyle öptü.

Öpücüğü ele geçirdi. Onu. Diliyle ağzını istila etti ve adam onun etrafında dönerken kadın çaresizce emdi. Aşağıda. Orada, kimsenin bilmemesi gereken o hassas noktada.

Evdeki çocukların buna ne dediklerini duymuştu. Çirkin, kirli isimler. Kulağa utanç verici ve yanlış gelen isimler.

Ama bu yanlış değildi. Bunu ruhunun derinliklerinde biliyordu. Ona verdiği bu derin, güzel zevk. Bu kadar harika olan hiçbir şey yanlış olamazdı.

Dudaklarını onunkilerden ayırdı ve gözlerinin içine baktı.

"İşte bu," dedi gülümsemeden. Sanki bir şey arıyormuş gibiydi. "Bu halinle çok güzelsin. Çok açık ve şehvetlisin, tüm savunmaların düşmüş. Seni sonsuza dek böyle tutmak istiyorum, elimin kenarında asılı, parmaklarımın üzerinde ağlayan, çaresiz ve çözülmüş. Mary, Mary'm. Sevgilim. Benim için bırak, sadece benim için. Şimdi benim için bırak."

Ve yaptı, ruhu, bedeni parçalara ayrıldı.

Bıraktı ve düştü, uzuvları titriyordu, nefes nefese kalmıştı. Korkunçtu. Mutluluktı. Daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu.

Gözlerini açtığında adamın gözlerinin kendi gözlerine kilitlendiğini gördü.

Güzel, esprili ağzı bükülmüştü ve bakışları bir şekilde şefkatliydi. "Sevgili Mary, beni mahvediyorsun."

Bir buçuk hafta sonra Mary derin bir nefes aldı ve ilk balosuna adım attı.

Angrove House'un balo salonu mumlarla aydınlatılmıştı ve rengarenk kıyafetleriyle göz kamaştıran Londra sosyetesinin önde gelen isimleriyle doluydu.

Mary derin bir nefes aldı ve kendi kendine bayılmanın çok kötü bir fikir olduğunu söyledi.

Jo yanından, "Oh, güzel, aşık olmuş," dedi.

Mary o kadar gergindi ki kız kardeşine sadece soru sorarcasına bakabildi.

Jo yakınına eğildi. "Annem mutlu olacak. En iyi baloların hepsi doldu taştı." Boyalı bir yelpazeyi açtı ve burnunu kırıstırarak yüzünün önünde tuttu. "Yine de bir aşk onu oldukça sıcak ve kokulu yapıyor."

Bunun üzerine Mary'nin dudakları kıpırdadı ve rahatlamaya başladı. Ne de olsa vücut kokusu evrenseldi: Kral'dan dilencilere kadar herkes bundan muzdaripti.

Yeni balo elbisesinin masmavi eteklerini düzeltti. Krem rengi dantellerle görkemli bir şekilde süslenmişti ve kontesin hediyesi olan yakut damla küpeleri takmıştı. Mary ona hâlâ anne demeye cesaret edemiyordu ama yakında diyebileceğini düşünüyordu.

"Çok hoş görünüyorsun," dedi Jo, sanki Mary'nin gerginliğini hissetmiş gibi. Mary hızlıca gülümsedi. "Elbette öyle görünüyorsun, tıpkı bana benziyorsun ve ben her zaman güzelimdir."

Mary buna gülmekten kendini alamadı ve kolunu Jo'nunkiyle birleştirdi.

Odanın öbür ucunda Leydi Caire'in kayınvalidesi ve Montgomery Düşesi'yle konuştuğunu görebiliyordu ve bu manzara onu çok etkilemişti. Leydi Caire ona, Talihsiz Bebekler ve Kimsesiz Çocuklar Yurdu Yararına Çalışan Kadınlar Sendikası'nın neredeyse tüm üyelerinin ne anlama geldiğini anlatmıştı.

baloya gelmek için. Mary daha birkaç yıl önce evdeki toplantılar sırasında hanımlara hizmet eden bir kızdı. O zamanlar tüm hanımlar ona çok büyük görünmüştü ve şimdi buradaydılar, onu topluma kabul etmek için yardım ediyorlardı.

Bu düşünce gözlerini yaşarttı.

"Oh, Bak, var. Johnny ve Lordum
Blackwell," Jo haykırdı.

Bay Seymour'la birlikte kalabalığın arasından ilerleyen Henry'yi görünce Mary'nin nabızı hızlandı.

"Kolyem düz mü?" Jo tısladı. "Evet, elbette," dedi Mary.

"Teşekkür ederim." Jo ona mahcup bir bakış attı. "Sadece... artık Vikont'la evlendiğine göre, Johnny ve benim bir şansımız var. Babam onaylamayacak, ama Büyükanne'nin onayını alabilirsem, o da kabul edecektir."

Mary'nin Grand-mère'in oldukça korkutucu bir markiz olduğunu anlaması bir anını aldı.

Jo'nun kolunu sıkmak için sadece zamanı vardı ve sonra beyefendiler peşlerine düştü.

Bay Seymour Jo'ya doğru yürüdü ve elinin üzerine eğildi. "Leydi Joanna, bu gece tek kelimeyle ıslı ıslırsınız. Benimle dans eder misiniz?"

"Elbette, Efendim." Jo dedi ile Övgüye değer Yüzünü aydınlatan geniş gülümseme onu ele veriyordu. Bay Seymour, Jo'nun elini dirseğine sıkıştırırken ona gülümsedi. Başını kaldırdı ve neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi Mary'ye göz kırparak, "İyi akşamlar Leydi Cecilia. İzninizle Sosyeteye girişinizde size iltifat ediyor mu?"

"Teşekkür ederim efendim," diye cevap verdi Mary, dudaklarının seğirmesini engellemeye çalışarak. Sosyal nezaket kuralları yerine getirildikten sonra Bay Seymour başıyla selam verdi ve kıkırdayan Jo'yu aniden yanından uzaklaştırdı.

"Nasılsın?" Henry onun yanında mırıldandı, sesi etraflarındaki insanların duyamayacağı kadar kısıktı.

Mary utanarak başını eğdi. Henry ona portakal bahçesini gösterip dünyasını altüst ettiğinden beri onunla yalnız konuşamamıştı. Balo hazırlıkları, provalar ve dersler tüm zamanını almıştı.

Çok acı vericiydi. Tek düşünebildiği, adamın onu portakal bahçesinde nasıl tuttuğuydu. Ağzı, elleri.

Ve bunun yanı sıra, kendini günde yarım düzine kez onunla konuşmak isterken buldu. Bir güvercin görüyor ve ona sözde kuş hobisi hakkında takılmak istiyordu. Sevdiği bir kitabın yeni baskısını duyuyor ve onun fikrini almak istiyordu.

Bazen sadece onunla oturmak isterdi.

Onun varlığı bile gülümsemesine neden oldu ve birdenbire kız kardeşine ve onun kıkırdamalarına mükemmel bir sempati duymaya başladı.

"İyiyim," diye cevap verdi, ona yan gözle bakarak. "Peki ya siz lordum?"

"Sonunda seni gördüğüme sevindim," diye cevap verdi. Elini uzattı. "Benimle dans eder misiniz leydim?"

Parmaklarını onun avucuna yerleştirdi ve eğer titriyorlarsa, bunun sadece o ve o farkındaydı.

Bir dizi hanımefendi ve beyefendi dans için toplanmaya başlamıştı bile. Mary içini çekti ve tüm adımları hatırlayıp kendini utandırmamayı umdu.

Ancak müzik başladığında, vücudunun nasıl hareket edeceğini biliyor gibi görüldüğünü keşfetmekten memnun oldu. İlk birkaç saniyeden sonra konsantre olmayı ve zihinsel olarak adımları saymayı bırakıp sadece dansın tadını çıkarabildi.

Eğlenceliydi.

Angrove House'a gelmeden önce hiç dans etmemişti. Neden dans etsin ki? Yetimhanede bulaşık yıkayacak yaşa geldiğinden beri çalışan fakir bir kızdı. İzin günlerini ve bir gün, Tanrı'nın izniyle, kendi seviyesinde bir adamla tanışmayı dört gözle beklemişti.

Ama öldüğü güne kadar çalışmaktan başka bir şey yapacağını hiç düşünmemişti. Londra'daki -İngiltere'deki- çoğu insan

sonuçta öyle yaptı.

Ama şimdi büyük bir balo salonundaydı, hayatında gördüğü en güzel elbisenin içinde, bir kontluğun varisinin ve daha da önemlisi evleneceği adamın etrafında yavaşça dönüyordu.

Gerçekleşen bir peri masalı gibiydi.

Tekrar bir araya geldiklerinde Henry o yıkıcı gamzeleriyle ona sıırttı. "Mutlu görünüyorsun."

Avuçlarını birleştirip birbirlerinin etrafında yürürken ona gülümsedi. "Öyleyim."

Sanki balo salonunun ortasında, herkesin gözü önünde onu öpecekmiş gibi yaklaştı ve kadın onu durdurmadı.

Yüzünü onunkine doğru kaldırdı. Seyircileri olup olmaması umurunda değildi. Kendi küçük dünyalarındaydılar.

Henry Mary'nin elini havada tutmuş, onunla birlikte hanımefendiler ve beyefendilerden oluşan bir sıraya doğru ilerlemeye başlamıştı ki, balo salonunun ana kapısından bir bağırış duyuldu. Mary ayağa kalktı. Önce -çılgınca- birinin onların flörtüne itiraz ettiğini düşündü.

Sonra bir kadın kalabalığı yararak yaklaştı. Düz gri bir elbise ve şal giymişti, düzgün ve temizdi ama balo elbisesi değildi. Mary'nin birkaç hafta önce giymiş olabileceği bir elbiseydi.

Müzik durdu. İnsanlar dönüp baktı.

Kadın durdu ve Mary onun yüzüne iyice bakabildi. Kendisininmiş.

Kalbi duracak gibiydi.

Kadın çenesini kaldırdı ve net bir sesle, "Ben gerçek Leydi Cecilia'yım," dedi.

On Birinci Bölüm

Altıncı gün, prensin kendisini kıyıda bulan genç kızla nişanlandığını duyurmasıyla krallıkta büyük bir heyecan yaşandı. Clio hakkında her şeyi unutmuştu. O gece Triton'un kollarında ağladı, güzel kuyruğunu onu olduğu gibi göremeyen bir adam için terk edecek kadar aptal olduğu için harap oldu.

Ama Triton endişeliydi. Prens yarın Clio'yu öpmezse.... onun hayatının mahvolacağını biliyordu.

-Meraklı Denizkızı'ndan

Henry kalabalık oturma odasının bir kenarında durup Mary'yi izledi.

Onun

Mary'si.

Nişanlısı.

Sevdiği kadın.

Sırtından aşağı terler süzüldü. Baloyu dramatik bir şekilde yarıda kesen kadın mermer şöminenin yanında durmuş, köşeye sıkışmış bir geyik gibi görünüyordu. Gri peruklu zayıf bir genç adam onun yanındaydı, çenesi korkmuş ama kararlıymış gibi yukarı kalkmıştı.

Normalde ikisine de sempati duyardı ama bu kadın Mary'yi ondan almaya çalışıyordu.

"Sessizlik." Bu tek kelime Lord Caire tarafından söylendi. Herkes ona döndü.

Joanna gözyaşları içinde koltuklardan birinde Seymour'un üzerine kapanmıştı. Lord ve Leydi Angrove, Joanna'nın arkasında duruyordu; yaşlı Markiz ise tek başına bir sandalyede oturuyordu, kara gözleri hareketsiz ve dikkatliydi. Leydi Caire yanında oturan Mary'nin elini tuttu. Keating Kontu ve annesi Kate ve Becca'nın yanında oturuyorlardı, babaları ise neredeyse küplere binmiş gibiydi. Çünkü

Nedense Fitzgerald ve karısı da odadaydı ve tek başlarına oturuyorlardı. Henry onların neden orada olduklarından bile emin değildi ama diğerlerini oturma odasına kadar takip etmiş olmalıydılar. Angrove Kontu balo salonunda toplananlara, ailenin Cecilia olduğunu iddia eden kadınla ilgilenmek üzere çekileceğini duyurmuştu.

"Şimdi," dedi Caire oda sessizleştğinde. Eski işvereni olarak Mary'nin adına konuşuyor gibiydi. "Bu gizemi tartışalım." Şöminenin yanında duran kadına döndü. "Siz kimsiniz?"

Çenesini kaldırdı ve o anda Mary'ye çok benziyordu. "Ben Cecilia Albright."

"O zaman neden bundan önce ortaya çıkmadın?" Henry tersledi.

"BEN..." Bileğinden bir iple sarkan küçük bir çantayı karıştırdı ve bir mektup çıkardı. "Bunu bir hafta önce aldım. Cecilia Albright olduğum yazıyor. Bebekken çalınmışım ve Lesser Inchwood'un papazının yanına bırakılmışım." Yutkundu ve odaya baktı. "En azından bu kısmı doğru. Babam papazdı ve ben bebekken onun kilisesinin kapısına bırakılmışım. Köydeki herkes bunu bilir. O ve karısı beni nazikçe evlat edinmişler ama tabii ki benim düşmüş bir kadının çocuğu olduğumu düşünmüşler."

Mektup elinde sallandı.

Henry, Lord ve Leydi Angrove'a baktı ama donup kalmış gibiydiler. Caire belli ki arkasına yaslanıp olanları izlemeyi tercih etmişti.

Henry öne çıktı ve mektubu kızın elinden yavaşça aldı. Mektuba baktı ve okudu:

Yirmi yıl önce seni kilisenin merdivenlerinde terk ettim çünkü benden istediğini yapamadım. Bu günaha daha fazla katlanamam. Sen Lord ve Leydi Angrove'un ilk doğan gerçek kızısn.

İmza karalanmış: Bir arkadaş.

Henry başını kaldırıp kıza baktı. "Sanırım bir Albright olduğunuz çok açık." Kont'a ve karısına baktı, sonra tekrar kıza döndü. "Ama bu sizin Leydi Cecilia olduğunuzun kanıtı değil."

Leydi Angrove doğruldu ve ağır bir sesle, "Leydi Cecilia'nın kim olduğunu kanıtlamanın bir yolu var. Erkek ebe, Cecilia'm doğduğunda üzerinde forseps kullanmış. Derisini yırttı ve bir yara izi bıraktı." Elini kaldırarak sol kulağının hemen arkasından başına dokundu. "İşte."

Henry mektubu Kont'a verdikten sonra Mary'nin yanına geçti. Onun diğer iki kadınınkine çok benzeyen iri kahverengi gözlerine baktı.

Ve tamamen farklıydı.

"Alabilir miyim?" diye sordu.

Sarsılarak başını salladı ve başını eğdi.

Kulağının arkasına bakmak için eğildi. Saçlarını kenara itti, parmaklarını kafa derisinde gezdirdi. Yavaşça başını çevirdi, göz göze gelmeden diğer tarafını kontrol etti. Belki de Leydi Angrove hangi taraf olduğu konusunda yanılıyordu...

Ama hayır.

Hiçbir şey yoktu. Cildi kusursuz bir şekilde lekesizdi.

Henry doğruldu, sanki ölümcül bir darbe almış ama henüz kanamaya başlamamış gibi hissediyordu.

Mary gözlerini kapadı ve yüzünü Leydi Caire'in boynuna gömdü.

Şöminenin başındaki kadına döndü.

Müstakbel karısı olabilecek kadın.

"Senin böyle bir yaran var mı?" diye sordu, sesi hissettiğinden çok daha sakindi.

"Evet." Heyecanla gülümsedi. "Bak. İşte burada."

Kulağının arkasını örten saçlarını kenara itti ve döndü.

İşte oradaydı, hilal şeklinde mor bir yara izi, sadece başparmağının ucu büyüklüğündeydi.

Gerçekten çok küçük bir şey.

Saçlarının dökülmesine izin verdi ve Leydi Angrove'a bakmadan önce arkasındaki adama göz attı. "Öyleyim, değil mi? Gerçekten öyleyim."

Leydi Cecilia!"

Markiz ilk kez konuşarak, "Öyle görünüyor," dedi. Mary'ye baktı ve bir an için yüzünde kısa bir pişmanlık ifadesi belirdi. Sonra çenesini sıkılaştırdı. "Bu jel Angrove'un piçlerinden biri olmalı."

"Ah, canım benim." Leydi Angrove üzüntüyle Mary'ye baktı. "Sana çok düşkün oldum."

"Henry," diye fısıldadı Kate.

İçine sindiremedi. Düşünemiyordu. Mary'ye baktı ama Mary ona bakmadı.

"Bu çok saçma!" Bu ünlem Fitzgerald'dan geldi, hem de herkesten.

Herkes ona bakmak için döndü.

Ayakta duruyordu, yüzünü bir tür güçlü duygu kaplamıştı. "Bu nasıl Cecilia olabilir? İkisinden biri nasıl Cecilia olabilir? O daha bebekken öldü! O öldü."

Bir anlık şaşkın bir sessizlikten sonra Caire başını bir fareyi gören şahin gibi dikkatle ona çevirdi. "Nereden biliyorsun?"

"I..." Fitzgerald ağzını açtı. Kapadı. Odaya baktı. "Ben-"

"Bunu yapamazdım!" Lillian Fitzgerald aniden ağladı. "Bir bebeği öldürmek! Bu çok fazla bir şeydi. Lancelot bana ne yapmamı söylerse söylesin yapamazdım. Onun yerine onu kilisenin merdivenlerine bıraktım ve sonra..."

Yüksek sesle hıçkırırken sözlerinin geri kalanı boğuldu. Lord Angrove ayağa kalktı ve titreyen parmağıyla Fitzgerald'ı işaret etti.

"Sen. Kaçırılma olayının arkasında sen mi vardın?" Fitzgerald kapıya doğru hamle yaptı.

Ama Henry onun yoluna çıktı. Fitzgerald'ı çenesine indirdiği bir yumrukla durdurdu.

Yaşlı adam geriye doğru yere düştü.

Henry ayağını kaldırdı ve tam adamın boğazına dayadı. Piçin üzerine eğildi ve hırladı, "Nişanlımı öldürmeye mi çalıştın?"

Fitzgerald ayağını hafifçe kaldırına kadar tılandı. "Ben-"

"Evet," dedi Lillian Fitzgerald ıslak bir sesle. "Mektubu bu yüzden gerçek Cecilia'ya gönderdim. Kim olduğunu bilmiyorum" -Mary'ye baktı- "ama bir masumu öldürmesine izin veremezdim. Kilisenin bir adamı olması gerekiyordu ve tüm bunlar, tüm bunlar cemaatin yaşamasını istediği içindi."

"Sen neden bahsediyorsun?" Henry bakışlarını Fitzgerald'dan hiç ayırmadan sordu.

Seymour odadan sıvıştı.

Markiz sinirli bir ses çıkardı. "Yüce Tanrım. Kız kardeşimin mirası."

O sırada kafasını kaldırdı.

Yaşlı kadın başını salladı. "Matilda kızımın ilk kızına küçük bir ev ve mülk bıraktı. O sırada Martha'nın ikizlere hamile olduğunu bilmiyordu, tabii bebeklerin cinsiyetini de." Markiz sabırsız bir şekilde elini salladı. "Vasiyetinde bebeğin kız olmaması ya da reşit olmadan ölmesi halinde evin yeğenimiz Lancelot'a kalacağını belirttiğini söylemek yeterli. Ne yazık ki vasiyetnamede sadece en büyük kızın miras alabileceği açıkça belirtilmişti, bu yüzden Joanna hemen mirastan mahrum bırakıldı. Kız kardeşimin sonlara doğru akıllı başından gitmişti. Miras Lancelot'a kaldı." Yerde inleyen adama baktı. "Ve toprakla birlikte, kilisenin geçimini sahibinin seçtiği bir papaza verme olanağı da geldi."

"Bebek geri gelmeyince Fitzgerald'a miras kaldı," dedi Leydi Angrove merakla. "Bunu hiç düşünmemiştik. Arazi ve ev çok küçük, fazla bir değeri de yok."

Lillian Fitzgerald ağırbaşlı bir tavırla, "Sizin için belki leydim," dedi. "Fakir akrabalar olarak bizim için yaşamak her şeydi."

Seymour üç uşakla döndü. İkisi Fitzgerald'ı aralarına alırken, üçüncüsü Bayan Fitzgerald'ın koluna girdi. Tekrar ağlamaya başladı.

Angrove Kontu uşaklara ayrılırken, "Onları koruyun," diye talimat verdi. Başını iki yana salladı. "Yargıcı çağırıp onları suçlatacağım. Adam kaçıрма. Hırsızlık. Kızımı öldürmeye teşebbüs."

"O halde bu kadın gerçekten Cecilia," dedi Keating Kontu. Sonunda babam konuştu.

Henry'nin başı ona doğru sallandı.

Babası her zamanki gibi acımasızca ona baktı. "Bu kız senin nişanlın."

Henry dişlerini gösterdi. "Cehenneme kadar yolu var." Kont kaşlarını çattı.

"Şimdi bak, evlat."

"Oh, ama... ama onunla evlenemem," Cecilia-gerçek Cecilia -dedi. "Ben zaten evliyim."

Bütün başlar ona döndü.

Titreyerek gülümsedi ve kolunu, bunca zamandır yanında duran genç adamın koluyla birleştirdi. "Hubert'e. Hubert Waffling. Daha geçen bahar evlendik."

Markiz'in gözleri kısıldı.

Waffling aniden konuştu -belki de Markiz'in onun yerine geçme düşüncesini engellemek için. "Ve o hamile." Karısına baktı, oldukça sade yüzünde apaçık bir sevgi ifadesi vardı. "Bizim çocuğumuz."

Keating Kontu ayağa kalktı, ellerini yumruk yapıp Henry'ye baktı. "O zaman Leydi Joanna. Kız kardeşiyle evleneceksin."

Joanna aniden ayağa kalktı ve odadan çıktı. Seymour, Henry'nin arkadaşının yüzünde gördüğünü hatırlayabildiği en düşmanca bakışı Kont'a fırlattı ve onu takip etti.

Henry babasına baktı.

Yaşlı adam kaşlarını çattı. "Beni dinle, evlat."

Pişman olacağı bir şey söylemeden şu anda babasıyla konuşamazdı.

Mary'ye gitmek için döndü.

Ama o, Lord ve Leydi Caire gitmişlerdi.

Mary, Caire arabası Londra gecesinde ilerlerken, her zaman gerçek olamayacak kadar güzeldi, diye düşündü kayıtsızca. O bir peri masalı kadını, bir aristokrat, sevgi dolu bir ailenin kızı, Henry'nin nişanlısı değildi.

O sadece sıradan bir Mary Whitsun'dı, bir yetimhane basamağına bir çöp gibi bırakılmış kimsesiz bir çocuk. Her şey gerçekten bir rüyaydı.

"Bence döndüğümüzde bir fincan sıcak çay içelim," dedi Leydi Caire nazikçe. "Bir fincan çaydan sonra kendimi hep daha iyi hissederim."

Mary, hanımının endişeli bir ifadeyle kendisine baktığının farkındaydı ama ona cevap verecek kelimeleri bulamıyordu.

Leydi Caire onun elini tuttu. Mary ve Leydi Caire arabanın aynı tarafında oturuyorlardı, Lord Caire ise onların karşısında sessiz bir varlık olarak duruyordu. Yanında annesi, yaşlı Leydi Caire oturuyordu; yetmişine yaklaşan gösterişli bir kadındı.

Dedi ki, "Angrove belli ki Mary'nin babası. Destek için ona başvurmalı."

"Ah," dedi Mary. Bu konu hakkında hiç düşünmemişti ama şimdi düşününce her şey apaçık ortadaydı. "Metreslerinden biri tarafından evde bırakılmış olmalıyım."

Genç Leydi Caire onun elini sıktı. "Muhtemelen, yine de asla kesin olarak bilemeyebiliriz." Kaşları birbirine yaklaştı. "Seni kabul etmesini sağlamaya çalışmak ister misin?"

Mary hemen, "Hayır leydim," diye cevap verdi. Lord Angrove onun meşru kızı olduğunu düşündüğü zamanlarda bile soğuk bir adamdı. Şimdi onun piçi olduğu apaçık ortadayken nasıl davranacağını düşünmek istemiyordu.

Yoksul bir hizmetçi olabilirdi ama gururu vardı.

Yaşlı Leydi Caire boğazını nazikçe temizledi. "Kış için Paris'e gitmeyi düşünüyorum. Belki Mary Whitsun da bana eşlik edebilir."

"Kulağa hoş bir plan gibi geliyor," dedi genç Leydi Caire kararsızca. Mary'ye bir bakış attı. "Tabii ki şu anda bir karar vermenize gerek yok."

Lord Caire kıpırdandı. "Lord Blackwell, Fitzgerald'ı sizi öldürmeye çalışmakla suçlarken ne demek istedi?"

"Oh," diye fısıldadı Mary, farkına vararak. "Başından beri benim peşimde olmalıydı."

"Ne var canım?" diye sordu yaşlı Leydi Caire öne doğru eğilerek.

Mary nefes aldı. "Henry..." Yutkundu. Bir bakıcı bir Vikont'a kendi ismiyle hitap etmemeliydi. "Yani, Lord Blackwell ve ben vurulduk. İki kez. Leydimin hizmetçisi kolundan vuruldu. Hâlâ iyileşmedi." Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Lane artık onun hizmetçisi değildi. Hizmetçilik merdiveninde bir leydinin hizmetçisinden daha aşağılara düşmüştü. "O benim için endişelenirken, birinin Vikont'u öldürmeye çalıştığını düşündüm." Henry'nin endişesini hatırlayınca neredeyse gözleri yaşaracaktı ama onları bastırdı. "Sanırım Lord Blackwell haklıydı. O adam -Bay Fitzgerald- beni öldürmeye çalışıyordu. Ne garip."

Bu düşünceyle küçük bir ürperti duydu ama aslında tüm bunlar o gece olan diğer her şeyin gölgesinde kalmıştı.

Genç Leydi Caire, Lord Caire'e endişeli bir bakış fırlattı. "Hayatım, bize söylemeliydin. Eminim Angrove Kontu'nun evinde yaşamamanın bu kadar tehlikeli olduğunu bilmiyorduk."

"Ama öyle değildi," diye itiraz etti hemen. "Leydi Angrove bana çok iyi davrandı ve kız kardeşim-" Sözünü aniden kesti. Jo artık onun kız kardeşi değildi, değil mi? "Leydi Joanna çok ama çok tatlıydı," diye fısıltıyla bitirdi.

Leydi Caire kolunu Mary'nin omuzlarına doladı.

Leydi Caire'in sıcaklığına yaslandı. Normalde asla Lord ve Leydi Caire'in arabasına binmezdi. O bir bakıcıydı. Hizmetçiydi, Leydi Caire ona karşı ne kadar nazik ve sevgi dolu olursa olsun.

Gözyaşlarını geri kırarken kendine bunun önemli olmadığını söylemeye çalıştı. Daha önce bir hizmetkârdı ve buna geri dönebilirdi. Geri dönebileceği bir pozisyonu olduğu için şanslıydı. Londra'daki pek çok kızın yoktu.

Gerçekten şanslıydı. Bir işi, yemeği ve başını sokacak bir yeri vardı. Nazik bir hanımı ve bakması gereken sevimli çocukları vardı.

Gerçek hayatta bakıcılar kontların oğullarıyla evlenmezdi. Henry onun için sonsuza dek kaybolmuştu.

Peki bu?

Bu onun kalbini kırdı.

On İkinci Bölüm

Ertesi gün Triton saraya ve taht odasına girdi. Prens nişanlısıyla oturmuş, ona bir kez daha kendisini kurtardığı için ne kadar cesur olduğunu söylerken, Clio kederli bir şekilde yanında duruyordu. Triton bu manzara karşısında gözlerini devirdi. Prensi omuzlarından tutup kaldırdı ve Clio'nun kollarına itti; öyle ki prensin ağzı Clio'nun dudaklarına değecek kadar sertti....

-Meraklı Denizkızı'ndan

Henry birkaç dakika sonra Keating House'un önünde atından inerken arkasında nal sesleri duydu.

Tam Seymour yanaşırken döndü. Diğer adam onu doğrudan balodan takip etmiş olmalıydı. Keating ailesinin geri kalanını taşıyan araba daha eve varmamıştı bile.

"Blackwell," diye selamladı Seymour onu atından inerken alışılmadık bir ciddiyetle. "Konuşabilir miyiz?"

"Tabii ki."

Henry eve doğru ilerledi, Phillips'i başıyla selamlayarak geçti ve merdivenlerden yukarı çıkıp kütüphaneye girdi. Doğruca masanın üzerinde duran sürahiye gitti ve içindeki kehribar rengi sıvıyı iki bardağa boşalttı.

Döndü ve bir tanesini dünyadaki en eski arkadaşına uzattı.

"Teşekkürler." Seymour uzun bir yudum aldı, yutkunmak için durakladı ve sonra Henry'ye baktı. "Onu almana izin veremem. Joanna'ya yıllardır aşığım, sanırım bunu biliyorsun."

"Evet," dedi Henry. İkisi arasındaki aşkı görmemesi için kör bir aptal olması gerekirdi. Bunu hiç konuşmamışlardı. Aristokraside böyle bir şey olmamalıydı. A

Adamın en iyi arkadaşının karısıyla evlenmesi ve tek kelime etmemesi gerekiyordu.

Henry içkisini yudumlarken yüzünü buruşturdu. Ne kadar aptallardı.

"Mesele şu ki," diye devam etti Seymour. "Cecilia bulunduğunda her şey değişti. Joanna'ya nasıl hissettiğimi söyleyebildim. O da bana, şaşırtıcı bir şekilde, onun için doğru erkeğin ben olduğumu söyleyebildi. Planlar yaptık. Ve Cecilia'nın düşündüğümüz kişi olmamasının bu hisleri değiştirmediğini fark ettim. O planları. O benim, Blackwell. Sana üzgün olduğumu bile söyleyemem."

"Sen de öyle," diye cevap verdi Henry. "Nişanı uzun zaman önce bozmalı ve kontları lanetlemeliydim. Doğal olarak Joanna'yla evlenmelisin."

"Teşekkür ederim." Seymour'un büyüleyici, orantısız gülümsemesi yüzüne yayıldı ve aniden Henry'yi kucakladı. "Tanrım. Teşekkür ederim, Blackwell."

Henry de ona sarıldı ve sonra geri çekildi. "Angrove bundan hoşlanmayacak, biliyorsun."

Seymour göz kırptı. "Bu yüzden ona bir oldubitti sunacağız. Bu gece yanından ayrılmadan önce Joanna'ya eşyalarını toplamasını söyledim. Kaçacağız. Majestelerinin ordusunda bir görev satın aldım ve en azından babası gelene kadar başını sokacak bir çatı sağlayacağım."

Henry başını salladı. Bu çılgınca bir plandı ama bir kontun kızıyla kaçmayı başarabilecek biri varsa o da Seymour'du. "İyi şanslar. Korkarım buna ihtiyacın olacak."

"Teşekkür ederim." Seymour bardağını bıraktı ve tereddüt etmeden önce kapıya doğru döndü. Omzunun üzerinden Henry'ye baktı. "Önce seninle işleri yoluna koymadan ortadan kaybolamazdım. Hepimiz iyiyiz, değil mi?"

"Her zaman," diye yanıtladı Henry. "Yardıma ihtiyacın olursa bana yazacak mısın?"

Seymour başını salladı ve el salladı, sonra da kapıdan çıktı. Henry bardağındaki konyağın geri kalanını da yuttu.

Kütüphanenin kapısı tekrar açıldı ve Kate kafasını içeri uzattı. "İşte buradasın." Kate içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı, sonra da kapıya yaslandı. "Nasılsın?"

Henry omuz silkti. Kalbinin kırılmasının nasıl bir his olduğunu nasıl açıklayabilirdi ki? "İyi değil."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Annem ağlıyor ve Becca da yatak odasında saklanıyor." Başını kaldırıp ona baktı. "Cecilia'yı ya da her kimse onu çok severdim."

"Mary," dedi ve onun adını söylemek bile kendisini biraz daha iyi hissetmesini sağladı. "Adı Mary Whatsun."

Kate dudağını ısırdı. "Ne yapacaksın?"

İçini çekti ve bardağını yere bıraktı. "Ne yapmalıyım. Babam nerede?"

"Çalışma odasında." Onun açması için kapıdan uzaklaştı. "Henry?"

Durakladı, eli kapı kolundaydı ve ona baktı.

Ellerini göğsünde kavuşturdu. "Ne olursa olsun, lütfen Becca'nın, annemin ve benim seni çok sevdiğimizi bil."

"Ve ben de hepiniz." Ona doğru bir adım attı ve alnına vurdu, sonra endişeli gözlerine baktı. "Hazırlıklı olsanız iyi olur."

Bununla birlikte babasıyla yüzleşmeye gitti.

Kontu çalışma odasının geniş alanında volta atarken buldu - oda evin bir tarafı boyunca uzanıyordu ve aslında kütüphane olması gerekiyordu ama babam uzun zaman önce burayı kendine almıştı.

Henry odaya girer girmez Kont, "Yarın öğleden sonra Joanna'yı ziyaret etmeni istiyorum," dedi. "Ona çiçek ve küçük bir hediye götür. Keating arması açıkça görünecek şekilde arabamı aldığınızdan emin olun. Hemen harekete geçerseniz dedikoduların çoğunu önleyebiliriz."

Henry, "Bu planda tek bir sorun var," diye söylendi. "Joanna'yla evlenmeyeceğim."

Babası durdu ve ona ters ters baktı. "Henry-"

Henry sessizce ama kararlılıkla, "Hayır," dedi. "Beni Joanna'yla evlenmeye zorlayamazsın. Bunu kabul etmekten aciz görünüyorsun. Belki de bu benim hatam. Hayatım boyunca bu saçma anlaşmalı evliliğe boyun eğdim. Artık bırakmamın zamanı geldi de geçiyor."

Babasının yüzü öfkeyle doldu. "Seninle ilişkiyi keseceğim! Üç aylık harçlığını kaybedeceksin ve seni mirasçının evinden dışarı atacağım. Ben ölene kadar yaşayacak tek bir kuruşun bile olmayacak ve bu dünyayı onlarca yıl terk etmeye niyetim yok."

Henry içtenlikle, "Umarım öyle değildir," diye cevap verdi. "Ve ben kararımı, benimle ilişkiyi keseceğinizi bilerek verdim. Parayı kaybedebilirim ama kaynaksız değilim." Kapıya doğru döndü. "Güle güle, baba."

"Sen delisin!" diye bağırdı Earl neredeyse arkasından. "Bu kadar çok şey kaybetmeye değecek ne olabilir ki?"

Henry dönüp babasına baktı. "Sevgiler."

Kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Ertesi sabah Mary Caire House'un bahçesinde oturmuş, sözde Annalise ve Toby ile ilgileniyordu. Gerçekte ise hem Mary Thames hem de Mary Whitsun Caire House'dan ayrıldığında işe alınan yeni bakıcı Mary'nin varlığını gereksiz kılıyordu. Leydi Caire Mary'nin her şeyden sonra birkaç gün dinlenmesini sağlamaya çalışmıştı ama Mary işine dönmekte ısrar etmişti. Leydi Caire itiraz etmemişti ama yeni bakıcının gitmesine de izin vermemişti.

Mary kendini aşağılanmış hissetmeli ya da konumu hakkında endişelenmeli...

Gerçekten de içinde umursayacak bir şey bulamıyordu. "Mary?"

Annalise'in yumuşak sesine baktı ve kıza gülümsemeye çalıştı. "Evet?"

"Toby senin için bir çiçek seçti," dedi Annalise. Kardeşinin elinden tutmuştu ve Toby'nin elinde solmaya yüz tutmuş bir demet Michaelmas papatyası vardı. Sanki bitkiden koparılmış gibi görünüyorlardı.

Toby ona sırtıttı, tombul yanakları buruşmuş, gözleri neredeyse kapanmıştı. "Mimi."

Mary gözlerinin yaşardığını hissetti. "Teşekkür ederim Toby." Küçük çocuğun uzattığı çiçekleri elinden aldı.

Annalise büyük kız kardeş dürüstlüğüyle, "Bahçıvan Bob çok kızacak," diye gözlemlledi. Yüz ifadesi şiddetle kararlı bir hal aldı. "Ama bu ne benim ne de Toby'nin umurunda olacak. Senin yeniden mutlu olmanı istiyoruz."

Mary bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki -ne olduğunu tam olarak bilmiyordu- evin arka kapısı açıldı.

Henry yüzü asık, çakıllı patikadan aşağı doğru yürüdü.

"Kim o?" Annalise sordu, bir yandan da

Mary Thames ayağa kalktı ve parlak bir sesle, "Hadi çay içmeye gidelim, olur mu?" dedi.

"Ama kim o?" Annalise huysuzlanarak sordu. "Mary Whatsun'a zarar mı verecek?"

Mary öyle olmamasını umuyordu ama öyle olmasından da çok korkuyordu. Henry'nin vedalaşmak için geldiğini bilmenin acısıyla yaklaşmasını izledi.

Bunu atlatabilirdi.

Mary Thames ve yeni bakıcı çocukları içeri çağırdı ve sonra bahçede sadece ikisi kaldı.

Mary ellerini kucağında birleştirdi ve hoş bir şeyler düşünmeye çalıştı.

Henry onun önünde diz çöktü.

Gözlerini kırptırdı.

"Evlen benimle," dedi adam ve kadın şaşkınlıkla güneşte çok mu oturduğunu merak etti. "Babam beni evlatlıktan reddetti ama annemin amcasından kalan biraz param ve küçük bir evim var. Bunun gibi değil" -arkasından Caire Evi'nin genişliğini işaret etti- "ama yaşanabilir. Kısraklarımı ve arabamı satabilirim ve sekretere ihtiyacı olan bir okul arkadaşım var. Çalışabilirim. Zengin olmayacağız ama bir hizmetçi ve bir aşçı tutabilirim."

"Henry," diye nefes nefese kaldı. "Kısraklarını satmak zorunda değilsin."

"İstiyorum," dedi, ellerini kavrayıp dudaklarına götürerek. "Yapıyorum çünkü sana ihtiyacım var Mary, şimdi ve sonsuza dek. Sanırım seninle tanışmadan önce gerçekten yaşamıyordum, sadece günlerimi geçiriyordum. Beni uyandırdın, dünyayı yeni bir ışıkla görmemi sağladın. Kısraklarım sadece bir mal. Sen, sen benim kalbim ve ruhumsun. Seni seviyorum."

Gözyaşları gözlerinden taşıp yanaklarından aşağı süzülürken usulca, "Ah," dedi. "Oh, Henry, evet."

Sözcükler ağzından daha yeni çıkmıştı ki, Caire House'un bahçesinin güneş ışığı altında adam ayağa fırlayıp onu öpmeye başladı. Kollarını ona doladı ve sanki kaçmasından korkuyormuş gibi sıkıca sarıldı.

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı onun dudaklarına karşı. "Lütfen beni asla bırakma, önümüzdeki yıllar ne kadar zor olursa olsun. Hayatını mükemmelleştirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Zaten öyle." Avuçlarıyla onun yüzünü çerçeveledi. "Çünkü seni seviyorum."

Sonsöz

Tabii ki tek gereken buydu.

"Ah!" dedi Clio, Prens muhafızlarını çağırıp tahtına geri dönmeye çalışırken bile.

Gitmek için iyi bir zaman gibi görünüyordu, bu yüzden Triton onun elinden tutup onunla birlikte saraydan dışarı koştuğunda Clio itiraz etmedi. Aceleyle yola ve denize doğru geri döndüler.

Oraya vardığında, Clio dalgaların içine daldı ve hemen karadaki bacakları güzel balık kuyruğuna dönüştü. Yüksek sesle güldü ve aniden Triton'un yanında olmadığını fark edene kadar kuyruğunu sallayarak bir daire çizdi. Bu çok garipti. Triton her zaman onunlaydı. Her zaman onu korurdu. Telaşla etrafına bakındı ama görünürde yoktu. Gittikçe daha geniş daireler çizerek onu aradı, bir yandan da yanından nasıl yüzerek geçmiş olabileceğini merak ediyordu. Onu nasıl görmemiş olabileceğini. Sonunda Deniz Kralı'nın sarayına doğru yüzmüş ama Triton orada da yokmuş.

Sonra Clio'nun aklına korkunç bir düşünce geldi. Ya Triton onu denize kadar hiç takip etmemiş olsaydı? Dalgaların arasından yukarı baktı ve güneşin batmaya başladığını gördü. Işık gökyüzünden çok uzaklara süzülürken Clio kıyıya doğru olabildiğince hızlı yüzdü.

Sonunda sahile vardığında, Triton'u kumların üzerinde gördü. Ama bir şeyler çok yanlıştı. Yere yığılmıştı ve hala kara bacakları vardı.

"Triton!" diye seslendi. "Triton, denize gel!"

Bir an için onun ölmüş olabileceğinden korktu. Ama sonra başını kaldırdı ve ona doğru baktı. Mercan rengi teni gitmişti. Onun yerine yüzü gri ve çizgilerle kaplıydı. Saçları da ağarmıştı. Kadın onu izlerken, adam titreyen kollarının üzerinde doğruldu ve kadının beklediği suya doğru sürünmeye başladı.

Clio anlayamıyordu. Triton denizlerdeki en güçlü varlıktı, köpekbalıklarından ve dev ahtapotlardan daha güçlüydü. Onu yürüyemeyecek kadar dibe çeken ne olabilirdi?

Tekrar seslendi ama Triton cevap vermedi. Deniz yeşili gözleriyle ona baktı ve sonunda dalgaların üzerine gelene kadar inatla ona doğru sürünmeye devam etti. O zaman bile, deniz suyu göğsünü ve kara bacaklarını yaladığında, balık kuyruğunu geri kazanamadı.

Clio ona doğru yüzdü ve başını ellerinin arasına aldı. "Triton! Ne oldu?"

Ama konuşmadı. Sadece ona baktı... ve gözlerini devirdi.

Ağlamaya başladı çünkü adamın yüzündeki son renk de kayboluyordu. Başını eğdi ve onu öptü, gözyaşlarının tuzu dudaklarının arasında denizin tuzuna karıştı.

Ve onu öperken, Triton titreyerek büyük bir nefes aldı. Birdenbire kara bacakları sevimli balık kuyruğuna dönüştü ve yüzüne mercan rengi geri geldi.

Clio şaşkınlıkla ona baktı. "Ne oldu böyle?"

"Çok basit," dedi Triton huysuzca. "Ben de Deniz Büyücüsü'yle seninle aynı pazarlığı yaptım, tek bir farkla: Yedinci günün sonuna kadar beni öpmen gerekiyordu, yoksa ölecektim."

Clio düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "Bu tamamen aptalca bir pazarlık.

Ya prensle kalsaydım?"

Triton omuz silkti. "Sanırım ölmüş olurdum."

Gözlerini devirdi. "İyi ki yapmadın, çünkü seni sevdiğimi keşfettim."

"Bu durumda, bence benimle evlenmeli ve benimle büyük maceralara atılmalısın," dedi Triton. "Çünkü seni başından beri seviyordum."

O da öyle yaptı ve dalgaların altında sonsuza dek mutlu yaşadılar.

-Meraklı Denizkızı'ndan

Üç ay sonra.

Mary küçük bir düğün bekliyordu. Ne de olsa o ve Henry Londra sezonunun skandalıydı. Biraz olsun itibarı olan herkesin, onların rezaletiyle lekelenmemek için uzak duracağından emindi.

Anlaşıldığı üzere, daha fazla yanılmış olamazdı.

Mary'nin yemin törenine hazırlandığı Talihsiz Bebekler ve Kimsesiz Çocuklar Evi'ndeki küçük odaya girdiğinde Jo memnuniyetle, "Bu bir aşk," dedi. Jo artık Leydi Joanna Seymour'du ama Mary'nin ona hâlâ Jo demesini istiyordu. "Bazı konuklar ayakta durmak zorunda kaldı, çok az yer var."

"Gerçekten mi?" Mary bunu duyunca pek de heyecanlanmadı. "Kim geldi?"

Joanna otururken, "Pekâlâ," dedi ve zevkle okumaya başladı. "İşte annem, büyükannem, Bay ve Bayan Makepeace." Düşünmek için durakladı. "Sanırım iki tane Bay ve Bayan Makepeace var; bu kafa karıştırıcı. Montgomery Dükü, Kyle Dükü ve eşleri... Montgomery Dükü sevgili küçük kızını omuzlarına almış, yanına yaklaşan her beyefendiyle alay ediyor. Oldukça korkunç biri, değil mi? Ama çok yakışıklı!"

Jo derin bir nefes aldı ve Mary dük hakkındaki fikrini söyleyemeden devam etti. "Bay ve Bayan St. John ve tüm çocukları -dört tane saydım, birini atlamış olabilirim. Tabii ki Leydi Hero ve Lord Griffin ve onların çocukları, Leydi Phoebe ve Yüzbaşı Trevillion - oldukça gösterişli, değil mi? Paxton Kontu ve kontesi ve Ashridge Kontu ve karısı - eskiden ünlü pantolonlu aktris değil miydi?" Jo başını sallayarak devam etti. "Yetimhanedeki tüm çocuklar ve tabii ki yaşlı Leydi Caire. Henry'nin annesi, kız kardeşleri ve şu tuhaf kuzeni de burada, Richard Somebody mi?" Jo, Mary'ye gülümsedi. "Herkesin bu kadar olduğunu sanmıyorum. Ana oda çok kalabalık."

"Tanrım," diye mırıldandı Mary. "Neden geldiler ki?"

"Çünkü sizi seviyorlar," dedi Leydi Caire.

Mary ona döndü ve yaşlı kadının biraz buğulu gözlerle gülümsediğini gördü. "Gerçekten mi?"

"Evet, Mary Whatsun," diye yanıtladı Leydi Caire. "Sizi neredeyse tüm hayatınız boyunca tanıdılar. Kadınların çoğu sizinle Kadınlar Sendikası aracılığıyla tanıştı. Senin evde büyümeni izlediler ve seni benim evimden tanıyorlar. Evin ayrılmaz bir parçasısın. Hepimiz için."

"Doğru," dedi Nell Jones. Evin baş hizmetçisiydi ve Mary'nin düğünü için giyinmesine yardım etmeye gelmekte ısrar etmişti.

Gözlerinin dolma sırası Mary'deydi.

Leydi Caire, "Ağlamamalısın," diye azarladı, gerçi o da aynı sorunu yaşıyordu. "Lord Blackwell'in düğün gününde seni kırmızı gözlerle görmesini istemezsin."

"Hayır." Mary, Nell'den bir mendil aldı ve gözlerini kuruladı. Soluk gül rengi ve gümüş ipliklerle işlenmiş krem rengi bir elbise giymişti. Lord ve Leydi Caire'in düğün hediyesiydi ve hakkını vermek istiyordu.

Kapı çalındı ve Nell Bay Winter Makepeace'i odaya aldı. Koyu renk saçları, gözleri ve sade kıyafetleriyle sert görünümlü bir adamdı ama Mary onun evi sert ama nazik bir elle yönettiğini biliyordu.

"Hazır mısın, Mary Whitsun?" diye sordu ciddiyetle. "Evet," dedi Mary ve onun koluna girdi.

Onu küçük odadan çıkardı. Merdivenlerden yukarı. Burası çoğunlukla içinde büyüdüğü binadan farklı bir binaydı. O eski ev köhne ve sıkışık ve Leydi Caire'in Lord Caire'le evlendiği yıl yanmıştı. Bu bina tuğladan yapılmıştı, duvarları düz ve özenle boyanmıştı. Yine de küçük yataklarla dolu yatakhane odalarının önünden geçiyorlardı. En azından bu değişmemişti.

Bay Makepeace, kızın evleneceği toplantı odasının kapısının önünde durakladı. Ona baktı ve çocukken ona ne kadar büyük göründüğünü hatırladı. Ne kadar hükmedici ve ilham verici. Düşüp avuç içlerini çizdiğinde onu güçlü kollarıyla nasıl tuttuğunu.

"Seninle gurur duyuyorum Mary Whitsun," dedi şimdi, ona baba gibi davranan bu adam. "Kibar ve iyi bir kadın oldun, senden beklediğim her şeyi aldın. Evliliğinde sana mutluluklar dilerim."

Boğazı tekrar kapanırken yutkundu. Oh, kahretsin, ağlayacaktı!

Gülümsedi ve onu alnından öptü. "Gel. Geleceğin seni içeride bekliyor."

Adam toplantı odasının kapılarını iterek açarken derin bir nefes aldı. Joanna haklıydı: tamamen doluydu

Hepsi ayağa kalkmış ve dönmüştü. Yıllardır tanıdığı arkadaşlarını ve sadece birkaç aylık arkadaşlarını gördü. Keating Kontu'nu gördü; şaşırtıcı bir şekilde huysuz görünüyordu ama karısıyla birlikte ayakta duruyordu ve karısının yüzü ıslı ıslıldı.

Ama Bay Makepeace'in kolunda odanın önüne doğru yürürken sadece Henry'ye baktı, yüzünde küçük bir sırıtışla onu bekliyordu.

Onun
geleceği.
Onun aşkı.

O gece.

Büyük bir ev değildi. Çok büyük bir ev bile değildi. Ama onların eviydi.

Mary yatak odasındaki çekmeceli dolabın üzerinde asılı duran küçük aynadaki yansımasına bakarak gülümsedi. Kahverengi saçları omuzlarına dökülmüş, yüz darbeyle taranmış ve Leydi Angrove'un hediyesi olan yeni bir çim kombinezon giymişti. Leydi Angrove, Mary'nin kendi kanından olmamasını umursamadığını söylemişti - Leydi Angrove onu hâlâ Jo ve gerçek Cecilia ile birlikte kızı olarak görüyordu.

Henry'nin yeni işi Londra'da olduğu için Angrove hanımlarını görmeye devam etmeyi dört gözle bekliyordu. Arkadaşı yurt dışına seyahat ederken o burada okul arkadaşının işlerini yürütüyordu. Ve Henry haklıydı; aldığı maaş, abartılı olmasa da, Londra'nın sakin bir sokağındaki bu küçük şehir evi için fazlasıyla yeterliydi. Elbette atlarını ve arabasını satmak zorunda kalmıştı ama işe yürüyerek gidebileceğini ve zaten atları ahırda tutmanın çok pahalı olduğunu belirtmişti. Mary'nin bir hizmetçisi bile vardı.

Ona hayranlıkla bakan bir aşçı ve yemek pişirirken şarkı söylemeyi seven bir kadın.

Kapı çalındı ve düşünceleri bölündü. Kapı açıldı ve Henry dışarıdan, "İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

"Evet," diye seslendi Mary, parmakları sinirden titriyor, kombinezonunu düzeltirken.

Henry kapıyı açıp odaya girdi, sonra durdu.

Adamın bakışlarının tepeden tırnağa üzerinde gezindiğini neredeyse hissedebiliyordu.

"Leydi Blackwell," dedi sesi boğuk bir şekilde, "bugün size ne kadar güzel olduğunuzu söyledim mi?"

Dudağını ısırdı ve başını salladı, aniden ve anlaşılmaz bir şekilde utandı. Ne kadar aptalca! Nişanlandıkları günden beri Henry'yi neredeyse her gün görmüştü. Onu tanıyordu ve o da onu tanıyordu.

Tabii ki daha önce hiç düğün gecesi yaşamamışlardı.

"Sen," dedi Henry boyunbağını çözerken, "güneşten, aydan ve gece gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha güzelsin."

Yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. "Bu biraz abartılı olabilir mi?"

Düşünüyormuş gibi kaşlarını çattı. "Hayır. Hayır, sanmıyorum." Boynundaki örtüyü çıkardı ve bir sandalyenin üzerine koydu.

Orada öylece durup onu bekleyemezdi.

Mary Henry'nin yanına gitti ve yeleğinin düğmelerini açmaya koyuldu. Ceketini çoktan çıkarmıştı.

"Neden, Leydi Blackwell," dedi ona doğru eğilerek, "insan sabırsız olduğunuzu düşünebilir."

Ona bakmaya cesaret edemeyerek dudaklarını büzdü. "Sabırsızım. Üç aylık bir nişanlılık ve sen beni bir kez bile yatağa götürmedin."

"Canım," diye mırıldandı kulağına. "Seni yatağa atmış olsaydım, bu kesinlikle sadece bir kez olmazdı."

Kız başını kaldırıp bakmaktan kendini alamadı ve adam hemen kızın ağzını kapdı.

Bunu son aylarda birçok kez yapmışlardı ama her seferinde yeni ve heyecan vericiydi. Dudaklarını açıp adamın dilini emerken parmakları kıpırdamıyor, vücudunda heyecan dalgalarının dolaştığını hissediyordu.

Bir şeyler mırıldandı ve sonra onu kucağına alıp yatağı doğru yürürken oda bir anda karıştı.

Adam kızı arabaya yerleştirdi ve arabaya tırmanmaya başladı ama kız elini adamın göğsüne koyarak onu durdurdu. "Hepinizi görmek için çok uzun süre bekledim."

Kaşlarını çattı ama itaatkâr bir şekilde ayağı kalktı ve endişe verici bir hızla giysilerini çıkarmaya başladı. Mary dikişlerin söküldüğünü duyabildiğini sandı ve sonra adam sadece küçük bedeniyle kaldı.

Adam duraklayınca kadın içini çekti. Kocasının geniş, kaslı omuzları vardı. Meme uçlarının arasında siyah saçlar kıvrılıyordu ve göbeğinin altında ince bir saç çizgisi küçük pantolonunun bel bandına doğru uzanıyordu. Ağır bir yük oradaki ince kumaşı geriyordu.

Muhteşemdi.

Onunla bakışlarını kilitledi ve küçük giysisinin düğmelerini yavaşça açtı.

Nefesini tuttu ve daha fazlası ortaya çıktıkça izlemek için gözlerini bıraktı. Siyah bukleleri ve ardından büyük, sert ve gururla dik duran penisini gördü. Oh. Beklediğinden daha büyüktü, bu onu endişelendirmeliydi, biliyordu ama tek hissettiğı bir sıcaklık kıvrımıydı

karnında.

Henry küçük elbiselerini bırakıp bir kenara attı. Sonra onunla birlikte yatağı tırmandı. "İyi misin?"

"Evet," diye cevap verdi, korkudan değil ama başka bir şeyden kekeleyordu. Görünüşe göre adamın varlığı bile onu titretiyordu.

Dört ayak üzerinde ona doğru eğilip dudaklarından nazikçe öperken gülümsemesinin sert bir kenarı vardı. "İç çamaşırını çıkarabilir miyim?"

Sadece başını sallayabildi, ani ve kötü zamanlanmış bir utangaçlıkla gözlerini kapattı.

Biraz doğrulup kollarını kaldırdı ve narin kumaşın kollarını, göğüslerini ve yüzünü okşadığını hissetti.

Bir sessizlik oldu.

Sonunda gözlerini açtı ve ona baktı.

Gözlerinde karanlık bir bakışla ona bakıyordu, ağzı gülümsemiyordu, kombinezonu hâlâ bir yumruğunda sıkılıydı. "Ah, Leydi Blackwell, ben gerçekten de şanslı bir adamım."

İç çamaşırını bir kenara fırlattı ve kızın üzerine diz çökerek ağzını göğüs uçlarına yerleştirdi.

Adam emdi ve kadının sırtı kavislendi. Küçük bir noktanın bu kadar zevk vereceğini hiç düşünmemişti.

Yüzünü avuçlarının arasına aldı, onu yaklaştırmak mı yoksa uzaklaştırmak mı istediğini bilmiyordu ama adam başını kaldırdı.

"Göğüslerin mükemmel," diye fısıldadı. "Yemyeşil, tatlı ve anlatılamayacak kadar güzel."

Gözleri irileşti ama o daha cevap veremedi adam diğer meme ucuna yöneldi.

Bu...

Onun da bundan zevk alıyor gibi görünmesine kesinlikle sevinmişti.

Adam bir meme ucunu emerken ve küçük tırnağını diğerinin üzerinde gezdirirken bacakları huzursuzca hareket etti.

Bu onu...

Oh, bu onu çok azdırdı. Özlem duyuyordu. "Henry," diye inledi.

"Lütfen. Lütfen."

Ama ona yaklaşmak yerine, aşağı doğru hareket etti ve karnına öpücükler saçtı.

"Benim için aç, sevgilim," diye mırıldandı onun kızlık saçlarına geldiğinde.

Uyluklarını ayırdı, bir sonraki adımda ne yapacağını merakla bekliyordu.

"Benim için ıslanmışsın," dedi parmağıyla orasına dokunarak. Nefesi kesildi. Dokunuşu hafifti ama çok samimiydi. Yani Künt.

"Benim için hazır mısın?" diye ıslak tenine doğru nefes aldı. "Evet," diye bağırdı kadın, adamın omuzlarını çekiştirerek. "Evet, evet, şimdi." Bir elini omzunun yanına koyarak ona doğru hamle yaptı.

Diğeri aşağıda, aralarındaydı.

"Bacaklarını aç," diye fısıldadı. "Daha geniş. Daha geniş." Yaptı, kendini tamamen açığa çıkardı. Ama sorun değildi. Bu Henry'ydi. Ona olabildiğince yakın olmak istiyordu. Adamın kendisine süründüğünü ve ardından sert bir şekilde dürttüğünü hissetti.

Başını kaldırıp ona baktı, onun mavi mavi gözlerine bakarken gözlerini inanılmaz bir şekilde araladı.

"Seninle birleşiyorum," dedi usulca. "Sana giriyorum, karım."

Acı dolu hikayeler duymuştu. Hatta kan bile. Ama küçük bir sızı dışında acı hissetmemişti.

Ama adamın baskısı, ağırlığı kadının üzerine çökmüştü. Onun içinde.

Buna hazırlıklı değildi.

Her nasılsa, onu bacaklarının arasında beşik gibi tutmak, her yerini görmesine ve hissetmesine izin vermek harikaydı.

Sonunda kalın ve kızın içine gömülmüş bir halde durdu ve Henry biraz gergin bir sesle nefes aldı. "İyi misin?"

"Evet," dedi, onun yan tarafını okşadı, parmaklarını poposunda gezdirdi, çok sert ve güzeldi.

Bir an için gözlerini kapadı, sonra açtı. "Seni seviyorum."

Gözleri büyüdü. Ve sonra adam hareket etti.

Tekrar içine sokmadan önce sert penisini içinden çıkardı. Hissettim...

Tekrar yaparken onu izledi. Yüzü ciddiye, dudakları hafifçe bükülmüştü.

Acı çekiyor gibi görünüyordu. Ama acı çekmiyordu.

Gözlerini tekrar kapattı. "Tanrım, Mary, gözlerin."

Sonra eğilip ağzını onunkinin üzerine açtı ve kadın düşünmeyi bıraktı.

Sanki dudaklarından hayat çekiyormuş gibi öptü onu. Sanki durursa ölecekmiş gibi.

Ona sarıldı. Kalçalarına ve omzuna. Onun inişini karşılamak için kalçalarını yukarı kaldırdı. Bacaklarını daha da açtı.

Tam orasını okşadığında sarsıntıyı hissetti.

Sırtından sıcak ve gerçek terler akıyordu ve şimdi daha hızlı hareket ediyor, kalçaları onunkilere çarpıyordu.

Gerginliğin arttığını hissetti, penisinin içine girip çıktığını hissetti, vücudunun sıkıca sarıldığını hissetti.

Adam kalçalarını kaldırıp kızın üzerinde bir dönüş hareketi yaptı ve göz kapaklarının arkasında yıldızlar patladı, beyaz ve ani, sıcak ve parlak, onu paramparça etti.

Adam onu öpmeye devam ederken, dili ona sahip çıkarken, dudakları sert ve pürüzlü bir şekilde dudaklarına yapışırken nefesi kesildi.

Ta ki ağzını onunkinden çekip nefesi kesilene, başı geriye doğru eğilene ve gözleri kapanana kadar. Adam onun adını haykırırken bile içine yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu.

Bu anı sonsuza dek hatırlamak isteyerek onu izledi.

Kadın. Bu zevki ona o getirmişti.

Sonunda onun üzerine yığıldı ve ağırlığı onu yatağa bastırıyor gibiydi.

Umursadığından değil. Onu, kocasını sıcacık ve gevşek bir şekilde kucağında tutmaktan hoşlanıyordu.

Birden esnedi ve yatağın kenarına yuvarlanıp ayağa kalkarak kendini onun üzerinden kaldırdı.

Adamın çırılçıplak, düz beyaz bir sürahi ve kâsenin durduğu çekmeceli dolaba doğru yürümesini izledi. Adam

kaseye biraz su döktü, bir bezi ıslattı ve onunla yatağa geri döndü.

Yatağın kenarına oturdu ve ona baktı. "İyi akşamlar, Leydi Blackwell."

Kaşlarını kaldırdı. "Size de iyi akşamlar Lord Blackwell."

Bir gülümseme ciddi ifadesini bozmakla tehdit etti ama onu kontrol etti. "Kongremizin onayınızı aldığına inanıyorum?"

Asil bir tavırla başını salladı. "Oh, gerçekten. O kadar ki umarım yarın da tekrarlıyorsunuz."

Gülümsemeden önce dudakları büküldü. "Yarın ve ondan sonraki her gün, sevgilim, eğer istediğimi yaparsam."

"Henry," o fısıldadı, aniden Ciddiyim, onu eli yanağını okşamak için uzanıyordu.

"İşte," dedi, nemli bezi uzatarak. "Eğer uyumadan önce temizlenmek istersen."

Kadın bezi aldı ve adam kendi abdestini almak için lavaboya döndü.

Mary'nin bir başkasının önünde yaptığı bu kişisel hareketten utanç duyması gerekirdi ama Henry sıradan biri değildi.

Onun aşkıydı.

Ve bu küçük, sade samimiyet... güzeldi. Daha önce hiç kalbine bu kadar yakın bir sırdaşı olmamıştı. Ona bu kadar yakın.

Geri döndü ve giysisini alıp kaldırdı, sonra da mumları söndürüp onunla birlikte yatağa girdi.

Onu kendine doğru çekti, sırtı önüne dönüktü ve bacaklarını kıvrarak ayaklarının onunkilerin üzerine gelmesini sağladı. Örtüyü omuzlarına kadar çekti ve sonra kendi sıcak dünyalarına girdiler.

"İyi geceler, Leydi Blackwell," diye kulağına mırıldandığını duydu.

Gülümsedi, adamın elini tuttu ve karnına yaklaştırdı. Kocası vardı ve önümüzdeki gün tüm yarınlarının başlangıcıydı.

Birlikte aşk içinde.

Yazar Hakkında

Elizabeth Hoyt, Maiden Lane serisi de dahil olmak üzere yirmiden fazla büyüleyici tarihi romanın New York Times çoksatan yazarıdır. Publishers Weekly onun yazımını "büyüleyici" olarak nitelendirmiştir. Ayrıca Julia Harper adı altında lezzetli ve eğlenceli çağdaş romanlar da kaleme almaktadır. Elizabeth, Minneapolis, Minnesota'da üç eğitimsiz köpeği, sürekli ayıklanması gereken bir bahçesi ve uzun süredir acı çeken Bay Hoyt ile birlikte yaşıyor.

Minnesota'da kışların uzun ve soğuk geçtiği bilinmektedir ve Elizabeth okuyucu mektupları almaktan her zaman heyecan duyar. Ona PO Box 19495, Minneapolis, MN 55419 adresinden yazabilir ya da Elizabeth@ElizabethHoyt.com adresine e-posta gönderebilirsiniz.

Daha fazla bilgi
edinebilirsiniz:
ElizabethHoyt.com
Twitter @elizabethhoyt
Facebook.com/ElizabethHoytBooks

CIZIRTILI MAIDEN LANE SERISI DEVAM EDİYOR...

Arzu Dükü'nden bir
alıntı aşağıda yer
almaktadır.

Nisan 1742

Bu noktaya kadar hayatının ne kadar sıkıcı geçtiği düşünöldüğünde, Iris Daniels, Leydi Jordan ölmek için oldukça renkli bir yol keşfetmişti.

Etrafında, yere çakılmış uzun kazıkların üzerinde meşaleler yanıyordu. Aysız gecede titreyen ışıkları, etrafında daire şeklinde toplanmış maskeli adamların üzerinde gölgelerin sıçramasına ve dalgalanmasına neden oldu.

Çıplak maskeli adamlar.

Maskeleri de sıradan siyah yarım maskeler değildi. Hayır. Tuhaf hayvan ya da kuş şekilleri takıyorlardı. Bir karga, bir porsuk, bir fare ve kıllı bir karnı ve çarpık kırmızı bir penisi olan bir ayı gördü.

Büyük bir taş levhanın yanında diz çökmüştü, yüzyıllar önce çoktan unutulmuş insanlar tarafından buraya getirilmiş ilkel, devrilmiş bir monolit. Titreyen elleri önünde bağılıydı, saçları yüzüne dökölüyordu, elbisesi şok edici bir haldeydi ve üç gün önce kaçırılmış olmanın bir sonucu olarak kokuyor olabileceğinden şüpheleniyordu.

Önünde, bu korkunç maskaralığın ustaları olan üç adam duruyordu.

İlki bir tilki maskesi takıyordu. Zayıf, solgun ve vücudundaki kıllara bakılırsa kızıl saçlı biriydi.

İkincisi, saçlarında üzümler olan genç bir adama benzeyen bir maske takıyordu - eğer yanılmıyorsa tanrı Dionysos, ki bu garip bir şekilde diğerlerinden çok daha korkutucuydu

hayvan maskeleri. Sağ kolunun üst kısmında bir yunus dövmesi vardı.

Sonuncusu bir kurt maskesi takıyordu ve diğer ikisinden bir baş daha uzundu. Vücudundaki saçlar siyahtı, sakın bir güç havasıyla duruyordu ve onun da üzerinde bir yunus dövmesi vardı. Doğrudan sol kalça kemiğinin çıkıntısında. Bu da gözleri adamın penisine çekiyordu.

Kurt maskeli adamın utanacak hiçbir şeyi yoktu.

Iris tiksintiyle ürperdi ve yanlışlıkla Kurt'un alaycı bakışlarıyla karşılaşarak gözlerini kaçırdı.

Meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Bu erkek grubunun kim olduğunu biliyordu. Bunlar Kaosun Lordlarıydı, iki şeyden hoşlanan aristokratlardan oluşan iğrenç bir gizli topluluk: güç ve kadınlarla çocukların ırzına geçip onları yok etmek.

Bu... yaratıklar onu öldürebilirdi -ve daha da kötüsü- ama onurunu alamazlardı.

Yine de şu anda sıkıcı hayatını özlüyordu.

"Lordlarım!" Dionysos, pek de zevkli olmayan teatral bir hareketle kollarını başının üzerine kaldırarak seslendi. Ama o sırada çıplak ve maskeli erkeklerden oluşan bir dinleyici kitlesine hitap ediyordu. "Lordlarım, bahar eğlencelerimize hoş geldiniz. Bu gece özel bir kurban vereceğiz: Kyle'ın yeni Düşesi!"

Kalabalık yırtıcı hayvanlar gibi kükredi ama Iris gözlerini kırıştırdı. Düşes...

Etrafına hızla göz gezdirdi.

Titreyen meşale ışığının ürkütücülüğünde görebildiği kadarıyla tek kurban oydu ve kesinlikle Kyle Düşesi değildi.

Kargaşa azalmaya başladı. Iris boğazını temizledi. "Hayır, değilim."

"Sessizlik," diye tısladı tilki.

Gözlerini ona dikti. Son üç gün içinde Kyle'ın gerçek Düşesi'nin düğününden evine dönerken kaçırılmış, bağlanmış ve kukuletaya sokulmuş, sonra da ateşi olmayan küçük bir taş kulübeye tıkmıştı. Bir kovanın içinde tuvaletini yapmaya zorlanmış ve

aç bırakılmış ve çok az su verilmişti. Tüm bunlar ona kendi ölümünü ve ondan önce gelebilecek işkenceleri düşünmek için çok fazla zaman vermişti.

Dehşete düşmüş ve yalnız olabilirdi ama savaşmadan pes edecek değildi. Görebildiği kadarıyla kaybedecek hiçbir şeyi ve muhtemelen kazanacak hayatı yoktu.

Bu yüzden sesini yükseltti ve net ve yüksek bir sesle, "Bir hata yaptınız. Ben Kyle Düşesi değilim."

Kurt Dionysos'a baktı ve ilk kez konuştu, sesi dumanlıydı, "Adamların yanlış kadını kaçırdı."

"Aptal olma," diye tersledi Dionysos onu. "Onu Kyle'la evlendikten üç gün sonra yakaladık."

"Evet, düğünden Londra'ya dönerken," dedi Iris. "Kyle Dükü Alf adında genç bir kadınla evlendi, benimle değil. Onunla yeni evlenmiş olsaydım neden onu terk edeyim ki?"

Kurt karanlık bir şekilde kıkırdadı.

"Yalan söylüyor!" diye bağırdı tilki ve kolunu kaldırarak ona doğru sıçradı.

Kurt atılarak tilkinin kolunu yakaladı, arkasından büktü ve diğer adamı dizlerinin üzerinde yere çökmeye zorladı.

Iris yutkunduydu, bakakaldı. Bir adamın bu kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmemişti.

Ne de bu kadar acımasızca.

Kurt avının üzerine eğildi, maskesinin burnu adamın savunmasız, bükülmüş boynuna bastırdı. "Sakın. Dokunma. Neye. Benim. Benim."

"Bırak onu," diye havladı

Dionysos. Kurt hareket etmedi.

"Bana itaat et," dedi Dionysos.

Kurt sonunda maskesini tilkinin boynundan çekti. "Yanlış kadına sahiptin, yozlaşmış bir kurban, vahye layık olmayan biri. Onu almaya hakkım var. O benim için bir kayıp."

Dionysos düşünür gibi başını eğdi. "Sadece benim iznimle."

Kurt aniden kollarını açarak tilkiyi serbest bıraktı ve tekrar ayağa kalktı. "O halde izninizle," dedi, sözlerinde alaycı bir ifade vardı. Ateşin ışığı kaslı göğsünde ve güçlü kollarında parıltıyordu.

Böylesine doğal bir güce ve zarafete sahip bir adamı bu korkunç topluma katılmaya iten neydi?

Kaos Lordları'nın diğer üyeleri, akşamki başlıca eğlencelerinin burunlarının dibinden çekilip alınacağı düşüncesi karşısında pek de iyimser görünmüyorlardı. Etrafındaki adamlar mırıldanıyor ve yer değiştiriyorlardı, gecenin havasında huzursuz bir tehlike miazması dolaşıyordu.

Iris aniden, herhangi bir kıvılcımın onları harekete geçirebileceğini fark etti. "Eee?" diye sordu kurt Dionysos'a.

Tilki ayağa kalkarak, "Gitmesine izin veremezsin," dedi. "Ne halt etmeye onu dinliyorsun? O bizim kızımız. Bırak da onunla doyasıya ilgilenelim ve-"

Kurt kafasının yan tarafına öyle bir vurdu ki tilki geriye doğru uçtu.

"Benim," diye hırladı kurt. Dionysos'a baktı. "Lordlara liderlik ediyor musun, etmiyor musun?"

Dionysos, kalabalığın homurtuları artarken bile, "Lordlara liderlik ettiğimin fazlasıyla açık olduğunu düşünüyorum," dedi. "Ve sanırım size bu kadını vererek cesaretimi kanıtlamama gerek yok."

Kurt, Iris ile Dionysos'un arasında duruyordu ve Iris onun bacaklarındaki kasların gerildiğini gördü. Dionysos'un diğer adamın da savaşa hazırlandığını görüp göremediğini merak etti.

"Ancak," diye devam etti Dionysos, "onu sana bir hayır işi olarak verebilirim. Uygun gördüğün şekilde onun tadını çıkar, ama başkalarına bizden asla bahsetmeyeceğinden emin olmayı unutma."

"Vay canına," dedi kurt ısırarak.

Iris'in bağlı bileklerini kavradı ve onu ayağa kaldırdı, öfkeli maskeli adamların arasından geçerken onu tkezeleyerek arkasından sürükledi. Kalabalık onu itip kakıyor, kurt sonunda onu serbest bırakana kadar çıplak kolları ve dirsekleriyle her yanından itip kakıyordu.

Bu yere kukuletalı olarak getirilmişti ve ilk kez buranın bir tür yıkık manastır olduğunu gördü. Taşlar ve kırık kemerler karanlıkta beliriyordu ve otlarla kaplı molozlara birden fazla kez takıldı. Bahar gecesi ateşlerden uzakta soğuktu ama kurt maskeli adam hava şartlarından etkilenmemiş görünüyordu. Toprak bir yola ve bekleyen birkaç arabaya ulaşana kadar adımlarına devam etti. Birine doğru yürüdü ve nsz söylemeden kapıyı açıp onu içeri itti.

Kapı kapandı ve Iris karanlık, boş vagonda nefes nefese kaldı.

Hemen arabanın kapısını denedi ama adam kapıyı kilitlemiş ya da bir şekilde sıkıştırmıştı. Kapı açılmadı.

Uzaktan erkek sesleri duyabiliyordu. Bağırışlar ve çığlıklar. Yüce Tanrım. Bir sürü vahşı köpeğin de aynı sesi çıkaracağını hayal etti.

Bir silaha ihtiyacı vardı. Kendini savunabileceği herhangi bir şeye.

Telaşla kapıyı yokladı; bir kolu vardı ama çekip çıkaramıyordu; küçük bir pencere, perde yoktu; arabanın duvarları, hiçbir şey yoktu. Koltuklar pelş kadifeydi. Pahalıydı. Bazen daha iyi yapılmış arabalarda koltuklar...

Birini ekti. Yukarı kalktı.

içeride küçük bir alan vardı.

Uzandı ve bir krk battaniye hissetti. Baēka bir şey yoktu.

Lanet olsun.

Arabanın hemen dıēında kurdun sesini duyabiliyordu.

Çaresizce kendini karēı koltuğa attı ve onu yukarı çekti.

Elini içeri soktu.

Bir tabanca.

Arabanın kapısı açıldı. Kurt, bir elinde fenerle kapı aralığında belirdi. Onun gözlerinin bağlı ellerinin arasında tuttuğu tabancaya kaydığını gördü. Başını çevirdi ve dışarıdaki birine garip, anlaşılmaz bir dilde bir şeyler söyledi.

Sonra arabaya bindi ve kapıyı kapattı. Feneri bir kancaya astı ve onun karşısındaki koltuğa oturdu. "Onu yere bırak."

Karşı köşeye, ondan olabildiğince uzağa geri çekildi ve tabancayı havaya kaldırdı. Göğsüyle aynı hizada. "Hayır."

Araba sarsılarak hareket etti.

"Durmalarını söyle," dedi, kararlılığına rağmen sesi korkudan kekeliyordu. "Bırakın beni gideyim."

"Orada sana ölene kadar tecavüz etsinler diye mi?" Lordları işaret etmek için başını eğdi. "Hayır."

Adam ona doğru uzandı ve kadın başka seçeneği olmadığını biliyordu.

Onun nasıl hareket ettiğini, ne kadar hızlı ve ne kadar acımasız olduğunu görmüştü.

Onu vurdu.

Patlama onu koltuğa savurdu ve ellerini havaya kaldırıp geriye attı, tabancayla burnunu kıl payı sıyırdı.

Iris ayağa fırladı. Kurşun gitmişti ama tabancayı hâlâ bir sopa olarak kullanabiliyordu.

Kurt koltuğun üzerine yayılmıştı, sağ omzundaki açık delikten kan akıyordu. Maskesi yüzüne çarparak düşmüştü.

Öne doğru uzandı ve onu çıkardı.

Ortaya çıkan yüz bir zamanlar bir meleğinki kadar güzeldi ama şimdi korkunç bir şekilde sakatlanmıştı. Yüzünün sağ tarafında, saç çizgisinin hemen altından başlayıp kaşı ikiye bölen, bir şekilde gözün kendisini ıskalayan ama zayıf yanakta bir oyuk açan ve o taraftaki üst dudağın kenarını yakalayarak bükülmesine neden olan mosmor kırmızı bir yara izi uzanıyordu. Yara izi, adamın sert çenesinin hizasında eksik bir et parçasıyla son buluyordu. Mürekkep siyahı saçları ve şu anda kapalı olsalar da duygusuz kristal grisi gözleri vardı ve kadın onu tanıdı.

Dyemore Dükü Raphael de Chartres'dı ve üç ay önce bir baloda onunla bir kez dans ettiğinde, Hades'e benzediğini düşünmüştü.

Yeraltı dünyasının tanrısı.

Ölülerin tanrısı.

Artık fikrini değiştirmek için hiçbir nedeni yoktu.

Sonra nefesi kesildi ve o soğuk kristal gözleri açılarak kadına ters ters baktı. "Seni aptal kadın. Seni kurtarmaya çalışıyorum."

Elizabeth Hoyt'u seviyorsanız,
No Other Duke Will kitabından özel bir alıntı için okumaya
devam edin
Yapmak
New York Times çoksatan yazarı Grace Burrowes tarafından!

Birinci Bölüm

"Beni neşelendirmeye çalışmayı bırak, yoksa seni dışarı çağırırım." Julian Andreas Cynan Evan St. David, on ikinci Haverford Dükü, bir şeylere ateş etmek istiyordu ama Radnor Markisi hem ölü bir nişancı hem de Julian'ın en yakın arkadaşı olduğu için kötü bir hedef seçimi yapmıştı.

Radnor, "Bu ev partisinin yol açacağı masraflar için mi kız kardeşine kızgınsın," diye sordu, "yoksa whist'te ortak olacağın genç hanımların sayısı için mi?"

"Dükler sinirlenmeyin. Gevezeliğe devam ederseniz balıkları ürkütüp kaçırsınız."

Radnor akıntının ortasına doğru zarif bir atış yaptı. "Haverford, eğer mesele para meselesiyse-?"

"Benim bile bu kadar küçük bir hedefi vurabileceğimi varsayarak beynini patlatmamı mı istiyorsun Radnor?"

Radnor'un oltası daldı, sonra eğildi. Julian oltasını toplayıp saygılı bir sessizliğe bürünürken marki, kendini aristokrat sanan birine haddini bildirmeye niyetli bir alabalıkla savaşıyordu.

Sabah, Galler'in ancak ilkbaharda güzel olabileceği kadar güzeldi; tepeler cennet yeşili, gökyüzü kabarık beyaz bulutlarla doluydu

-Glenys onlara kuzu bulutları derdi ve esinti yeni tırpanlanmış saman kokuyordu.

Vadi en etkileyici yeşilliklerine bürünüyordu ve tabii ki Glenys ev partisi için kurduğu tuzağın zamanlamasını hem malikâneyi hem de ağabeyini gösterecek şekilde ayarlamıştı.

Radnor oltasını sudan çıkardı ve Julian bir ağ aldı. Çırpınan alabalığı yakaladı ve

Markiz'e hayranlık duymak.

"Güzel bir örnek," dedi Radnor, oltasını bir kenara bırakarak. "Gerçi Radnor Hall'daki havuzlarımda daha büyük balıklar olduğuna eminim."

"Belki daha büyük ama daha kavgacı değil." Julian alabalığı sırtından kavradı ve kancayı serbest bıraktı. Balık onun avucunda kıpırdandı, sonuna kadar savaştı, ağzı umutsuz bir yaşam çabasıyla hareket ediyordu.

"Masaya çok güzel bir katkı sağlayacak... Bu da ne, Haverford! O benim balığım."

Julian alabalığı suya geri fırlattı ve o da kuyruğunu öfkeli bir şekilde sallayarak akıntıya kapıldı.

"Yeterince var," dedi Julian, ayak parmağıyla hasır bir sepeti dürterek. "O özgürlüğünü hak etti, ben ise burada cesaret edebildiğim kadar oyalandım. Glenys beni öğle yemeğine bekliyor, sonra da toprak kâhyamla buluşmalıyım." "Yemek davetinizi kabul ediyorum," dedi Radnor, sıraya girerek. "Aksi takdirde Leydi Glenys'in masada azar işitmesine katlanmak zorunda kalırım ki bunu düşünmek bile benim cesur doğamı ürpertiyor."

"Cesur doğanız bir balıkçı olarak başarınızla övünmek istiyor."

Radnor nazik davranıyor, Glenys Julian'ın bekârlığına son verme planını anlatırken Julian'ın bir müttefiki olmasını sağlıyordu. Radnor iyi niyetliydi, Glenys iyi niyetliydi, lanet alabalık da muhtemelen iyi niyetliydi, hepsine lanet olsun.

Julian'ın veliahtlığı garantilemek için kendi planı vardı ve bu plana göre, piyasa koşullarında radikal bir dalgalanma olmadığı varsayılırsa, yaklaşık sekiz yıl yedi ay içinde bir düşes avı başlayacaktı.

Masraflı ve anlamsız bir ev partisi planlarında yoktu. Hem de hiç.

Radnor'la birlikte Haverford Şatosu'nun arka terasına doğru sessizce yürüdüler. Bahçelerin karşısındaki manzara çok güzeldi ve rahatlatıcı olmalıydı. Pek çok ünlünün aksine

Toprak sahibi olan Julian, atalarının resmi bahçelerini söküp yerine yapay -ve astronomik derecede pahalı- bir vahşi doğa manzarası yapmamıştı. Bahçeleri eski modaydı ve bir düşes onları yeniden tasarlamayı, üstlenmeye hakkı olduğu fahiş projelerden sadece biri olarak görürdü.

Aklıma özgürlüğünü korumak için çırpınan öfkeli alabalık geldi.

Julian, "Bu ev partisine davet edilen genç hanımlar benim dikkatimi çekmek için kendilerini tüketecekler," dedi. Toplantı yorucu bir şekilde devam ederse anneleri de öyle. "Glenys'in de uygun sayıda bekârı davet etmesi gerekecek. Bu da toplantıyı daha değerli bir amaca dönüştürebileceğimi gösteriyor."

"Genç hanımların bir araya geldiği yerlerde şaperonlar, dul anneler ve diğer zevkler de vardır. Bahsettiğiniz daha değerli amaç bu mu?"

"Hayal gücün çeşitlilikten yoksun, dostum."

Radnor, "Sosyal hayatınızda üzücü bir çeşitlilik eksikliği var," diye karşı çıktı. "Leydi Glenys'in size bir düşes bulma girişiminin, hanımefendinin kendi nişanıyla sonuçlanacağını mı ima ediyorsunuz?"

Radnor tüm neşesine rağmen çabuk öğrenen biriydi. "Kesinlikle. Glenys beş yıl önce bir koca seçmeliydi." Gerçi onun arkadaşlığı ve güler yüzü olmasaydı geçen beş yıl ne kadar kasvetli olurdu?

Radnor, "Leydi Glenys'in ilk haftanın sonuna kadar bir sürü teklif alacağı kesin," dedi. "Akıllı başında hiçbir erkek yazın sıcağında Londra'da oyalanmaz ve düklerin kızları -hele de güzel, mantıklı, zarif dük kızları- nadir bulunan evlilik ödülleri'dir."

Julian, Radnor'ın iltifatındaki özlem dolu niteliği görmezden geldi, tıpkı Glenys'in Radnor'ın ona yönelttiği her flört ve cazibeyi görmezden geldiği gibi.

"Kız kardeşime teklifler gelecek ve ben de bunlardan birinin doğru teklif olmasını sağlayacağım. Çözüm açık: Bir liste yapmalıyız."

Marki durdu ve sırtının ucunu yere koydu. "Başka bir liste değil."

"Organizasyon ve kararlılık birçok zorluğun üstesinden gelmiştir," diye karşılık verdi Julian, adımlarını hiç bozmadan. "Glenys davetiyelerini gönderdi. Ben de kendiminkilerden birkaç tane göndereceğim."

Şatoya doğru yarım millik yürüyüşün geri kalanında Julian, Radnor'ın istisnasız hepsine itiraz ettiği isimler önerdi. Bu adam yakışıklı olmasına rağmen bir kumarbazdı. Şunun sağlam bir serveti vardı ama espri anlayışı yoktu.

"Neden onun için teklif etmiyorsun?" Julian kalenin arka tarafına yaklaştıklarında sordu.

"Umutsuz vakasın, Haverford. Bir hanımefendi eşlik etme arzusunu dile getirmediğçe kimse teklifte bulunmaz. Ben Leydi Glenys'in yedek projesiyim. Seni ve Griffin'i idare etmekten yorulduğunda, beni idare ediyor. Çok tatlı ve can sıkıcı bir şey."

"Sanırım daha çok evlilik gibi."

Tatlı kısmı cazipti. Julian otuz altı yaşındaydı ve düklüğün şu anda bir düşes almaya gücü yetmiyordu. Düşes, Julian'ın geleceğinde yıllarca süren sıkı çalışmanın ve öz disiplinin bir ödülü olarak belirliyordu ve Tanrı adına, mali durum ona bu hoşgörüyü izin verdiğinde dikkatli ve iyi bir seçim yapacaktı.

Arka terasın karşısında, öğle yemeği için bir masa kurulmuştu. Leydi Glenys beyaz örtünün altındaki üç sandalyeden birine oturdu ve masanın ortasına bir saksı papatya yerleştirmekle meşgul oldu.

"Piknik yaparak dikkatimi dağıtmayı düşünüyorsan Glenys, bir daha düşün," dedi Julian, Glenys'in yanağına bir öpücük kondurarak. "Senin bu ev partini tartışmayı bitirmedik."

Nesillerdir Aziz David'lerin alametifarikası olan uzun boy, siyah saçlar ve kalkık kaşlar onda da vardı. Julian'ın gözleri yeşilken onunkiler elaydı ve bu nedense onu kıskandıırıyordu.

O anda ela gözleri masumiyetin saydam bir taklidiyle ona çevrilmişti. "Gerekliyorsa parama el koy, Haverford. Bu konuda kendi yolumu bulmaya kararlıyım ve hiç kimse bir Aziz David kadar kararlı olamaz. Radnor, bir misafirin önünde mali konulardan bahsettiğim için özür dilerim."

Kimse bir Aziz David dükünden daha kararlı olamazdı, ama o bile sadece toplu iğne parasıyla saygın bir ev partisi düzenleyemezdi.

Radnor, Glenys'in uzattığı eli öperek, "Artık bir misafirim," dedi, "bu şatoda elbiselerimin içinde koşturduktan sonra. Hilelerinizin farkındayım leydim. İngiltere'deki bekâr kadınların yarısını kardeşinize yaltaklanmaya çağırıyorsunuz, oysa tehlikeye girecek olan benim evlilik beklentilerim. Hiç iyi yapmadınız."

Glenys elini geri çekti, yanakları pembeye boyanmıştı. "Haverford, lütfen şu balıklardan vazgeç. Elfryd, spor kıyafetleriyle ilgilen."

Büfenin yanında duran uşak öne çıkarak oltaları ve sabahki avın bulunduğu hasır sepeti aldı. Julian verilen leğende ellerini yıkadı ve Radnor da aynı şeyi yaptı.

Julian havluya uzandığında Radnor yüzüne su çarptı, bu çocukluklarından beri yaptıkları bir alaydı. Julian karşılık vermek yerine havluyu Radnor'a uzattı.

Onlar erkek değildi ve bir daha asla erkek olamayacaklardı.

Glenys, etli börek ve patates püresi eşliğinde, açık büfe için en iyi emlak alabalığı hazırlama konusunda bir söylev başlattı. Konu Julian'ın midesini bulandırdı. Glenys'in istediği gibi olsaydı, cehennem partisinin sonuna kadar oltaya takılmış, karaya çıkarılmış ve fileto edilmiş olacaktı.

Onun fikirlerine iltifat etti ve hanımefendinin dikkatini çöpçatanlıktan uzaklaştırmak için işe alacağı bekârların listesini zihninde düzenledi. Ayrıca Radnor'a uygun olabilecek, cazibesinin ötesinde derinlikleri olan genç bayanlardan oluşan bir alt liste oluşturdu.

Listeler, planlar, bütçeler ve ayrıntılara gösterilen sarsılmaz dikkat Haverford'un mali durumunu yavaş ama emin adımlarla

ve Julian'ı bu ev partisi saçmalığında da g ö r e c e k l e r d i .
Bundan emin olacaktı.

* * *

"Vur beni," diye inledi Charlotte Windham. "Lütfen, eğer beni biraz olsun seviyorsan, tabancanı çıkar ve işkenceme son ver."

Elizabeth Windham arabanın arkaya bakan koltuğundan, "Sana kitap okuyabilirim, Charl," diye cevap verdi. "Uzun yolculuklar herkesi yorar."

Charlotte karşı koltuğa yayılmış, bir ayağını yere dayamış, bir elini ortasına koymuştu. "Vergilendirilmiyorum, ölüyorum. Neden kimse beni Galler'deki yolların işkence aletleri olduğu konusunda uyarmadı?"

Elizabeth Childe Harold'ın kopyasını bir kenara koydu. "Seni hasta eden yollar değil, muhtemelen son handa içtiğin biradır."

Charlotte solgun ve hazımsızdı ve son beş mil içinde üç kez çalıları ziyaret etmek için durmuştu. Tanrı'ya şükür, Galler'in bu bölgesinde çalılar bol miktarda bulunuyordu. Arabella Teyze, "zavallı Charlotte "un bankta uzanabileceği bir yer olsun diye, hizmetçilerle birlikte ikinci arabaya binmeyi tercih etmişti.

"Korkunç görünüyorum," dedi Charlotte, "ve görüldüğümünden daha kötü hissediyorum. Bir hanımefendinin terlememesi gerekir, hele hele hesap vermemesi hiç... Tanrım, geldik mi?"

Araba, iki yanı yüksek meşe ağaçlarının gölgelediği uzun bir yola sapmıştı. Charlotte'un durumuna uygun olarak, ilerleme yavaştı.

Haverford Kalesi -şato olarak anılan pek çok binanın aksine- görkemli bir yapıya sahipti. Beş kat yüksekliğindeki altın cephenin iki ucunda mazgallı kuleler yer alıyordu ve dairesel yol, havaya yirmi fit su püskürten bir çeşmenin etrafında kıvrılıyordu. Saksıdaki salvia çiçekleri yükseltilmiş bir ön cepheyi süslüyordu.

ve çeşmenin etrafında dönerek taş işçiliğinde kırmızı, beyaz ve yeşil renk sıçramaları yarattı.

"Bunların hepsi Haverford'a mı ait?" Charlotte oturduğu yerden kalkıp pencereden dışarı bakarak sordu. "Moreland o kadar da büyük değil."

"Moreland muhtemelen iki yüzyıl daha modern. Ölümün eşiğindesin, neden umursuyorsun ki?"

Charlotte eteklerini düzelterek, "Mucizevi bir canlanmanın yaklaştığını hissediyorum," dedi. "Ya da şu anda olabilirim. Tanrılar aşkına, bir damla daha bira içmeyeceğim."

Araba ileri doğru savruldu ve Charlotte'un solgunluğu daha da belirginleşti.

"Arkana yaslan," dedi Elizabeth. "Bu yol boyunca çalılar son derece seyrek."

Charlotte sıraya çöktü. "Tüm toplumun önünde küçük düşürüleceğim, hasta halimle arabadan sürüklenerek çıkarılacağım. Belki de annemin memleketinde öleceğim ve babam suçluluk duygusuyla sana özlemini çektiğin evde kalmış kızlığı bahşedecek."

"Kızlık bir kelime değildir. Eğer ölürsen, kısrağını alabilir miyim?" Belki de alay etmek Charlotte'un mucizevi iyileşmesini hızlandırabilirdi.

"Kuzen Devlin'in atım üzerinde öncelikli hakkı var. Mücevherlerimi alabilirsin."

"Sende de benimkilerle aynı inciler ve iğneler var."

Charlotte bileğini alnına götürdü. "Tüm hazinemi size teslim ediyorum. Lütfen arabayı şatonun arkasından dolaştırın. Krallığın en gözde bekârlarının karşısına bir oda hizmetçisi gibi çıkamam."

Kibir, bir kız kardeşin ömrünün tükenmekte olduğunu söylemesi için güven verici bir işaretti. "Seni bir yatak odasına götüreceğim ve kimse senin seyahat yorgunluğundan başka bir şey olduğunu düşünmeyecek."

"Memleketinde masumlara sunulan iğrenç içkiyi anneme yazmalıyım. Galli bekârların bana evlenme teklif etme yarışını kaybettiklerinden emin olabilirsin. İngiltere'de böyle bir sefalet asla başıma gelmezdi."

Araba yol boyunca ağır ağır ilerlerken Elizabeth fıskiye'nin ortasındaki azgın bir gryphon heykelini fark etti. Parlak öğleden sonra güneşi fıskiye'nin buğusuyla birleşerek yaratığın üzerinde parıldayan bir gökkuşağı oluşturmuştu.

Belki de annem Galler'in büyü'lü olduğunu söylerken haklıydı.

"Neredeyse vardık, Charlotte." Büyü'lü fıskiye'ye rağmen Elizabeth de neredeyse Charlotte kadar hazımsız hissediyordu. Ev partileri, sezon boyunca evlilik teklifi alamayan sosyete kızlarının teselli turlarıydı. Elizabeth için ev partileri özel bir araftı.

Aradan geçen on yıla rağmen evlenmemiş bir kadın tam olarak evde kalmış sayılmazdı, ama sosyete'ye yeni girmiş bir kadın olmaktan o kadar uzaktı ki, tamamen farklı bir kadın türüydü.

Araba sallanarak durdu ve Charlotte buruşuk bir mendili dudaklarına bastırdı. Uşakların inmesiyle araç sallandı, sonra kapı açıldı ve basamaklar açıldı.

"Sanırım gitmeliyim," diye mırıldandı Charlotte.

Elizabeth, "Sizi uşaklara taşıtabilirim," diye cevap verdi. Charlotte'un ağzı neredeyse ağarmıştı.

"Ah, o rezillik. Bir erkek kedinin pençesine düşmüş bahtsız bir serçe gibi kapıya kadar sürüklenmek-"

Elizabeth bir uşağın elini tutmak için ayağa kalkarak, "Ev sahibemiz yaklaşıyor," dedi. "Ben açıklayayım, sen de bir hanımefendiye yakışır şekilde baygınlık geçir."

Teknik olarak Leydi Glenys ev sahibinin evlenmemiş kız kardeşıydı, ama iyi niyetli bir takdir sayesinde kimse Charlotte'un hastalığını Haverford'a açıklamak zorunda kalmamıştı. Elizabeth'in tecrübesine göre dükler hayatın en gösterişsiz gerçekleriyle pek iyi başa çıkamazlardı.

Dükler narin bir gruptu. Markizler ve kontlar daha sağlam değillerdi.

"Bayan Windham." Leydi Glenys reverans yaptı. "Özellikle sizin eşlik etmenizi bekliyordum. Leydi Pembroke ve Bayan Charlotte sizinle mi?"

Elizabeth, "Charlotte bu yolculukta biraz daha kötü oldu," dedi. "Son birkaç kilometrede sindirimi biraz zorlaştı. Teyzemiz ikinci vagonda seyahat ediyor."

Charlotte arabanın kapısını iki yanından kavrayarak dışarı baktı. Talihsiz bir serçe, parlak güneş ışığında göz kırpan solgun, bitkin yaratıktan daha çekici olabilirdi.

"Cennet yıldızlarım," dedi Leydi Glenys. "Zavalılık. Kendini pek iyi hissetmediğin için çok üzgünüm. Sizi hemen odalarınıza çıkaracağız."

Charlotte arabadan sendeleyerek indi, bir uşak bir yandan, Elizabeth diğer yandan ona yardım ediyordu. "Reverans yapardım, ama yüzüstü kaldırımlarınıza düşmek istemem."

Leydi Glenys bir adım geri çekilirken Elizabeth, "Sus canım," diye mırıldandı. "Hanımefendiyi şatoya kadar takip edeceğiz ve sana yerleşmen için güzel, yumuşak, özel bir yer bulacağız."

Uşaklar elleri arkalarında uzaklaştılar. Leydi Glenys üzüntü ve sempati arasında kalmış görünüyordu ve Charlotte ağır bir şekilde Elizabeth'in koluna asılmıştı.

"Kapıya kadar yürüyebilir misin?" Elizabeth sordu.

Charlotte suratı asık bir şekilde mazgallı cepheye baktı. "Eğer mecbur kalırsam."

Neden kimse yardım teklif etmiyordu? Lady Glenys ellerini ovuştururken damatlar Windham arabasının arkasında iki araba ve bir landau için takım tutuyordu.

Elizabeth bir kolunu Charlotte'un beline dolayarak, "Gel," dedi. "Çok uzak değil ve sen de bir Windham'sın."

Çizme sesleri Elizabeth'in solunda gıcırdadı ve sonra Charlotte ağırlığını kaldırdı.

"Hanımefendiye yardım etmeme izin verin," dedi uzun boylu, binici kıyafetleri giymiş bir beyefendi. "Tahmin ettiğim için özür dilerim ama sanırım kötü bir

Merlin Jones'un yaz birasının suçu. Leydi Glenys, hangi yatak odası?"

At ve samanlık kokuyordu, çizmeleri tozluydu ve siyah saçları pek düzenli değildi. Charlotte'u kurtaran adam, sorunları sağduyu ve sıkı çalışmayla çözen bir adamın kararlı bakışlarına sahipti. Sanki kucağında yetişkin bir kadınla dolaşmak günlük rutininin bir parçasıymış gibi ona sarılıyordu.

"Onu doğu kulesine götürün," diye cevap verdi Leydi Glenys. "Hem Bayan Windham hem de Bayan Charlotte Güvercinlik'teler."

Charlotte ilk ikna edici hanımefendi baygınlığının tadını çıkarıyor gibi görünüyordu.

"Bayan Windham," dedi adam. "Bize katılır mısınız?"

Dramatik kara kaşlarla çerçevelenmiş yeşil gözleri vardı ve yüz ifadesinde ne bir flört ne de Charlotte'un aleyhine bir espri vardı. Ayık ve kararlı olması gereken zamanlarda ayık ve kararlıydı.

"Teşekkür ederim," dedi Elizabeth, onun yanına geçerek. "Kim bu Merlin Jones?" Ve sen kimsin?

"Kendisi en yakın koç hanının hancısıdır ve zaman zaman kötü bir yaz birası karıştırdığı bilinmektedir. Şüpheli birayı sadece seyahat edenlere servis ettiği için hatalarından sorumlu tutulmuyor."

Charlotte'u kurtaran kişi eğitilmiş bir Galli'nin yumuşak diksiyonu ile konuşuyordu ve Charlotte'u büyük, kavisli bir merdivenden yukarı taşıırken bile gücü tükenmemişti. Beyefendinin çenesinin açısıyla ilgili bir şey, Bay Jones'un bu sefer sorumlu tutulacağını gösteriyordu.

"Dovecote kule sütlerinden biri," dedi. "Manzarası çok güzel ve hem aile kanadına hem de misafir kanadına yakın. Daire hoşunuza gitmezse, eminim Leydi Glenys başka düzenlemeler yapabilir."

O zaman buralıydı, bir komşu, kuzen ya da yakın bir aile dostuydu. Ev partisinde misafir miydi?

"Konaklama yerinin iyi olacağından eminim. Charlotte, nasıl hissediyorsun?"

"Biraz daha iyi," dedi kirpikleri titreyerek. "Ne güzel bir kale."

"Haverford Kalesi kışın şeytanın kök mahzeni kadar soğuk olabilir," diye yanıtladı beyefendi. "Burası sizin süitiniz."

Charlotte'u doğruca üç pencereyle süslenmiş dairesel bir odaya götürdü. Duvarların kalınlığı bir metreden fazlaydı, sıvalar yumuşak krem rengindeydi. Büfenin üzerindeki kristal vazoda yalnız bir kırmızı gül duruyordu.

Beyefendi Charlotte'u püsküllü bir kanepeye oturttu ve ellerini kalçalarına koyarak ona baktı. Tozlu çizmeleri ve binici ceketinin bir kolundaki kir iziyle, yemden kesilmiş bir düveyi değerlendiren bir kâhya olabilirdi.

"Temiz hava sanırım," dedi ve pencerelerden ikisini güreşerek açtı. Sürgüler itiraz edencesine gıcırdadı ama esinti cennet gibiydi. Büfenin önünde diz çöktü ve bir dolabı açtı. "Kaba olma riskini göze alarak, buna da ihtiyacınız olabilir."

Ayağa kalktı, elinde nergislerle boyanmış porselen bir leğen tutuyordu. Elizabeth, "Acınası olma riskini göze alarak," diye cevap verdi.

"Size teşekkür ederiz. Çok nazıksınız efendim."

Tam olarak uygun olmasa da. Adam neden kendini tanıtmadı?

"Haverford kütüphanesiyle olduğu kadar misafirperverliğiyle de tanınır," dedi. "Hizmetçiyi size bakması için göndereyim mi, Bayan Charlotte? Sizi uyarmalıyım ki, bazı ilaçları Merlin'in kötü birasını çayır çayı gibi gösteren sonuçlar doğuruyor."

"Birkaç çay getirdim," dedi Elizabeth. "Charlotte zaman, sessizlik ve dinlenmeyle kendine gelecektir."

Charlotte'un rahatsızlığı aynı zamanda ilk geceki açık büfeyi kaçırmak için de mükemmel bir bahaneydi; Childe Harold'ın alternatifi olduğu düşünülürse bu çok sevindiriciydi.

Beyefendi eğildi. "O halde sizi yalnız bırakayım hanımlar. Bir uşak her zaman ana koridorun başında görevlidir."

ve bir Şeye ihtiyaçınız olursa mutfağa haber vereceğim. Haverford'a hoş geldiniz."

Elizabeth bir reverans yaptı ve beyefendi çıkarken kapıyı sessizce kapattığında Charlotte'un yanındaki yerini aldı. Olgun ve süslü olmayan bir Şekilde yakışıklı bir tipti.

Yine de cazibesi biraz az. "Yaşayacak mısın, Charl?"

"Bir dükün kollarında yatak odama götürüldüm," dedi Charlotte, kanepenin arkasına yaslanarak. "Böyle bir onurun genç kızlık sinirlerim üzerinde yarattığı gerginliğe dayanabileceğimden emin değilim."

"O Haverford Ekselansları mıydı?"

Charlotte kol düğmelerini açmaya başladı. "Üç yıl önce onunla bir minuet için ayağa kalkmıştım. Şüphesiz, o olayı hatırlama zahmetine katlansa hâlâ benim için yanıp tutuşuyor olurdu."

Elizabeth leğeni alçak masanın üzerine koydu. "Bunca zamandır onun hayalini kurduğundan eminim. Ne tür bir dük kendini tanıtmayı ihmal eder?"

"Bir tanesi zor durumdaki bir genç kıza yardım etmeye odaklanmıştı. Gerçekten kötü bir an yaşıyordum. Yanında nane çayı getirdin mi?"

Charlotte, Dük'ün erkeksi özelliklerinden çok nane çayıyla ilgileniyorsa, Majesteleri için ne yazık.

"Annem banotu ve semender gözü dışında neredeyse her Şeyi gönderdi. Bize sıcak su ve tepsi getirmesi için bir uşak bulacağım. Sence yatak odası şu merdivenlerin yukarısında mıdır?"

Basamaklar, duvarın pencere bulunmayan kısmı boyunca kıvrılıyordu. Mobilya, avize, aplik ve döşemeler gibi trabzan da geçen yüzyılın zarif ve rafine tarzındaydı.

"Bir bakayım," dedi Charlotte, "ama gitmeden önce beni çözün ve bağlarımı çözün, yoksa havasızlıktan ölürüm."

Elizabeth mecburen bir uşak aramaya koyuldu. Haverford Şatosu incelendiğinde her Şey yerli yerindeydi; dekoratif düzeni geçmiş bir dönemin daha görkemli tarzlarını ve daha özenli süslemelerini anımsatıyordu.

Alçıdan yapılmış melek figürleri karmaşık pervazlardan aşağıya doğru gülümsüyor, eski moda Sevr vazoları ara sıra pencere kenarlarında tek tek çiçekleri tutuyordu. Zeminler cilalı ahşaptı, bu da tozu tutmak için iyiydi ama şüphesiz şatonun kış soğuğuna katkıda bulunuyordu.

Her şey çok düzenli ve abartısızdı, Elizabeth de bunu onaylıyordu. İyi günlerinde kendisi de düzenli ve sade biriydi. Yine de şatoda ve sahibinde gördüklerini düşününce, bu ev partisinin katlandığı diğer partiler gibi başlamadığını kabul etti.

El pençe divan duran servet avcısı bekârlar, sırf babasının unvanı olduğu için Elizabeth'in Antipodes'e gitmesini gizliden gizliye arzulayan kadınların coşkulu selamları yoktu.

Ama yakışıklı, sağlıklı, yeşil gözlü ve pratik zekâlı bir düğ. Elizabeth'in onunla on yıl önce, peri masallarının bir masal kitabının sayfalarından başka bir yerde gerçekleşebileceğine hâlâ inandığı zamanlarda tanışmamış olması ne kadar yazıktı.

Elizabeth Hoyt yazarının diğerkitapları

Kuzgun Prens
Leopar Prens Yılan
Prens
Buz Prensesi (novella)
Baştan Çıkarmanın
Tadına Varmak Bir
Günahkârı Baştan
Çıkarmak Bir
Canavarı
Kandırmak Bir
Şeytanı Arzulamak
Kötü Niyetler Kötü
Zevkler Skandal
Arzular Gölgeleerin
Hırsız Karanlığın
Efendisi Gece
Yarısı Dükü
Sevgili Canavar
Sevgili Düzenbaz En
Tatlı Alçak Günah
Dükü
Ay Işığında Bir Gece (novella)
Zevk Dükü Arzu
Dükü

ROMANTİZM OKUMAYI SEVIYOR MUSUN?

Aşık olmak
piotkus i,ce
U

*Temptation at yourfieg,
emépa*

Karşı konulmaz bir eBnk-fimt
\\ist of romantic fiction at
Öncüler

www.piatkH5el2hcR.cO.uk

Yeni haberleri almak

reviews & competitions to your inbox,
sign up to our romance newsletter at
www.piatkusbooks.net/newsletters

İçindekiler

Kapak	
Başlık Sayfası Telif	
Hakkı	
İçindekiler	
Teşekkür Birinci	
Bölüm İkinci	
Bölüm Üçüncü	
Bölüm Dördüncü	
Bölüm Beşinci	
Bölüm Altıncı	
Bölüm Yedinci	
Bölüm Sekizinci	
Bölüm Dokuzuncu	
Bölüm Onuncu	
Bölüm Onbirinci	
Bölüm Onikinci	
Bölüm	
Sonsöz	
Yazar Hakkında	
DUKE OF DESIRE'dan Bir Alıntı	
NO OTHER DUKE WILL DO'dan bir Alıntı	
Elizabeth Hoyt'un diğer kitapları	